

BUTLLETÍ OFICIAL DEL BISBAT DE LLEIDA

T. CXX - N. 10 - 11 - 12

Octubre - Novembre - Desembre 2013

Edita: Bisbat de Lleida - Dipòsit Legal: L-29-1958

Impressió: ALFAGRAF (Alfarràs)

ÍNDEX

Diòcesi

Bisbe:

Ajudant a viure

Cartes pastorals 233

Felicitació de Nadal

El Sr. Bisbe felicita el Nadal 248

Confirmacions

Quart trimestre..... 250

Congregació del Culte Diví

Decret..... 251

Casa Sacerdotal

Decret..... 252

Vicaria General:

Consell Presbiteral

Sessió del dia 7 d'octubre..... 257

Secretaria General:

Nomenaments 261

Necrològiques

Mn. Antonio Ballarín Solana 262

Mn. Amable Redón Abad..... 262

Conferència Episcopal Tarraconense

Oficina d'informació:

Comunicat de la reunió núm. 207 265

Comunicat de la reunió núm. 208 267

Santa Seu

Sant Pare:

Missatges

XXII Jornada Mundial del Malalt 2014 271

XLVII Jornada Mundial de la Pau..... 273

Sínode dels Bisbes:

III Assemblea General Extraordinària

Document preparatori 285

Vida Diocesana

Activitats de la Diòcesi

Quart Trimestre 2013..... 295

Índex General any 2013 329

Ajudant a viure

Contemplar el misteri cristià

6 d'octubre de 2013

En la tradició de la pietat popular, el mes d'octubre ha estat anomenat el mes del Rosari i, com deia el beat Joan Pau II, resar el Rosari és en realitat contemplar el rostre del Crist amb Maria i és una eina summament vàlida per afavorir en els fidels l'exigència de contemplació del misteri cristià.

Afirmar que el Rosari és una oració contemplativa és animar a resar-lo amb les actituds de l'anomenada "Lectio divina", de gran força en la tradició orant de l'Església (lectio, meditatio, oratio i contemplatio). Es tractaria d'apropar-se als misteris de la vida del Crist amb els ulls de la fe i amb la mirada de Maria: interrogadora davant l'escapada de Jesús adolescent al Temple; penetrant i capaç de llegir les decisions de Jesús en les noces de Canà; adolorida, sobretot sota la creu; radiant d'alegria en la Resurrecció i ardorosa en la Pentecosta. Perquè allò que Maria fa conservant en el seu cor els records del seu Fill (Lc 2,19 i 2,51) no és simplement registrar-los sinó "meditar-los". Si no assumim aquesta dimensió contemplativa en resar el Rosari en comunió amb la memòria vivent de la Mare de Jesús, podem reduir-lo a repetir fórmules amb poc sentit.

Sabem que l'espiritualitat cristiana no es pot entendre si no és com un seguiment de Jesús i aquest és impossible sense aprofundir (contemplar) els seus "misteris": fer-ne memòria, comprendre'ls, configurar-se amb Ell, suplicar i anunciar allò contemplat.

El Rosari és una pregària feta estalonant-se amb l'oració de Maria. Sense disminuir per a res la realitat de l'únic Mediador –Jesucrist–, Maria col·labora d'una manera particular per tal que ens centrem en la persona que se'ns manifesta en els misteris que recordem amb Ella.

Joan Pau II diu que aquest "*recordar*" és el recordar bíblic, com allò que va fer Jesús en llegir el text d'Isaïes en la sinagoga de Natzaret a l'inici del seu ministeri públic (Lc. 4,21). I des d'aquesta perspectiva, amb la finalitat d'emfatitzar aquest caràcter cristològic del Rosari, va proposar la incorporació dels *misteris* referents a la vida pública de Jesús que anomena "Misteris de la llum". Així podem afirmar amb més seguretat que realment el Rosari és un compendi de l'Evangelí, i és una pregària orientada a fer

viure l'espiritualitat cristiana com una verdadera introducció a la profunditat del cor de Crist, abisme de goig i de llum, de dolor i de glòria.

Com ens recorda la carta de sant Pau als Efesis: l'ideal del batejat és “que el Crist habiti en els vostres cors per la fe i així, arrelats i fonamentats en l'amor, sigueu capaços de comprendre, amb tot el poble sant, l'amplada i la llargada, l'alçada i la profunditat de l'amor de Crist; que arribeu a conèixer aquest amor que sobrepassa tot coneixement i, així, entreu del tot a la plenitud de Déu” (Ef 3,17-19).

El Rosari promou aquest ideal oferint l'exemple i la intercessió de Maria, dona de fe, de silenci i d'escolta, inseparablement unida a Jesús.

Rebeu la salutació del vostre germà bisbe,

† Joan Piris,
Bisbe de Lleida

Testimonis de la Fe fins a la mort

13 d'octubre de 2013

Aquest diumenge ens apleguem a Tarragona per a celebrar amb goig la Beatificació de germans i germanes nostres que han donat la vida per Jesucrist, en diversos llocs d'Espanya, durant la persecució religiosa dels anys trenta del segle vint, i que l'Església reconeix solemnement. El proper diumenge, a la nostra Catedral, en donarem gràcies al Bon Déu i demanarem rebre, per la seva intercessió, la llum i la fortalesa necessàries per a viure i anunciar amb valentia i humilitat l'Evangeli de salvació (Ef 6,19).

“L'Església sempre ha cregut que els Apòstols i els màrtirs, que han donat el testimoni atge suprem de fe i amor amb la seva sang, són més íntimament vinculats a nosaltres en Crist (que altres germans que viuen ja a la glòria). Per això, els venera amb especial afecte, juntament amb la benaurada Verge Maria i els sants àngels, i implora piadosament l'ajut de la seva intercessió” (Lumen Gentium 50).

La vida i el martiri d'aquests germans i germanes, pels quals donem gràcies, tenen en comú alguns particulars: són veritables creients, persones de fe madura, sòlida i ferma, i persones de pregària centrada sobretot en l'Eucaristia i en la devoció a la Mare de Déu. Molts d'ells no varen acceptar menysprear la seva identitat cristiana quan els hi oferien la possibilitat de lliurar-se de la mort. Ni varen deixar-se intimidar per les coaccions físiques o morals. És més, han estat models de la fe fins a morir perdonant i reproduint el model del nostre Mestre, Jesús, que és el màrtir “tipus”.

El martiri és una forma d'identificació amb el Crist, no l'única però sí la més eminent, atès que al màrtir se li concedeix la gràcia especial d'assemblar-se a Jesús en la seva mort en Creu. Ell, amb el seu sacrifici voluntàriament acceptat, dóna el testimoniatge suprem de la seva fidelitat a la missió que el Pare Déu li ha confiat: dóna la vida testimoniant la veritat (Jo 18,37) i perdonant els seus botxins. Aquesta identificació, segons el gran Orígens té com a fonament un gran amor a la persona de Jesús i un immens desig de Déu. El màrtir es demana amb el salmista: “¿Cóm pagaré al Senyor tot el bé que m'ha fet?”.

Segurament a nosaltres no se'ns demanarà el testimoniatge de la sang, però sí el de la fidelitat que tot batejat ha de donar cada dia en la seva realitat ordinària i que, tantes vegades és com un nou martiri: el d'aquell que és cridat a viure contra corrent en molts aspectes. Un testimoniatge que no és mai fàcil.

En realitat Jesús només ens demana una cosa: que siguem agraïts; que responguem amb amor a l'infinit amor rebut, i aquesta ha estat la resposta que han donat i segueixen donant tants homes i dones que viuen la seva fe cristiana amb fidelitat.

Rebeu la salutació del vostre germà bisbe,

† Joan Piris,
Bisbe de Lleida

Fe+Caritat=Missió

20 d'octubre de 2013

Pensar en les Missions i en els Missioners és tenir present una innumerable sèrie de persones i iniciatives que fan visible l'Evangeli mitjançant el testimoniatge de la fe i de la caritat. La vida i l'obra d'un Missioner és una resposta vocacional que comporta un lliurament de la persona sense condicions. Una vocació “grandiosa i excelsa” (Pius XII).

Però tampoc no podem oblidar que hi ha una vocació missionera que afecta a tots els batejats: “el baptisme basta, és suficient per a evangelitzar” (Papa Francesc 17/04/2013). A cinquanta anys de l'obertura del Concili Vaticà II, aquest Any de la Fe ha estat un estímul perquè tota l'Església hagi pogut actualitzar la seva consciència missionera, una crida a enfortir la nostra amistat amb el Senyor i el nostre camí com a Església que anuncia l'Evangeli amb valentia.

Cal demanar-nos de quina manera renovar i intensificar la nostra presència en el món, i la nostra missió evangelitzadora. Tots hi som convidats

per tal “que la paraula del Senyor es difongui i sigui glorificada” (2Tess 3,1). I la Jornada Mundial de les Missions, el **Domund 2013**, és una bona oportunitat perquè cadascú de nosaltres vulgui revifar aquesta vocació i missió.

El lema d'aquest any (“Fe+Caritat=Missió”) ens recorda que no és legítim separar, i menys oposar, fe i caritat, dos virtuts teològals íntimament unides. Contemplació i acció són dues actituds que s'han de viure integrades. Acollir en la fe la gràcia i el perdó de Déu, orienta i promou les accions caritatives i socials. Per això, l'anunci de l'Evangeli es converteix tantes vegades en intervencions d'ajuda al proïsme, de justícia per als més pobres, en esforços per multiplicar les possibilitats d'instrucció i assistència sanitària en tants de llocs, i d'altres moltes implicacions socials.

El Concili Vaticà II (1962-65) va subratllar de moltes maneres que viure la fe en les promeses de Déu i viure la caritat porta als cristians a comprometre's en la construcció d'un món digne de l'home (GS 34.38-40.43). I després el Concili Provincial Tarraconense (1995), en la primera resolució, demanava revitalitzar la comunitat cristiana en la perspectiva de la missió ajudant a refer l'experiència de Déu, perquè la comunitat eclesial ha de ser “una mediació cada cop més oberta entre Déu Pare i els homes i dones que Déu estima”. I afegia, fent referència a Act.2,42: *“Hi ha evangelització quan hom comença a freqüentar la pregària de la comunitat; quan participa amb fruit en la celebració de l'Eucaristia; quan aprofundeix la fe de forma suficient per a viure cristianament en el món i quan fa l'aprenentatge de l'amor fratern i solidari”*.

Amb la nostra cooperació a les Obres Missioneres Pontificies (personal, espiritual i econòmica), tornem a manifestar quines són les nostres actituds fonamentals: la passió per Déu i per la humanitat; la força de la fraternitat cristiana i de l'evangelització; la joia de la fe, manifestada en l'esperança i realitzada en la caritat.

Rebeu la salutació agraïda del vostre germà bisbe,

† Joan Piris,
Bisbe de Lleida

Poseu-vos en camí

27 d'octubre de 2013

L'enviament que hem viscut a l'Església de Lleida el proppassat dia 26 de setembre, com cada any, ens ajuda a reviure la consigna expressa de Jesús que trobem al capítol 10 de l'evangeli de Lluc: “Aneu, jo us envio”. Un enviament que el Concili Vaticà II ha emfatitzat recordant-nos que cada

batejat és cridat a complir una missió: “exhortem vivament tots els laics a respondre de bona gana, amb generositat i amb promptitud a la veu de Crist... En particular, els més joves haurien de sentir adreçada a ells aquesta crida i acceptar-la amb disponibilitat i magnanimitat. Per mitjà d’aquest Sant Concili, el Senyor mateix torna a convidar tots els laics a unir-se a Ell amb una intimitat cada vegada més gran i a associar-se a la seva missió salvífica, considerant com a pròpies les seves coses; i els torna a enviar” (cfr. Decret Apostolat dels Laics, 33).

Sabem que, a més dels Dotze, Jesús “en designà uns altres setanta-dos i els envià de dos en dos perquè anessin davant seu a cada poble i a cada lloc per on ell mateix havia de passar”(Lc 10,1). “De dos en dos”, formant un grup o comunitat, Jesús els envia a fer saber a tothom que Déu és a prop i ens vol veure promovent una vida més humana.

És cert que Jesús afegeix que hi haurà oposició i la missió no serà fàcil (ni per a ells ni per als que vindran després). Però, com diu sant Joan Crisòstom, és el Senyor qui envia i “això basta per a donar-vos ànims, això és suficient per tal que tingueu confiança i no temeu els qui us ataquen”. Amb confiança absoluta en el Pare Déu, Jesús demana que els seus enviats es posin en camí sense altres seguretats, sense confiar en béns o mitjans humans (ni bossa, ni sarró, ni sandàlies...). Això sí, tant si ens acullen com si no, han d’anunciar que ha començat un ordre nou: “cureu els malalts que hi hagi i digueu a la gent que el Regne de Déu és a prop”. Un procés irreversible que avala el mateix Jesús quan, ple de la joia de l’Esperit Sant, lloa el Pare Déu que ha revelat als senzills el pla de salvació que vol realitzar en la humanitat del que no poden gaudir els “savis” i autosuficients que estan plens de si mateixos i per res del món estan disposats a deixar-se interpel·lar.

La Bíblia, en canvi, diu que la saviesa veritable és la que condueix a viure segons el projecte de Déu (Jm 3,13-18; Ga 5,22-23), i és concedida als “petits”, als humils, als qui se saben fràgils, és a dir a aquells que, sentint-se necessitats, estan oberts a la Veritat i al Bé, manifesten desigs de conèixer-los i utilitzen la seva intel·ligència per a buscar-los sense presumir de si mateixos i demanant llum a aquell que és la Llum.

Atrevim-nos a posar-nos en aquesta fila dels petits, dels enamorats de Jesús. En la nova cultura que ens envolta, els cristians tenim davant una tasca ineludible: anunciar la fe que professem i fer-ho de manera creïble per als altres.

Rebeu la salutació del vostre germà bisbe,

† Joan Piris,
Bisbe de Lleida

Oberts a l'esperança

3 de novembre de 2013

Les celebracions de Tots els Sants i la commemoració de Tots els Fidels Difunts, que acabem de viure, són anunci joios de la nostra fe en Jesús ressuscitat. Aquest és un punt central de la nostra vida de cristians i font de consol davant l'experiència comú i dolorosa provocada per la mort d'una persona estimada. La nostra esperança en la resurrecció es fa així força que dinamitza la nostra vida també en el dolor compartit.

Cada dia hi ha més interès social davant situacions de dol i es multipliquen les atencions als qui l'experimenten. Aquestes iniciatives han de ser reconegudes i estalonades des de la comunitat cristiana que, sensible als problemes que angoixen a tantes persones, també vol oferir-los un bon acompanyament humà i espiritual en aquesta etapa fosca de la vida, i ajudar a reconèixer la presència de Déu també enmig del sofriment.

Però ens cal una adequada "formació del cor" per tal d'actualitzar la caritat amb els qui sofreixen ("Deus Caritas est" n°31) amb la corresponent pastoral de l'acompanyament perquè, tard o d'hora, tots passem per experiències dures amb un seguit de sentiments que demanen temps per a ser superats. El dol és part de la vida i els cristians l'hem d'afrontar amb una sensibilitat particular: *"Reconegueu en els vostres cors el Crist com a Senyor; estigueu sempre a punt per a donar una resposta a tothom qui us demani raó de la vostra esperança"* (1Pe 3,15).

L'esperança cristiana, el goig de sentir-se fonamentat en la fe en Jesús ressuscitat, dóna confiança en el poder alliberador i transformador de l'Evangeli i capacita per a viure amb un cert nivell de valentia, confiant en la força i saviesa de Déu, i en el seu Esperit que ens guia i ens empeny a comprometre'ns en favor del bé dels altres. Només una esperança més viva ens pot fer suportar amb serenitat i fortalesa els patiments i les adversitats de la vida, abandonant-nos completament a l'amor de Déu, "esperant contra tota esperança". Però una esperança així cal alimentar-la amb la pregària i l'Eucaristia, cercant Jesucrist amb els ulls de la fe i estalonant-nos en les mediacions necessàries per petites que semblin.

Animo a tots els membres de les nostres comunitats cristianes a multiplicar els signes de presència de l'Església en les situacions de dol fent veure que tenim experiències de resurrecció cada vegada que, en els nostres processos vitals, l'amor triomfa sobre tota forma de malaltia, limitació i mort.

Rebeu la salutació del vostre germà bisbe,

† Joan Piris,
Bisbe de Lleida

L'Església amb tothom, al servei de tothom

10 de novembre de 2013

El dia de l'església diocesana (a Catalunya “Jornada de **Germanor**”) que celebrem el proper diumenge (dia 17) ens fa reviure a tots els batejats una realitat ben concreta: que som membres d'una Església Particular o Diòcesi. Com us recordaran els vostres Mossens, és una crida a posar en comú els nostres béns de manera significativa per tal d'assegurar el sosteniment de l'Església de la qual som membres vius. Malgrat les dificultats actuals que tots patim, cal posar en comú les nostres pobreses per poder també assegurar millor els nostres serveis. Tots sabem que, des del desembre de 2006, el finançament de l'Església Catòlica a Espanya depèn únicament de les assignacions directes que fem a través de l'IRPF i, sobretot, dels donatius, col·lectes i almoines voluntàries. Opcions fetes sempre amb total llibertat i que vull agrair de tot cor.

Som membres de l'Església per un do gratuït de Déu, i volem respondre generosament amb paraules i obres, fent veure que la fe en el Déu de Jesús és font i garantia de realització personal, d'humanització per a la societat i de solidaritat efectiva amb els més fràgils.

A casa nostra hi tenim un exemple ben concret (entre molts d'altres): el Projecte d'Habitatges Socials de l'Antic Seminari de Lleida que estan fent possible els més de quaranta voluntaris que hi treballen (la majoria d'accions pastorals de la nostra Església funcionen gràcies al voluntariat). Des dels inicis comptem també amb la col·laboració de membres de la Plataforma d'Afectats per la Hipoteca de Lleida. Intentem ajudar a un col·lectiu especialment vulnerable oferint un sostre on viure mentre van trobant solució a la seva difícil situació però, sobretot, un acompanyament i una ajuda en aquests moments tan dolorosos. No estem solament davant un projecte de reconversió d'un edifici en desús sinó que volem posar al centre la persona mostrant que, “entre tots i per al bé de tothom” i amb gratuïtat, es pot viure d'una altra manera. Estem parlant de participació, de complementarietat, de posada en comú per al bé de tothom sense excloure'n ningú.

Ajuda a l'església!, hi guanyem tots: per mantenir i assegurar les diferents activitats de servei, i per sostenir les responsabilitats pastorals i el culte, ens caldria una aportació suficient i continuada. Siguem generosos en la nostra aportació al Fons Comú de la nostra Església Diocesana en aquesta Diada de Germanor, i també preguem intensament els uns pels altres.

Rebeu la salutació i l'agraïment del vostre germà bisbe,

† Joan Piris,
Bisbe de Lleida

Pregar com respirar

17 de novembre de 2013

Un dels objectius diocesans per a aquest curs és “Donar prioritat a la lectura creient de la Bíblia per revitalitzar la fe”. És una crida que he adreçat a cada batejat, a totes les comunitats parroquials, a les delegacions i a les institucions diocesanes.

Creure demana viure en actitud d'escolta, oberts a allò que Déu vulgui anar indicant-nos: “Parleu, Senyor, que el vostre servent escolta” (1Sam 3,9); “que es compleixin en mi les teves paraules” (Lc 1,38). Però això no és possible si no fem de la pregària la respiració permanent de la vida, ja que, segons Sant Ambròs, “a Déu parlem quan preguem i a Déu escoltem quan llegim la seva Paraula”.

I la Paraula cal llegir amb fe: amb els ulls de l'ànima, a poc a poc, rellegint, com mastegant-la, contemplant-la, destriant-la, escrutant-la en silenci...; demanant al Senyor que ens parli, que ens la faci entendre com a aquells d'Emmaús a qui “els va obrir l'enteniment...” (Lc 24,27-32).

Hem de demanar al Senyor la capacitat de mirar cap a dins, de dirigir la mirada i el cor cap a dins. I, per això, hem de demanar l'amor al silenci per tal de poder escoltar els murmurs de Déu a cada moment. Com demanava Pau VI (05/01/1964): «Silenci de Natzaret, ensenya'ns el recolliment i la interioritat, ensenya'ns a estar sempre disposats a escoltar les bones inspiracions i la doctrina dels veritables mestres. Ensenya'ns la necessitat i el valor d'una convenient formació, de l'estudi, de la meditació, d'una vida interior intensa, de l'oració personal que només Déu veu».

Si en tots els camps la formació permanent és una necessitat ineludible al món modern, també ho és per als seguidors de Jesús en l'àmbit específic de la nostra fe. Mai n'hi ha prou amb la formació cristiana que tenim, i sabem perfectament que, en el fons, moltes coses no les tenim clares. Potser per això, de vegades, vivim rutinàriament un cristianisme «formal» fent equilibris davant la pròpia consciència –que no ens acaba de deixar tranquils–; davant els altres, la reacció dels quals no és sempre satisfactòria, i també en els grups parroquials, en els àmbits laborals i en la convivència ciutadana.

En l'Apocalipsi es diu explícitament: «ja que ets tebi, i no fred o calent, estic a punt de vomitar-te» (3,16). La tebiesa en la vivència de la fe cristiana no està per res d'acord amb l'Evangeli.

¿Podríem revisar la nostra manera de pregar a la llum d'aquestes idees?

Rebeu la salutació del vostre germà bisbe,

† Joan Piris,
Bisbe de Lleida

A les portes de l'Advent

24 de novembre de 2013

Diumenge vinent iniciarem un nou any litúrgic i torna a cobrar actualitat aquell text de la Novo Millenio Inneute (n.16): “els homes del nostre temps demanen als creients d'avui no sols parlar de Crist, sinó d'alguna manera fer-lo veure”. Avui i sempre, la pregunta de Jesús segueix ressonant i esperant respostes precises: Uns diuen una cosa, altres diuen una altra, però “vosaltres, qui dieu que sóc jo?”(Mt 16,13ss).

Comencem a mirar cap al Nadal (inici del misteri del “Déu-amb-nosaltres”). Proclamarem una altra vegada la Bona Notícia de l'Encarnació: “El qui és la Paraula s'ha fet home i ha habitat entre nosaltres, i hem contemplat la seva glòria...”(Jo 1,14). En el Credo diem: “Per obra de l'Esperit Sant, es va encarnar de Maria, la Verge, i es va fer home”. Diem que Jesús és Déu vivint la nostra vida humana, Déu compartint la nostra fragilitat. Aquest esdeveniment ens afecta plenament, per a nosaltres és el més decisiu de la història. Però, ¿serem cada dia més conscients del que diem, d'allò que implica i de la interpel·lació que suposa?

Aquest temps litúrgic ens crida a situar-nos una vegada més entre la primera manifestació del Crist (fa més de dos mil anys) i la segona i definitiva. No es tracta tant de temps o moments... sinó més bé de plantejar la nostra vida tenint present aquesta “tornada” del Senyor que esperem. Sense oblidar que la condició de cristians no només està determinada per l'espera sinó per la consciència de viure constantment a la presència del Senyor. No es tracta de mantenir una conducta excepcional en vistes a un moment excepcional i únic. Als cristians se'ns demana viure sempre el present com un permanent “Dia del Senyor”.

De vegades, una actitud orientada al futur especulant sobre com podrà ser, ha dut a desvalorar el present. Per això ens cal una reflexió constant sobre el compromís del creient en la història i sobre la necessitat de viure amb consciència que el Dia del Senyor ja ha arribat. La vida cristiana no ha d'estar determinada per allò que pot succeir sinó pel que ja ha passat (la humanitat ha estat ja redimida).

La vida que hem rebut com un gran do no és pura casualitat. El sentit de la nostra vida és que venim de Déu i hem de tornar a Ell i que hem rebut dons i capacitats suficients per a la construcció del Regne... que ja comença a la terra, tot i que troba la seva plena realització en l'eternitat. Però és en el temps on hem de preparar l'eternitat.

Jesús ens ensenya amb la seva manera de viure que és “Déu-amb-nosaltres” i ens crida a situar-nos en la vida de manera semblant, reprodu-

int-actualitzant aquesta comunió eficaç i transformadora que el Pare Déu ha establert amb nosaltres en Ell, o sigui, construint la convivència humana sobre el fonament d'aquell amor (misericòrdia) que reacciona davant la misèria de les persones i ens porta a socórrer, a col·laborar, a solucionar coses.

Rebeu la salutació del vostre germà bisbe,

† Joan Piris,
Bisbe de Lleida

Una tasca urgent i delicada

1 de desembre de 2013

A tot arreu es parla avui de formació i de la necessitat de la formació permanent, d'actualitzar-se, de posar-se al dia... Certament, la formació és una necessitat però també és una tasca delicada com podran acreditar tants formadors.

En l'Església, la formació concerneix a tots els batejats perquè tots estem cridats a exercir un ministeri i, per a fer-ho bé, ens cal posar juntes la reflexió i l'acció: “¿Qui de vosaltres, si vol construir una torre, no s'asseu primer a calcular-ne les despeses i veure si té recursos per a acabar-la?” (Lc 14, 28).

A l'Església de Lleida, com a tot arreu, fem esforços per tal de preparar allò que diem agents de pastoral i animadors de comunitat. Es tracta d'una formació per a la Missió però, tot i que els hi dediquem una atenció particular durant al menys dos cursos, no intentem formar especialistes sinó acompanyar uns cristians/es a aconseguir una maduresa particular consistent en harmonitzar mentalitat (actituds) i acció (unitat de vida) en funció de la Missió que han de desenvolupar.

“La formació dels fidels laics té com a objectiu fonamental el descobriment, cada vegada més clar, de la pròpia vocació i la disponibilitat cada vegada major per viure-la en el compliment de la pròpia missió. Aquesta vocació i missió personal defineix la dignitat i la responsabilitat de cada fidel laic i constitueix el punt de suport de tota l'obra formativa, ordenada al reconeixement gojós i agraït d'una tal dignitat i a l'acompliment fidel i generós d'una tal responsabilitat” (ChristifidelesLaici 58).

Tots els dons que hem rebut s'han de viure orientats al bé comú, coneixent el món en què vivim, meditant i buscant, a la llum de l'evangeli, les actituds que hem de tenir i procurant respondre amb creativitat a les diverses situacions, per contribuir al creixement del Regne. Per això, la

columna vertebral de la formació cristiana és la Lectura creient dels Signes dels Temps: o sigui, aprendre a destriar en cada situació quina resposta hem de donar a les crides del Senyor que continua present i actuant en la història humana. I un aprenentatge que s'ha de fer en diàleg, en relació amb els altres, en un espai comunitari, procurant la unitat de vida entorn de l'Evangeli, creixent en fraternitat i en un estil de relacions que ajudi a créixer en comunió i en tendència cap a la unitat. Aquesta manera de fer és en si mateixa ja un testimoniatge ple de significat.

Estem preparant un grup de setze persones i, el proper més de gener, voldríem encetar una segona promoció. Certament, demanem que els candidats/tes siguin presentats per la seva comunitat cristiana. Això pot semblar una certa selecció, però no es tracta d'afavorir que alguns tinguin major poder en l'Església perquè saben més. Es tracta d'acompanyar persones amb una certa vocació i vinculació eclesial, ajudant-los a créixer en la vitalitat de la seva fe, a descobrir els talents que han rebut de Déu, i a trobar ocasions de posar-los al servei dels germans en una Església cada vegada més ministerial i corresponsable.

Rebeu la salutació del vostre germà bisbe,

† Joan Piris,
Bisbe de Lleida

La Mare de Déu del futur

8 de desembre de 2013

Enguany celebrem la festa de la Puríssima en diumenge i és una molt bona ocasió per donar gràcies a Déu per la generositat que ha demostrat amb Maria i, en ella, amb tota la humanitat, dignificada per aquesta iniciativa de Déu. Maria és una dona que no viu del passat, d'una herència corrompuda, sinó del futur, d'aquella etapa de possibilitats i benediccions a la que tots estem cridats: “elegint-nos per a ser els seus fills adoptius per Jesucrist” (Ef 1).

Per aquest motiu, els cristians som servidors d'esperança... Una esperança que és confiança en la fidelitat de Déu que compleix allò que promet, i que es recolza en la presència permanent de Crist i del seu Esperit en l'Església.

Quan escoltem: “Déu envià l'àngel Gabriel...” estem afirmant que Déu ha pres la iniciativa (“L'Esperit Sant vindrà sobre teu...; per això el fruit que naixerà serà sant i l'anomenaran Fill de Déu..., perquè per a Déu no

hi ha res impossible"). És com un sagrament de la iniciativa de Déu en la història, és el temps de l'Esperit Sant que també és el temps de l'Església on Ell sempre té la iniciativa, tot i que servint-se de mediacions. I davant les iniciatives de Déu cal la nostra docilitat, perquè Deu ha volgut actuar en la història mitjançant la nostra col·laboració.

Però una docilitat com la de Maria (*"Sóc l'esclava del Senyor"*) que no és inoperant o sense iniciativa pròpia. Està al servei del projecte de Déu però carregada de creativitat, d'iniciatives, de sacrificis, de dedicació. Com ho demostra la immediata visita per ajudar a la seva cosina Elisabet, un exemple d'iniciativa i servei. I després, tota la seva maternitat amb experiències com l'exili i les preocupacions per donar a menjar, per educar... posant en acció les seves capacitats.

Aquesta docilitat a l'Esperit és un desafiament a les nostres qualitats: Ell ens crida a fer-les servir al màxim. Són dons rebuts que no podem mantenir adormits i els hem de posar al servei de la seva iniciativa fonamental per a la 'inculturació' de l'Evangelí: *"I la Paraula s'ha fet Carn"* (Jo 1,14). És una tasca difícil però important i sempre d'actualitat, en la que hi ha dues passes: Déu que intervé i els cristians dòcils que es lliuren al servei ple de les iniciatives de l'Esperit en favor de la humanitat. Tots els esforços que es fan així sota la potència de l'Esperit porten amb ells la eficàcia de l'Encarnació.

Mirant Maria, rebem una gran lliçó d'activitat pastoral esperançada. Demanem-li que intercedeixi per nosaltres presentant al Pare Déu el nostre desig d'imitar-la fent de la nostra vida una resposta dòcil a la iniciativa de l'Esperit.

Rebeu la salutació del vostre germà bisbe,

† Joan Piris,
Bisbe de Lleida

El científic i la rosa

15 de desembre de 2013

Avui us vull reproduir un conte molt alligador d'un tal M. Menapace: Diu que a un científic molt seriós li demanaren estudiar els problemes d'un roser que passava per dificultats en el seu període de floració. Ell va prendre les coses molt seriosament. Primer va estudiar la terra on s'havia plantat el roser, descobrint una història i uns condicionaments negatius en part: estava situada prop d'una paret els fonaments de la qual dificultaven el camí dels arrels i on precisament havien estat llençats els enderrocs de la construcció. A més, quan la pluja queia sobre aquella part de la teulada es

descarregava en el ràfec que donava just sobre la planta. No tenia sol al matí i en canvi, de tarda, en tenia massa pel reflex de la paret emblanquinada que li retornava la calor duplicada. Hi havia motius, doncs, en la història prèvia d'aquella terra i en l'espai que li tocava compartir. Però també hi trobà altres particulars en el mateix roser i en la història del seu creixement: la varietat de la rosa no era la més convenient per a aquest clima, va ser plantada fora d'època i de petita havia suportat una terrible gelada, que per poc acaba amb la seva existència. Quants traumes i condicionaments! Què s'hi podia fer? Aparentment es tractava de circumstàncies irreversibles, o ja molt difícils de canviar.

De totes maneres, els particulars del passat de la rosa no donaven cap explicació sobre la seva finalitat, el per a què de la seva existència allí, en aquest lloc i en aquestes condicions. I van anar novament al científic volent saber per a què estava justament allí i no en un altre lloc. Per a què el pobre roser tenia que viure en aquesta geografia i història amb tants de condicionaments. I ell, que era un científic de debò, no un entabanador, els va respondre: "Això no m'ho pregunteu a mi. Pregunteu-ho al jardiner".

I era ben cert: la resposta estava integrada en un pla més ampli que el de la simple història comprovable d'aquella planta. El jardiner tenia un projecte global que abastava tot el jardí. Coneixia molt bé allò que el científic descobriria amb la seva ciència però, tot i així, va voler que la rosa visqués, i que la seva existència adornés dolorosament aquell concret racó del jardí, comproment-se a vigilar els seus cicles i a defensar la seva vida amenaçada. El jardiner estava totalment compromès tant amb la rosa com amb la vida i bellesa de tot jardí. Totes dues realitats depenien d'un projecte nascut en la saviesa del seu cor, i per al qual no bastava la investigació del científic, que reduïa la seva recerca a la mera existència de la planta, individualment considerada i en la seva geografia concreta.

Al metge podràs preguntar-li els perquè del teu dolor. Al psicòleg sobre l'arrel dels teus traumes. A l'historiador i al sociòleg pel passat que et condiciona. Però el per a què vas ser cridat a la vida aquí i ara, això ho has de preguntar a Déu, al Jardiner.

Per això, per a descobrir quina és la vocació a la qual hem estat cridats, hem de buscar la resposta en Aquell que ens va posar en aquesta vida formant part d'un Projecte, en Aquell que ens va pensar amb un sentit, amb un per a què, amb una missió que aconseguir.

Rebeu la salutació del vostre germà bisbe,

† Joan Piris,
Bisbe de Lleida

Empobriment i acció caritativa i social

22 de desembre de 2013

Ara que anem a viure el Nadal i a tothom se'ns desperta una major sensibilitat envers el proïsme, vull fer-me ressò d'algunes constatacions de l'última Memòria publicada per Càritas, on es pot llegir que: la davallada de la renda mitja ha suposat un procés d'empobriment especialment per a les persones i famílies més vulnerables (amb baixa intensitat laboral, immigrants, extra-comunitaris, llars monoparentals, persones en situació de sense llar...); que hi ha 3 milions de persones (el doble de les que havia abans de la crisi) que han de viure amb menys de 307 € al mes, i que s'incrementa la desigualtat social a Espanya amb el valor més alt de tota Europa (el 20% de la població més rica concentra 7'5 més riquesa que el 20% més pobre).

Els primers efectes de la crisi econòmica es van pal·liar amb les prestacions de l'atur i l'estalonament de les famílies però l'esgotament dels ajuts, la durada de les situacions d'atur, les polítiques d'ajustament i les seves retallades, juntament a les dificultats en les famílies, ha creat una situació favorable a una segona onada d'empobriment i exclusió social.

Gràcies a Déu, hi ha més de 70.000 voluntaris que, amb la seva feina gratuïta en les comunitats parroquials i en les Càritas Diocesanes, ens aporten el testimoni de la força transformadora de la solidaritat. És la millor expressió de l'Església samaritana, sempre contribuint a la defensa de la dignitat humana, sobretot dels més empobrits.

Coneixem les necessitats més demandades: prioritàriament ocupació, alimentació i habitatge. Després, roba i calçat –o estris en general–, despeses sanitàries i assumptes legals. I també –i no menys necessari– ajudes no econòmiques: serveis d'informació, orientació i assessorament, passant per l'escolta, el seguiment o la derivació a serveis especialitzats.

Vull agrair, de manera especial, aquest servei tan evangèlic que realitzen molts dels nostres voluntaris en l'acompanyament de les persones i famílies en situació de pobresa i exclusió: hi ha una necessitat no econòmica molt important (i molt estesa) que és l'escolta i l'acompanyament de les persones, i la necessitat d'espais on parlar..., persones i espais per a compartir experiències de vida o d'auto-ajuda; igualment la mediació en situacions conflictives (generalment de caràcter familiar), en temes laborals o amb les institucions. És un servei que afavoreix la necessitat de creixement personal en termes d'autoestima, de capacitat emocional i d'autonomia personal, el reforç per a trobar un horitzó vital i un futur amb perspectives positives. I això és alimentar l'esperança "ajudant a viure".

Ara que ens preparem per a la celebració festiva del misteri del “Déu-amb-nosaltres”, el naixement de Jesús, Déu vivint la nostra vida humana, Déu compartint la nostra fragilitat, cal reflexionar sobre aquestes necessitats, també les no econòmiques, per veure la gran importància que cal donar a la qualitat i la calidesa de les relacions interpersonals en la nostra acció caritativa i social.

Molt bon Nadal a tothom!

Rebeu la salutació del vostre germà bisbe,

† Joan Piris,
Bisbe de Lleida

Família, siguis allò que ets

29 de desembre de 2013

Els cristians no hem inventat la família. És un fenomen social que acceptem com un valor en si mateix, però volem viure'l “a la llum de la fe” o, com diria l'apòstol Pau, “en el Senyor”. Sense imposar un únic model de família però sí remetent-nos a allò que entenem també com un “projecte de Déu” i, des d'aquesta fe, tractant d'aproximar-nos a aquell tipus de família que possibiliti més l'amor, el servei, la fraternitat, el respecte a la profunda i irrenunciable dignitat de totes les persones que la integren, a la seva maduració, llibertat i responsabilitat en el quefer a la societat.

Per això, casar-se en la fe de l'Església suposa, abans de res, una manera particular d'entendre i viure l'amor i la família que s'expressa en un consentiment sacramental que ve a dir: t'estimo i vull que m'estimis “com” el Crist ens estima, amb un amor com el seu, fidel i estable, per a sempre. Per a nosaltres, Crist Ressuscitat n'és la garantia, d'aquesta mútua fidelitat. Per això és imprescindible la **Fe** cristiana, perquè només en aquest clima és possible estimar d'aquesta manera i pot créixer i fer-se veure un amor conjugal així.

Aquesta íntima comunitat conjugal de vida i amor que comporta el matrimoni sacramental està cridada a enriquir-se diàriament. Suposa una decisió permanent i progressivament renovada com a parella. I també un ample sentit de la fecunditat i sensibilitat comunitària: paternitat responsable i voluntat d'educar cristianament; parella i família oberta i integrada en la Comunitat Eclesial de la que rep suport afectiu i real; vocació de servei a la societat a la que ofereix la seva aportació como una cèl·lula viva.

En la “Familiaris Consortio” (n. 17) es demana a les famílies dels cristians “custodiar, revelar i comunicar l’amor”... i s’afirma que la família dels cristians té el seu propi “do”: la consagració sacramental (FC 5). Amb humilitat, però amb claredat, cal fer veure que aquesta manera d’entendre i viure l’amor és una força en la creació d’un món millor, més just i més humà. Els batejats tenim una vocació pública de servei i en el sagrament del matrimoni es rep la capacitat per a “humanitzar” el món aportant una experiència d’amor estable, fidel, gratuït, esforçat, capaç de donar i rebre perdó, fent realitat present l’antiga màxima: “mireu com s’estimen els cristians”. Per això: “família cristiana, siguis allò que ets!”.

En aquest diumenge nadalenc, tot celebrant la Sagrada Família, podem plantejar-nos des de la fe alguns interrogants (que potser valen per a tothom): quina capacitat té la nostra família per a crear de debò “una comunitat de vida i amor” (“aliança”, en sentit bíblic i no sols “contracte”); per a “servir a la vida” (la seva transmissió, defensa i educació és el gran “ministeri” dels pares); per a construir la fraternitat humana en la igualtat de tots els seus membres; per a formar una comunitat de “persones”, afavorint el desenvolupament dels valors de cadascú dels seus membres i educant en llibertat sense manipular; per a fer real i afavorir el compromís amb tots aquells que ens envolten i la participació en el desenvolupament de la societat, etc.

Us animo a seguir-la construint, la vostra família, amb fe en Déu i confiança en els homes i dones que la integren. **Feliç i constructiu any nou!**

Rebeu la salutació del vostre germà bisbe,

† Joan Piris,
Bisbe de Lleida

Felicitació Nadalenca del Bisbe Joan

**Als membres de l’església de Lleida i a tots,
dones i homes que estima el Senyor**

Un Nadal que reforci l’esperança

Celebrant el Nadal, i quan a tothom se’ns desperta una major sensibilitat envers el proïsme, és bo tenir en compte allò que ens recorda l’última Memòria de Càritas: els primers efectes de la crisi econòmica es van pal·liar amb les prestacions de l’atur i l’estalonament de les

famílies, però ara l'esgotament dels ajuts, la durada de les situacions d'atur, les polítiques d'ajustament i retallades, junt a les dificultats en les famílies, ha creat una situació favorable a una segona onada d'empobriment i exclusió social. I repeteix la crida a viure senzillament “*perquè altres puguin, senzillament, viure*”. Ens cal, doncs, obrir-nos a la reflexió, a l'autocrítica i a la cerca d'alternatives i espais d'esperança.

Per això, dono gràcies a Déu i als més de 70.000 voluntaris que, amb la seva feina gratuïta en les comunitats parroquials i en les Càritas Diocesanes, ens aporten el testimoni de la força transformadora de la solidaritat. Són la millor expressió de l'Església samaritana contribuint a la defensa de la dignitat humana dels més fràgils, procurant atendre'ls en les necessitats més immediates, però també en el capítol no menys important de les ajudes no econòmiques, entre les que destaca la necessitat de l'escolta i l'acompanyament, de persones i espais on parlar i compartir experiències de vida o d'autoajuda i de mediació. És un servei que afavoreix el creixement personal, l'autoestima, la capacitació emocional i l'autonomia, i dona força per a trobar un horitzó vital i un futur amb perspectives positives. I això és alimentar l'esperança, “ajudar a viure”. Felicito i agraeixo, de manera especial, a tots aquells que realitzen aquest servei tan evangèlic i faig una crida per tal que, a les nostres comunitats cristianes, hi hagi sempre aquest ministeri d'acompanyament de persones i famílies.

En la celebració festiva del misteri del naixement de Jesús, “Déu-amb-nosaltres”, Déu vivint la nostra vida humana, Déu compartint la nostra fragilitat, la reflexió sobre aquestes necessitats, també les no econòmiques, ens fa veure quan important és donar qualitat i calidesa a les relacions interpersonals en la nostra convivència.

Molt bon Nadal a tothom!

Rebeu la salutació del vostre germà bisbe,

† Joan Piris,
Bisbe de Lleida

Confirmacions

*Durant aquest trimestre, el Sr. Bisbe, Mons. Joan Piris,
ha conferit el sagrament de la Confirmació
als joves que s'esmenten a continuació:*

			nois	noies
Octubre	26	Torrefarrera.....	4	6
Desembre	15	Vilanova del Segrià.....	7	3
Desembre	22	Torregrossa	8	4

Congregació del Culte Diví

Decret

22 d'agost de 2013

Canvi en els textos del Ritual del Baptisme d'Infants

Per aplicar-ho a les celebracions del Baptisme:

D'acord amb el Decret de la Congregació del Culte caldrà esmenar el text dels nostres rituals.

En el ritual del Baptisme de més d'un infant:

n. 118. “ N. ... N. ... (o bé: Fills estimats), l'Església de Déu us acull amb gran alegria. En nom d'ella, jo us faig el senyal de la creu; i, després de mi, els vostres pares (i els vostres padrins) també us faran el mateix senyal de Crist Salvador.”

En el ritual del Baptisme d'un sol infant:

n. 161. “N. ... l'Església de Déu t'acull amb gran alegria. En nom d'ella, jo us faig el senyal de la creu; i, després de mi, els vostres pares (i el teu padrí o la teva padrina o els vostres padrins) també et faran el mateix senyal de Crist Salvador.”

En la presentació a l'Església d'infants ja batejats:

n. 198. “N. ... l'Església de Déu, que amb els teus pares dona gràcies a Déu, t'acull amb gran alegria i dona testimoni que has estat rebut (rebuda) per l'Església. En nom d'ella, jo et senyo amb el senyal de Crist, que t'ha donat la vida en el baptisme i ja t'ha incorporat a la seva Església. I després de mi, els teus pares (i el teu padrí o i la teva padrina) també et faran el mateix senyal de la creu.”

† Joan Piris Frígola,
Bisbe de Lleida

Víctor M. Espinosa
Canceller-Secretari General

Casa Sacerdotal

Decret

Ateses les circumstàncies i necessitats que concorren a la Casa Sacerdotal de Lleida i amb les consultes oportunes als interessats i al Consell Presbiteral;

Pel present decret, estableixo que entri en vigor a partir de la signatura d'aquest, la següent remodelació de càrrecs i funcions a la Casa Sacerdotal que a continuació es descriuen:

Primer: La Casa Sacerdotal de Lleida és la Casa en què hi conviuen preveres diocesans. Té com a finalitat atendre'ls en les seves necessitats bàsiques d'allotjament, alimentació, neteja de roba, assistència en la malaltia... i, tot plegat, en el marc d'una convivència de família.

Segon: La Casa Sacerdotal de Lleida –a més de les funcions exercides pel Director i l'Administrador designats pel Bisbe, i persones contractades al servei de la casa– ha gaudit, des de la seva fundació, de la presència d'una Comunitat de Religioses Missioneres de la Verge del Pilar, que han afavorit molt el clima de família.

Tercer: En aquest nou projecte, la gestió i funcionament de la Casa estarà a càrrec d'un **Gerent** o **Coordinador General** i d'un **Administrador**.

3.1. El Gerent o Coordinador General serà el responsable de:

- l'àrea de personal al servei de la Casa
- les compres i relació amb els proveïdors
- la conservació de la Casa
- la coordinació general.

Tindrà com a missió fonamental:

- a. Presidir les reunions de l'Equip gestor.
- b. Determinar, a petició del Director i/o de les Religioses, el nombre de persones que siguin necessàries per al servei de la Casa. Escollir la persona o persones que estimi més idònies i comunicar aquesta decisió a l'Administrador per a què, segons les possibilitats econòmiques de la Casa, gestioni la corresponent contractació laboral.
- c. Senyalar, a cada una de les persones contractades, la tasca o el servei que ha de realitzar en la Casa i vetllar pel seu compliment.
- d. Atendre i escoltar sempre les queixes i suggeriments del personal de servei i buscar solucions.

- e. Per causes justificades, podrà decidir la rescissió del contracte laboral d'alguna o algunes persones al servei de la Casa, i comunicarà aquesta decisió a l'Administrador per a què gestioni els tràmits corresponents.
- f. Serà l'encarregat d'efectuar la compra de tots els aliments, que es precisen en la cuina, per a confeccionar els menús de cada dia. Per a això podrà comptar amb l'ajuda de les Religioses, que li facilitaran un llistat dels proveïdors habituals de la Casa.
- g. També serà l'encarregat de fer totes aquelles altres compres que siguin necessàries per al servei i bon funcionament de la Casa. Però abans analitzarà, conjuntament amb l'Administrador, la situació econòmica de la Casa.
- h. Vetllarà per la conservació de l'edifici, del mobiliari i dels altres estris, i avisarà a l'Administrador sempre que convingui fer alguna reparació o reforma, per a què aquest proveeixi els recursos econòmics necessaris.

3.2. **L'Administrador** gestionarà tot allò que afecta l'àrea d'economia de la casa:

- Elaborarà el pressupost.
- Controlarà les despeses.
- Vetllarà el cobrament de les aportacions dels preveres que viuen o passen per la Casa.
- Tindrà com a missió fonamental:
 - a. Firmar els contractes laborals del Personal contractat.
 - b. Pagar mensualment a les persones que presten algun servei en la Casa.
 - c. Determinar, juntament amb el Gerent, les quantitats mensuals que cada resident caldrà abonar, en concepte de: Despeses generals, àpats, pàrquing, rentat de roba etc.; així com allò que hauran d'abonar els capellans o familiars transeünts, en concepte d'"estades i àpats".

A més:

- d. S'encarregarà de cobrar, mitjançant rebut bancari, als residents a la Casa. I també cobrarà els lloguers del pàrquing del primer soterrani.
- e. Pagarà totes les despeses de la Casa: aigua, gas, electricitat; així com les corresponents a compres d'aliments; de mobiliari; d'altres estris i les factures per obres o reparacions.

- f. Serà l'encarregat de dur, correctament, la comptabilitat de la Casa i en ella anotarà totes les despeses i ingressos, i també els donatius i herències que rebi de preveres o de laics i l'hereu o destinatari dels quals sigui la Casa Sacerdotal.
- g. Una vegada a l'any, presentarà la comptabilitat, degudament enquadernada, al Bisbe o a l'Ecònom Diocesà. I també, informará del funcionament econòmic de la Casa als sacerdots residents.

L'Administrador, el Gerent i l'Ecònom Diocesà tindran firma bancària indistintament. I en la Casa hi haurà un despatx, que utilitzaran indistintament el Gerent i l'Administrador.

Quart: A banda de la gestió i administració, i per tal que la Casa Sacerdotal continuï essent una casa de família, són importants les funcions de la **Comunitat de Religioses** i del **Director Prevere**.

4.1. Les religioses:

- a. Cuidaran de tot el que sigui necessari per al funcionament de la Capella.
- b. Confeccionaran per al Gerent un llistat dels proveïdors habituals de la Casa Sacerdotal.
- c. L'ajudaran a confeccionar els menús i l'indicaran allò que necessiten per a la cuina.
- d. Vetllaran, quan no hi sigui el Gerent, que la cuina i menjador funcionin correctament, detectant les possibles deficiències, que comunicaran al Gerent per trobar-hi solució.
- e. Portaran el control dels transeünts vetllant llur acolliment, (així com cobrar-los les estades i els àpats, que entregaran a l'Administrador).
- f. Supervisaran el rentat i planxat de la roba i dirigiran la seva distribució als mossens.
- g. Per llur carisma, estaran amatents a totes les necessitats mèdiques, socials i espirituals dels mossens, especialment dels malalts i dels més grans per tal que se sentin atesos i acompanyats.
- h. Tindran especial cura de què els malalts crònics rebin de nit i de dia l'atenció mèdica i d'infermeria necessària, detectant els casos en què calgui una provisió de mitjans especials, cosa que comunicaran al Director prevere.
- i. Pel que fa als mossens que no puguin fer-ho per si mateixos o mitjançant algun familiar o una altra persona que se'n faci càrrec, els

acompanyaran, quan calgui, al metge, hospital o clínica. El mateix caldrà que les religioses facin quan algun mossèn hagi de ser operat o ingressat per algun tractament especial.

4.2. El Director prevere:

- a. El Director prevere, amb la col·laboració de les religioses, vetllarà perquè els mossens se sentin atesos en llurs necessitats derivades de l'edat, estat de salut i, en la mesura que ho acceptin, espirituals.
- b. En cas que algun mossèn necessiti una atenció especial que suposi una despesa que el mateix mossèn no pugui afrontar amb els recursos propis, el director prevere ho comunicarà a l'administrador de la Casa per tal que s'habilitin els mitjans econòmics necessaris.
- c. En tot moment el director prevere fomentarà un ambient fratern de convivència entre els mossens. Així mateix vetllarà perquè el tracte entre ells, amb les religioses i personal de servei, sigui el correcte.
- d. Vetllarà perquè els sacerdots de la diòcesi que no viuen a la Casa, així com els d'altres diòcesis que ocasionalment hi vagin hi trobin un escaient ambient fratern. Amb aquesta finalitat tindrà especial cura d'acomodar-los al menjador; no separant-los si venen en grup, i, si venen sols, acompanyant-los a taula el mateix director. Serà convenient, també, que aquests mossens siguin presentats, almenys indicant de quina diòcesi són i, si es tracta de religiosos, a quin institut pertanyen.
- e. Quan es produeixi una defunció, el director prevere tindrà una cura especial de contactar amb la família, i de fer les gestions que calguin amb el servei funerari. També ho comunicarà al Secretari General de la diòcesi per a que es pugui fer arribar la notícia al presbiteri diocesà i als mitjans de comunicació.
- f. Per a cooperar en aquestes funcions, si es veu necessari, es podrà nomenar un sots-director, també prevere.

4.3. El director i/o les religioses detectaran si el personal és suficient per atendre les necessitats de la Casa pel que fa a neteja d'habitacions i altres espais, així com rentat i planxat de roba, cuina... En aquest cas es comunicarà a l'administrador i/o al Gerent.

Cinquè: Periòdicament es tindran reunions oportunes per valorar la marxa general de la Casa i fer els suggeriments adequats per millorar el seu funcionament.

Organigrama

1. Bisbe, amb l'ajut del Consell de Presbiteri. President de la Casa Sacerdotal.

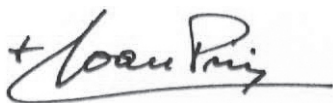
2. Equip responsable de la gestió ordinària:

- Gerent Responsable General
- Administrador de la Casa
- Director Prevere
- Superiora de la Comunitat de religioses.

Segons les funcions esmentades abans per cadascú, treballaran en equip per dur a terme els objectius concrets de la Casa Sacerdotal.

3. Comunitat de preveres de la Casa Sacerdotal. Fruir de la Casa Sacerdotal, i compartir estones de convivència i pregària.

Lleida, a 15 d'Octubre de 2013

† Joan Piris Frígola,
Bisbe de Lleida

Víctor M. Espinosa
Canceller-Secretari General

Vicaria General

Consell Presbiteral

Sessió del dia 7 d'octubre

Hi són presents tots els consellers, a excepció de Mn. Àngel Escalles i Mn. Casildo Rodriguez. Mn. Jordi Pardell actua en substitució de Mn. Espot. S'inicia la sessió amb el rés de l'hora intermèdia. Modera la sessió Mn. Joan Jové.

S'aprova l'acta de la sessió anterior, del 10 de juny de 2013.

Respecte al seguiment **d'Acords i Temes**, Mn. Joan R. Ezquerra ha de continuar fent pública la normativa de què els rectors han de fer una revisió anual obligatòria als teulats de les esglésies, condició indispensable per poder fer una petició d'ajut dels pressupostos anuals dedicats a temples. Fins que aquesta normativa sigui pública del tot, els arxiprestos s'han d'esforçar per comunicar-ho als seus preveres.

Mn. J. Anton Jové demana que concretem més les aportacions que els consellers fan a les sessions. El Vicari de Pastoral s'encarregarà del seguiment de les propostes que fan els consellers.

Tema primer. Objectius Pastorals, curs 2013/14. Com els podem fer operatius a les nostres comunitats. Introdueix el tema Mons. Joan Píris.

El Sr. Bisbe repassa l'escrit dels objectius 2013/14:

Lectio Divina o altres formes de trobada amb la Paraula de Deu, en cada parroquial i comunitat. Mn. Daniel Turmo té l'encàrrec d'apropar-se a les comunitats que li demanin per donar pautes sobre aquest tema. És necessari que a les comunitats es doni prioritat de la trobada amb la Paraula per revitalitzar la mateixa comunitat. Formar grups de lectura creient, siguin del tipus que siguin.

El segon objectiu és tenir en cada parròquia un grup de persones que siguin l'ànima, el motor de la comunitat, podent formar amb elles, si s'escau, un consell de pastoral. En cas de marxa del prevere aquest grup de persones resta amantent a les necessitats de la parròquia.

Tot això se suma al treball anterior fet en tants anys.

Aportacions dels consellers:

Un conseller: suggereix que s'ha de comprometre a la comunitat per a que arribi la Paraula a les cases, a tots els membres.

Un conseller: els diferents grups pastorals que existeixen a la parroquial es podrien afegir a aquests grups de Bíblia. A nivell del seu Arxiprestat s'estan fent passos per crear un **consell arxiprestal**.

Mn. Ramon Prat: Mn. Daniel Turmo està disponible per anar a les comunitats, però també dóna un curs per formar persones que siguin capaces de liderar aquests grups.

Un conseller: és un objectiu, el de la lectura creient de la Paraula, que hauria de tenir-se present cada any. A més de Daniel Turmo hi ha altres persones, com ell mateix, que poden ajudar a apropar-se a la lectura creient de la Paraula. També es necessari formar els preveres en això, a ajudar en que la Paraula es pugui aplicar a la vida.

Un conseller: El seu equip pastoral té la voluntat de crear un consell inter-parroquial de les comunitats encomanades. Afirmar que és important recordar, i és el que està manat pel CIC, que es constitueixi un consell d'economia a cada parròquia.

Proposta: que a cada comunitat hi hagi un grup, amb el nom que sigui, amb suport del l'arxiprestat. Sense un mètode en concret. L'objectiu serà la lectura creient de la Paraula. S'accepta la proposta.

Proposta: que es difongui a les nostres comunitats que tothom tingui la Bíblia o Evangelis per llegir a casa. Motivant-ho. S'accepta la proposta.

Un conseller: convindria alguna sessió sobre l'elaboració de les homilies i l'exposició de la Paraula.

Proposta: que es faci formació per a preveres a nivell diocesà o arxiprestal sobre l'exposició de la Paraula a les homilies.

Un conseller: opina respecte al segon objectiu del curs, el grup ànima de la parròquia, que malgrat ser molt útil i interessant, l'única dificultat és que no té consistència jurídica canònica i cada rector pot potenciar o eliminar aquest grup.

Un conseller: tot i que el Dret Canònic apunta que aquests grups són consultius, cal potenciar la sinodalitat pròpia del Vaticà II i del Tarraconense.

Mn. Ramon Prat: hem de tenir al cor les pastorals del Sr. Bisbe i concretar-les a les nostres parròquies permanentment. Som un sol bisbat organitzat en parròquies. Els arxiprestes haurien, juntament amb els Caps d'Àrea, de potenciar aquest objectiu.

Tema segon. Breu valoració de la jornada de formació del mes d'octubre i Enviament Diocesà. Mn. Josep A. Jové, Vicari de Pastoral.

La valoració que fa Mn. Jove, de les **jornades de formació**, és que han estat portades per laics, han fet ús d'una bona metodologia, amb forta participació. Positiu els casos proposats de possibles conflicte a la comunitat.

Potser el més negatiu ha estat la manca d'assistència d'alguns preveres que fa poc que estan ordenats. També es podria convidar als religiosos a les sessions formatives com aquestes.

A les sessions de la tarda, per laics, eren molt pocs i d'unes parròquies molt concretes. Potser aquesta crida es podria fer a principi de curs, al marge de què l'hora pot ser més o menys convenient. Es possible que hagi faltat comunicació de la formació.

L'enviament es va consolidant, les àrees estan cada vegada més implicades. Aquest any va quedar més realçat l'acte per l'homenatge al nostre bisbe. Molta participació de persones i convindria pensar si l'acte s'hauria de realitzar en un altre lloc. En tot cas s'ha de vigilar que no es converteixi en un acte molt acadèmic.

Un conseller: alguns preveres de la Casa sacerdotal no van poder anar a la formació per l'edat i limitacions i cal tenir-los presents, almenys en les formacions. Potser es podria realitzar aquesta jornada de formació, que és una vegada a l'any, al saló d'actes de la Casa sacerdotal.

Mn. Ramon Prat: no hem d'enterrar el llibre de les pastorals que es va presentar a la jornada d'enviament sinó dinamitzar-lo en aquests anys, especialment els arxiprestes i caps d'àrea.

Tema tercer. Seguiment dels temes sorgits arran de l'Assemblea Diocesana curs 2012/13. Mn. Ramon Prat, Vicari General.

Mn. Ramon Prat, no pot desenvolupar aquest tema per manca de temps, i només recorda que les parròquies s'estructurin en les **quatre àrees**, que es creïn a nivell diocesà bosses de servei, que es potencii la formació d'agents de pastoral...

Informacions del Sr. Bisbe:

Visita Ad Limina. Han convocat als Bisbes espanyols sense avis previ, i cal preparar-la sense massa temps de marge. Les dates que han donat per la visita és del 24 de febrer al 8 de març. **Del 3 al 8 de març li toca a la diòcesi de Lleida.**

Visita pastoral a l'arxiprestat de la Perifèria es farà aquest trimestre, abans de Nadal. Les parròquies ja han donat les dates.

Casa Sacerdotal, la diòcesi té un nou projecte. S'ha desfet el contracte amb l'empresa Grupo Norte perquè no ha satisfet les expectatives, tot i que se'ls ha posat moltes dificultats. Han acceptat la decisió sense posar dificultats. No han demanat cap indemnització, tot i que tenien dret.

La comunitat de religioses, ha manifestat, a través de la seva Superiora General, que hauran d'abandonar el servei per causes de manca de personal.

Ho han sol·licitat per escrit i el Sr. Bisbe els ha demanat pròrroga fins que es trobi una solució adient.

El nou projecte, sense cap empresa, estarà compostat per un gerent responsable del personal, compres, conservació casa; un responsable d'economia; un director de la casa; i una comunitat religiosa, en cas de trobar-se alguna disposada a assumir el servei. **El director** tindrà una funció molt específica, sobretot cuidar els preveres residents i visitants. S'ha de dedicar a ells i no a la gestió del personal de la casa.

Hi ha ja un projecte escrit, que descriu les funcions clarament de cadascun: gerent, responsable d'economia i director. El més important serà que cadascú faci la seva tasca i no la d'altres.

El Sr. Bisbe signarà un Decret quan estigui tot lligat i els nomenaments fets.

Els seminaristes residiran a la Casa Sacerdotal, estudien a l'IREL i reben classes suplementàries.

Mn. Josep Antoni Jové, acaba informant que dels **preveres diocesans que estan a Colòmbia**, Mn. Coll està ingressat a l'hospital i des d'aquí es fa el seguiment.

Essent les 14 hores i sense cap altre assumpte a tractar, el Sr. Bisbe va agrair el treball fet i clogué la sessió amb una pregària.

Nomenaments

Octubre

Dia 20

Sr. Francisco Campo Ladrero, Gerent Coordinador General de la Casa Sacerdotal de Lleida.

Mons. Josep Antoni Ginestà Creus, Administrador de la Casa Sacerdotal de Lleida.

Mn. Jordi Pardell Mateu, Director de la Casa Sacerdotal de Lleida.

Dia 22

Mn. Juan Ignacio Toscano Cruz, Diaca, Adscrit a l'Equip Pastoral de Juneda, Puiggròs, Torregrossa, Les Borges Blanques i La Floresta.

Dia 24

Mn. Mateu Hidalgo Sannicolás, Diaca Permanent, Adscrit a la Unitat Pastoral constituïda per la Catedral i la parròquia Sant Pere apòstol.

Sr. Ramon Saura Aranda, president de la Fundació Verge Blanca.

Necrològiques

Mn. Antonio Ballarín Solana

Va néixer a Noales el dia 11 de febrer de 1918. Estudià Filosofia i Teologia al seminari Diocesà d'Urgell. Va ser ordenat prevere el dia 18 de juny de 1944. El dia 4 d'agost de 1944 va ser nomenat Vicari de Tremp i Consiliari de les dones d'Acció Catòlica.

El 3 d'octubre de 1947, Vicari d'Areny i Encarregat de Claravalls i Colls. El 29 de novembre de 1951, Vicari de Sant Martí de Canals. El 10 de gener de 1952 s'encarrega de Montesquiú. El 12 de febrer de 1953, nomenat Ecònom interí de Noales i Encarregat de Castarner i Vallseñiu. A primers de juny de 1954 s'encarrega de Castanesa. El 5 de juliol de 1954, Ecònom de Durro i Encarregat de Cardet. El 4 de maig de 1956, Encarregat de Barruera.

D'acord amb les normes de la Nunciatura Apostòlica, el 15 de juliol de 1956, passa a Noales, i en virtut del Decret "Caesaraugustanae et aliarum", s'incardina a la Diòcesi de Barbastre.

El 18 de desembre de 1975, previs els tràmits pertinents, queda incardinat a la diòcesi de Lleida, on realitza els següents serveis: Adscrit a Monzón i encarregat d'Alfantega, Conchel i Pueyo de Santa Cruz, de 1975 a 1978.

Responsable de les parròquies de Llardecans i Torrebesses, de 1978 a 1987. Adscrit a la parròquia de la Mare de Déu del Carme, de Lleida, de 1987 a 2001. Adscrit a la Unitat Pastoral formada per les parròquies mare de Déu del Carme, sant Joan Baptista i sant Pere, apòstol, de Lleida, de 2001 a 2007.

Va morir el dia 7 de novembre de 2013 i ja descansa en la Pau del Senyor.

Mn. Amable Redón Abad

Mn. Amable Redón Abad, fill de Manuel i de Dominica, va néixer a Cabra de Mora, Teruel, el dia 31 de març de 1923.

Va cursar els seus estudis eclesiàstics al Seminari de Saragossa i va ser ordenat prevere, a la mateixa ciutat de Saragossa, el 19 de juny de 1950.

Va servir pastoralment a les parròquies d'Escorihuela i Orrios de 1950 a 1954. Eventualment va exercir de capellà a l'exèrcit de 1954 a 1956.

Continuà la seva tasca pastoral a les comunitats de Jabaloyas, Tormón, Sarrión, Rubielos de Mora, Peracense, Almohaja, Galve, Cañadas Vellida i com a capellà del Col·legi de les Escoles Cristianes a Monreal del Campo, fins l'any 1970.

A principis de gener d'aquest any rep autorització, tant del seu Bisbe com del Bisbe de Lleida, per residir i treballar pastoralment a la nostra Diòcesi. Ho va fer a les parròquies de San Esteban de Litera, Azanuy y Alins del Monte. Finalment va ser destinat com a vicari a la parròquia de Sant Pau, apòstol, de Lleida on va treballar tota la resta de la seva vida en actiu fins l'octubre de 2009. En aquesta comunitat el recorden amb gran estima.

Ha mort el dia 18 de novembre de 2013 i ja descansa en la Pau del Senyor.

Comunicat de la reunió núm. 207

Els dies 10, 11 i 12 de juliol ha tingut lloc la reunió núm. 207 de la Conferència Episcopal Tarraconense (CET), al Seminari de Vic. La reunió ha estat presidida per Mons. Jaume Pujol Balcells, arquebisbe de Tarragona i hi han assistit tots els seus membres, llevat del bisbe electe de Tortosa, Mons. Enric Benavent.

1. Després de la pregària inicial, Mons Jaume Pujol ha expressat la seva joia per l'elecció de Mons. Enric Benavent com a nou bisbe de Tortosa que prendrà possessió de la diòcesi tortosina el proper dissabte 13 de juliol. Els bisbes s'han alegrat també per la recent publicació de la carta encíclica *Lumen Fidei* del papa Francesc, que ja ha aparegut en català a la col·lecció *Documents del Magisteri* que la CET promou i publica l'Editorial Claret.

2. Mons. Jaume Pujol ha informat dels diversos actes previstos per a les properes beatificacions dels 522 màrtirs del segle XX, a Tarragona el proper 13 d'octubre. El dia 12 de setembre, amb ocasió de l'aniversari de la mort del cardenal Vidal i Barraquer, tindrà lloc una celebració eucarística i un acte acadèmic a Tarragona, així com també la inauguració de l'exposició sobre els màrtirs tarraconins al Seminari de Tarragona.

Mons. Pujol ha lliurat als Bisbes la carta pastoral que acaba de publicar "*Els màrtirs, testimonis supremes de l'amor al Crist*" i ha informat que ja s'ha obert la inscripció per a assistir a la celebració de les beatificacions. A la pàgina web: <http://www.arquebisbattarragona.cat> hom pot trobar-hi abundant informació sobre l'esdeveniment.

3. Els bisbes han fet un repàs de diversos àmbits del treball pastoral a la CET: la situació del Centre d'Estudis Pastorals, la pastoral de joventut i la situació de l'escoltisme a casa nostra, la litúrgia, l'art sacre, l'apostolat seglar i els arxius eclesíastics.

4. Mons. Joan Piris, acompanyat d'alguns delegats del Secretariat Interdiocesà de Mitjans de Comunicació Social (SIMCOS), ha informat sobre les accions d'aquest secretariat i ha plantejat diverses propostes de cara al futur. Els bisbes han animat els Delegats diocesans de Mitjans de Comunicació Social a intensificar i coordinar el seu treball, d'acord amb les proposicions formulades pel Concili Provincial Tarraconense.

5. El cardenal Lluís Martínez Sistach ha informat els bisbes de la recent signatura d'un conveni de col·laboració entre la CET, la Conselleria de

Justícia de la Generalitat i el Col·legi de Notaris de Catalunya, per protocol·litzar els testaments atorgats davant rector. El cardenal ha posat en relleu la important tasca social que al llarg dels segles han portat a terme els rectors de les parròquies catalanes amb aquest servei al poble.

6. El P. Enric Puig, secretari general de la Fundació Escola Cristiana de Catalunya, ha presentat als bisbes un exhaustiu informe sobre el moment actual de l'ensenyament i de l'escola cristiana a casa nostra. Els bisbes s'han mostrat preocupats per la delicada situació econòmica en què es troben moltes de les escoles, amb un concert educatiu clarament insuficient i amb importants dificultats afegides a causa de la greu crisi econòmica que travessen moltes famílies. Els bisbes animen la Fundació Escola Cristiana de Catalunya a continuar treballant de manera realista i amb esperança, fent costat a les persones i a les escoles, amb fidelitat a la seva identitat cristiana.

7. Els bisbes han comentat diverses activitats programades entorn de l'Any de la Fe, com ara la recent Trobada de seminaristes, novicis i novícies amb el Papa Francesc, o les programades per als catequistes i per a les famílies a la propera tardor.

També han rebut informació sobre la preparació de la Jornada Mundial de la Joventut 2013 a Rio de Janeiro a la qual hi assistiran un grup de joves catalans acompanyats pel Cardenal Lluís Martínez Sistach i per Mons. Xavier Novell.

El Secretariat Interdiocesà per la Joventut (SIJ) ha programat per als dies 26 i 27 de juliol una trobada de joves a Llinars del Vallès adreçada a aquells que no poden desplaçar-se a Rio però volen viure l'impuls de la JMJ i també alguns bisbes s'hi faran presents per a les catequesis i l'Eucaristia, presidits per l'arquebisbe de Tarragona Mons. Jaume Pujol.

8. En el transcurs de la reunió, els bisbes han pogut visitar la Catedral de Vic, on van celebrar l'Eucaristia a la seva Cripta, l'exposició "*Facies Fidei*, expressions artístiques de la Fe Cristiana a la Catalunya Medieval" al Museu Episcopal de Vic, així com també el Monestir de Santa Maria de l'Estany on han celebrat l'Eucaristia amb els fidels d'aquella parròquia, Sant Joan de les Abadesses, on han pogut contemplar el Santíssim Misteri, i l'església de Beget amb la preciosa talla de la "Majestat" que presideix l'església parroquial.

Tarragona, 12 de juliol de 2013

Comunicat de la reunió núm. 208

Els dies 30 i 31 d'octubre de 2013, a la Residència Maria Immaculada de Tiana, ha tingut lloc la reunió n. 208 de la Conferència Episcopal Tarraconense, a la qual han assistit tots els seus membres, llevat de Mons. Agustí Cortés, bisbe de Sant Feliu de Llobregat. En començar, l'arquebisbe Jaume Pujol ha donat la benvinguda a Mons. Enric Benavent, bisbe de Tortosa, que assistia per primer cop a la CET.

1. Els Bisbes han felicitat l'arquebisbe Jaume Pujol per la realització de la cerimònia de **beatificació** de 522 màrtirs de la persecució religiosa del segle XX a Espanya, celebrada a Tarragona el passat dia 13 d'octubre, i han agraït el Missatge que el papa Francesc va adreçar a l'inici de la celebració. Han destacat tot el treball ben realitzat per les diferents Comissions preparatòries, l'acolliment tan fraternal als pelegrins vinguts de tot arreu, la tasca dels voluntaris, així com les diverses exposicions, conferències i representacions que van tenir lloc a la ciutat en ocasió de les beatificacions.

Els Bisbes han reflexionat sobre aquest esdeveniment eclesial i han redactat una Nota que s'adjunta al final d'aquest Comunicat.

2. Els Bisbes han tractat diverses qüestions referents a la **litúrgia** i han aprovat per a la llengua catalana versions oficials de textos de la Litúrgia de les Hores i del Ritual del Baptisme.

Així mateix han acollit amb agraïment l'aprovació per part de la Congregació per al Culte Diví i la Disciplina dels Sagraments de la versió catalana oficial de la **mentió de sant Josep** en les Pregàries eucarístiques II, III i IV per a la Missa, que ara serà publicada en els distints Butlletins oficials dels Bisbats.

3. També han començat a preparar la propera **visita a la seu apostòlica ad limina Apostolorum**, que tindrà lloc a Roma la primera setmana de març, amb trobada de tots els bisbes amb el papa Francesc i entrevistes amb les diverses Congregacions i consells pontificis de la cúria romana.

4. L'acció pastoral a través dels **Mitjans de Comunicació Social** ha estat objecte de seguiment per part dels Bisbes de Catalunya, i han emès la següent Nota com a conclusió de la seva reflexió:

Sobre els mitjans de comunicació

Els Bisbes que formem la Conferència Episcopal Tarraconense, atenent les queixes que rebem de molts fidels, lamentem el clima d'agressivitat i la manipulació de continguts que s'estan donant en alguns mitjans de comunicació de tot l'Estat espanyol, sobretot en relació amb la situació política i social de Catalunya.

Més en concret, creiem que produeix un greu escàndol a molts membres de la comunitat catòlica de les nostres diòcesis, i també a nosaltres, el fet que el canal de televisió 13TV, que ha de respectar les persones i les institucions segons el seu ideari, en alguns dels seus informatius i tertúlies, opti pel menyspreu, la desqualificació i fins i tot l'insult. Demanem que aquest mitjà televisiu sigui sempre factor de comprensió i diàleg responsable i fructífer.

En aquests moments convé que tothom faci un esforç per defensar i promoure una cultura del respecte, la tolerància, el diàleg i la solidaritat entre les persones i els pobles, tal com ensenya repetidament la doctrina social de l'Església.

5. Mons. Francesc Pardo ha informat els Bisbes dels preparatius del proper Aplec de l'Esperit que tindrà lloc a Banyoles (Girona) el dia 7 de juny de 2014, dissabte de Pentecosta. El lema de l'Aplec serà: «És el Senyor», i fa referència a l'expressió de l'apòstol sant Joan en experimentar la presència de Crist ressuscitat al llac de Tiberíades.

6. Els Bisbes, a proposta de Mons. Salvador Cristau, han nomenat coordinador del Secretariat Interdiocesà de Pastoral de la Salut (SIPS) Mn. Joan Manuel Bajo Llauredó, del bisbat de Tortosa.

7. Pel que fa als fruits de l'Any de la fe que pròximament serà clausurat, els Bisbes han ultimat la redacció d'un document sobre la transmissió de la fe que properament serà publicat.

8. També han tractat qüestions sobre ecumenisme i relacions inter-religioses, moviments eclesials infantils i juvenils, i altres iniciatives laicals.

Tiana, 31 d'octubre de 2013

ANNEX

Nota de la Conferència Episcopal Tarraconense

El passat 13 d'octubre van ser beatificats 522 màrtirs de la persecució religiosa del segle XX a Espanya. Molts d'aquests testimonis de la fe havien nascut o viscut a les nostres diòcesis, que han estat fecundades amb la sang d'aquests màrtirs. La seva beatificació no ha de ser simplement un acte que quedi per a la història, sinó un nou impuls en el camí de la fe de les nostres Esglésies, una gràcia de la Pentecosta. La celebració a Tarragona ha estat un goig, però també un compromís per a tots, que hem de concretar amb iniciatives pastorals que siguin expressió i fruit de l'Any de la fe que estem celebrant.

Els Bisbes de Catalunya pensem que, tal com va demanar el beat Joan Pau II, «cal que les Esglésies locals facin tot el possible per no perdre el record d'aquells que han sofert el martiri» (TMA 37). I alhora el mateix Papa ens demanava, de forma ben solemne, el compromís de realitzar una veritable «purificació de la memòria». En aquest sentit, no ens costa reiterar el que ja vam afirmar: «Som conscients de les mancances i els errors que, com a membres de l'Església, hàgim pogut cometre en un passat més o menys llunyà, i humilment en demanem perdó; però alhora som també conscients del paper insubstituïble que ha tingut l'Església i el cristianisme en la història mil·lenària de Catalunya» (*Al servei del nostre poble*, 22).

Per això així com en el passat recent l'Església va lluitar decididament a favor de la reconciliació, els drets humans i el restabliment de les llibertats, en temps ben difícils i molt abans de la transició democràtica, ara també ens comprometem a treballar per la reconciliació entre tots els ciutadans, i per la guarició de les ferides que encara poguessin restar obertes i que caldria tancar amb la generositat de tots.

Desitgem que es continuï investigant el període històric que inclou la II República, la Guerra civil, la Dictadura i la recuperació de la Democràcia, ja que creiem que conèixer la veritat serà un ajut per a l'esclariment de la història, conduirà a la pau i a l'autèntica reconciliació entre tots els ciutadans de la nostra terra.

XXII Jornada Mundial del Malalt 2014

Missatge del Sant Pare Francesc

**Fe i caritat:
«També nosaltres hem de donar
la vida pels germans»**

(1Jn 3,16)

Estimats germans i germanes,

1. En ocasió de la XXII Jornada Mundial del Malalt, que enguany té com a tema «Fe i caritat: “També nosaltres hem de donar la vida pels germans” (1Jn 3,16)», em dirigeixo particularment a les persones malaltes i a tots els qui les assisteixen i cuiden. Estimats malalts, l'Església reconeix en vosaltres una presència especial de Crist que sofreix. En efecte, juntament amb el nostre sofriment, o encara millor, a dins seu, hi ha el de Jesús, que en porta el pes al nostre costat i en revela el sentit. Quan el Fill de Déu va ser crucificat, va destruir la soledat del sofriment i va il·luminar-ne la foscor. D'aquesta manera som davant el misteri de l'amor de Déu per nosaltres, que ens infon esperança i valor: *esperança*, perquè en el pla d'amor de Déu també la nit del dolor s'obre a la llum pasqual; i *valor* per a fer front a qualsevol adversitat en companyia seva, units a ell.

2. El Fill de Déu fet home no ha eliminat de l'experiència humana la malaltia i el sofriment, sinó que, prenent-los sobre seu, els ha transformat i delimitat. *Delimitat* perquè ja no tenen l'última paraula que, contràriament, és la vida nova en plenitud; *transformat*, perquè en unió amb Crist, d'experiències negatives poden passar a positives. Jesús és el camí, i amb el seu Esperit podem seguir-lo. Així com el Pare ha lliurat el Fill per amor, i el Fill es va lliurar pel mateix amor, també nosaltres podem estimar els altres com Déu ens ha estimat, donant la vida pels nostres germans. La fe en el Déu bo es converteix en bondat, la fe en Crist crucificat es converteix en força per estimar fins al final i fins i tot els enemics. La prova de la fe autèntica en Crist és el do d'ell mateix, que es difongui l'amor al proïsme, especialment a qui no el mereix, a qui sofreix, a qui està marginat.

3. En virtut del baptisme i de la confirmació som cridats a configurar-nos a Crist, el Bon Samarità de tots els qui sofreixen. «Hem conegut l'amor pel fet que Jesucrist ha donat la seva vida per nosaltres. Per això, també nosaltres hem de donar la vida pels germans» (1Jn 3,16). Quan ens acostem amb tendresa als qui necessiten atenció, portem l'esperança i el somriure de Déu enmig de les contradiccions del món. Quan el lliurament

generós vers els altres esdevé l'estil de les nostres accions, donem espai al cor de Crist i el nostre s'inflama, oferint així la nostra aportació a l'arribada el regne de Déu.

4. Per a créixer en la tendresa, en la caritat respectuosa i delicada, nosaltres tenim un model cristià a qui adreçar amb seguretat la nostra mirada. És la Mare de Jesús i Mare nostra, atenta a la veu de Déu i a les necessitats i dificultats dels seus fills. Maria, animada per la misericòrdia divina, que en ella es fa carn, s'oblida d'ella mateixa i s'encamina ràpidament de Galilea a Judà, per anar a l'encontre i ajut de la seva cosina Isabel; intercedeix davant el seu Fill a les noces de Canà quan veu que falta el vi per a la festa; al llarg de la seva vida, porta en el seu cor les paraules de l'ancià Simeó que li anuncien que una espasa li traspasarà l'ànima, i resta amb fortaleza als peus de la creu de Jesús. Ella sap molt bé com se segueix aquest camí i per això és la Mare de tots els malalts i de tots els qui sofreixen. Podem recórrer confiats a ella amb devoció filial, segurs que ens assistirà, ens sostindrà i no ens abandonarà. És la Mare del crucificat ressuscitat: roman al costat de les nostres creus i ens acompanya en el camí vers la resurrecció i la vida plena.

5. Sant Joan, el deixeble que era amb Maria als peus de la creu, fa que ens remuntem a les fonts de la fe i de la caritat, al cor de Déu que «és amor» (1Jn 4,8.16), i ens recorda que no podem estimar Déu si no estimem els germans. Ell és vora la creu amb Maria, aprèn a estimar com Jesús. La creu és «la certesa de l'amor fidel de Déu per nosaltres.» «És un amor tan gran que entra en el nostre pecat i el perdona, entra en el nostre sofriment i ens dóna força per suportar-lo, entra també en la mort per a vèncer-la i salvar-nos. [...] La creu de Crist invita també a deixar-nos contagiar per aquest amor, ens ensenya així a mirar sempre el proïsme amb misericòrdia i amor, sobretot a qui sofreix, a qui li cal ajuda» (Via crucis amb els joves. Rio de Janeiro, 26 de juliol de 2013).

Confio aquesta XXII Jornada Mundial del Malalt a la intercessió de Maria, perquè ajudi les persones malaltes a viure el seu sofriment en comunió amb Jesucrist i sostingui els qui els cuiden. A tots, malalts, agents sanitaris i voluntaris, imparteixo de cor la benedicció apostòlica.

Vaticà, 6 de desembre de 2013

Franciscus

XLVII Jornada Mundial de la Pau

Missatge del Sant Pare Francesc

1 de gener de 2014

La fraternitat, fonament i camí per a la pau

1. En aquest primer Missatge meu per a la Jornada Mundial de la Pau, voldria desitjar a tothom, a les persones i als pobles, una vida plena d'alegria i d'esperança. El cor de tot home i de tota dona allotja en el seu interior el desig d'una vida plena, de la qual forma part un anhel indeleble de fraternitat, que ens invita a la comunió amb els altres, en qui trobem no enemics o contrincants, sinó germans a qui acollir i estimar.

De fet, la fraternitat és una dimensió essencial de l'home, que és un ésser relacional. La viva consciència d'aquest caràcter relacional ens porta a veure i a tractar cada persona com una germana veritable i un germà veritable; sense ella, és impossible la construcció d'una societat justa, d'una pau estable i duradora. I cal recordar que, normalment, la fraternitat es comença a aprendre en el si de la família, sobretot gràcies a les responsabilitats complementàries de cadascun dels seus membres, en particular del pare i de la mare. La família és la font de tota fraternitat, i per això és també el fonament i el camí primordial per a la pau, perquè, per vocació, hauria de contagiar el món amb el seu amor.

El nombre cada vegada més gran d'interdependències i de comunicacions que s'entrecruen en el nostre planeta fa més palpable la consciència que totes les nacions de la terra formen una unitat i comparteixen un destí comú. En els dinamismes de la història, malgrat la diversitat d'ètnies, societats i cultures, veiem sembrada la vocació de formar una comunitat composta per germans que s'acullen recíprocament i es preocupen els uns dels altres. Això no obstant, sovint els fets, en un món caracteritzat per la «globalització de la indiferència», que de mica en mica ens «acostuma» al sofriment de l'altre, tancant-nos en nosaltres mateixos, contradiuen i desmenteixen aquesta vocació.

A moltes parts del món, continuament es lesionen greument els drets humans fonamentals, sobretot el dret a la vida i a la llibertat religiosa. El tràgic fenomen del tràfic d'éssers humans, amb la vida i desesperació dels quals especulen persones sense escrúpols, representa un exemple inquietant. A les guerres portades a terme amb enfrontaments armats se sumen altres guerres menys visibles, però no menys cruels, que es combaten en el camp econòmic i financer amb mitjans igualment destructius de vides, de famílies, d'empreses.

La globalització, com ho ha afirmat Benet XVI, ens acosta als altres, però no ens fa germans.¹ A més, les nombroses situacions de desigualtat, de pobresa i d'injustícia revelen no sols una profunda manca de fraternitat, sinó també l'absència d'una cultura de la solidaritat. Les noves ideologies, caracteritzades per un difús individualisme, egocentrisme i consumisme materialista, debiliten els llaços socials, fomentant aquesta mentalitat de «descartar», que porta al menyspreu i a l'abandó dels més febles, de tots aquells que són considerats «inútils». Així la convivència humana s'assembla cada cop més a un mer *do ut des* pragmàtic i egoista.

Al mateix temps, és clar que tampoc les ètiques contemporànies no són capaces de generar vincles autèntics de fraternitat, ja que una fraternitat privada de la referència a un Pare comú, com a fonament últim, no aconsegueix subsistir.² Una fraternitat vertadera entre els homes suposa i requereix una paternitat transcendent. A partir del reconeixement d'aquesta paternitat, es consolida la fraternitat entre els homes, és a dir, aquest fer-se «proïsme» que es preocupa per l'altre.

«On és el teu germà?» (Gn 4,9)

2. Per comprendre millor aquesta vocació de l'home a la fraternitat, per conèixer més adequadament els obstacles que s'interposen en la seva realització i descobrir els camins per superar-los, és fonamental deixar-se guiar pel coneixement del disseny de Déu, que ens presenta lluminosament la Sagrada Escriptura.

Segons el relat dels orígens, tots els homes procedeixen d'uns pares comuns, Adam i Eva, parella creada per Déu a imatge i semblança seva (cf. Gn 1,26), dels quals neixen Caïn i Abel. En la història de la primera família llegim la gènesi de la societat, l'evolució de les relacions entre les persones i els pobles.

Abel és pastor, Caïn és pagès. La seva identitat profunda i, alhora, la seva vocació, és ser germans, en la diversitat de la seva activitat i cultura, de la seva manera de relacionar-se amb Déu i amb la creació. Però l'assassinat d'Abel per part de Caïn deixa constància tràgicament del rebuig radical de la vocació a ser germans. La seva història (cf. Gn 4,1-16) posa en evidència la dificultat de la missió a què estan cridats tots els homes, viure units, preocupant-se els uns dels altres. Caïn, en no acceptar la predilecció de Déu per Abel, que li oferia el millor del seu ramat —«el Senyor es va fixar en Abel i en la seva ofrena, però no es va fixar en Caïn ni en la seva

¹ Cf. Carta enc. *Caritas in veritate* (29 juny 2009), 19: AAS 101 (2009), 654-655.

² Cf. Francesc, Carta enc. *Lumen fidei* (29 juny 2013), 54: AAS 105 (2013), 591-592.

ofrena» (Gn 4,4-5)—, mata Abel per enveja. D'aquesta manera, es nega a reconèixer-lo com germà, a relacionar-se positivament amb ell, a viure davant Déu assumint les seves responsabilitats de cuidar i protegir l'altre. A la pregunta «On és el teu germà?», amb què Déu interpel·la Caïn demanant-li comptes pel que ha fet, ell respon: «No ho sé. Que potser sóc el guardià del meu germà?» (Gn 4,9). Després —ens diu el Gènesi— «Caïn es retirà de la presència del Senyor» (4,16).

Hem de preguntar-nos pels motius profunds que han portat Caïn a deixar de costat el vincle de fraternitat i, amb ell, el vincle de reciprocitat i de comunió que l'unia el seu germà Abel. Déu mateix denuncia i recrimina a Caïn la connivència que té amb el mal: «El pecat aguaita a la porta» (Gn 4,7). Això no obstant, Caïn no lluita contra el mal i decideix igualment llançar-se «sobre el seu germà Abel» (Gn 4,8), rebutjant el projecte de Déu. Frustra així la seva vocació originària de ser fill de Déu i de viure la fraternitat.

El relat de Caïn i Abel ens ensenya que la humanitat porta inscrita en ella una vocació a la fraternitat, però també la possibilitat dramàtica de la traïció. Dóna testimoni d'això l'egoisme quotidià, que es troba en els fons de tantes guerres i injustícies: molts homes i dones moren en mans de germans i germanes que no saben reconèixer-se com a tals, és a dir, com a éssers fets per a la reciprocitat, per a la comunió i per al do.

«I tots vosaltres sou germans» (Mt 23,8)

3. Sorgeix espontàniament la pregunta: els homes i les dones d'aquest món podran correspondre alguna vegada plenament a l'anhel de fraternitat que Déu Pare va imprimir en ells? Aconseguiran, només amb les seves forces, vèncer la indiferència, l'egoisme i l'odi, i acceptar les diferències legítimes que caracteritzen els germans i germanes?

Parafrasejant les seves paraules, podríem sintetitzar així la resposta que ens dóna el Senyor Jesús: Ja que hi ha un sol Pare, que és Déu, tots vosaltres sou germans (cf. Mt 23,8-9). La fraternitat està arrelada en la paternitat de Déu. No es tracta d'una paternitat genèrica, indiferenciada i històricament ineficaç, sinó d'un amor personal, puntual i extraordinàriament concret de Déu per cada ésser humà (cf. Mt 6,25-30); una paternitat, per tant, que genera eficaçment fraternitat, perquè l'amor de Déu, quan és acollit, es converteix en l'agent més sorprenent de transformació de l'existència i de les relacions amb els altres, obrint els homes a la solidaritat i a la reciprocitat.

Sobretot, la fraternitat humana ha estat regenerada en Jesucrist i per Jesucrist, amb la seva mort i resurrecció. La creu és el «lloc» definitiu on es fonamenta la fraternitat, que els homes no són capaços de generar per ells mateixos. Jesucrist, que ha assumit la naturalesa humana per redimir-la, estimant el Pare fins a la mort, i una mort de creu (cf. Fl 2,8), mitjançant la

seva resurrecció ens constitueix humanitat nova, en total comunió amb la voluntat de Déu, amb el seu projecte, que comprèn la realització plena de la vocació a la fraternitat.

Jesús assumeix des del principi el projecte de Déu, concedint-li la primacia sobre totes les coses. Però Crist, amb el seu abandó a la mort per amor al Pare, es converteix en principi nou i definitiu per a tots nosaltres, cridats a reconèixer-nos germans en ell, fills del mateix Pare. Ell és l'Aliança mateixa, el lloc personal de la reconciliació de l'home amb Déu i dels germans entre ells. En la mort en creu de Jesús també queda superada la separació entre pobles, entre el poble de l'Aliança i el poble dels Gentils, privat d'esperança perquè fins aquell moment era aliè als pactes de la Promesa. Com llegim en la Carta als cristians d'Efes, Jesucrist reconcilia en ell a tots els homes. Ell és la pau, perquè dels dos pobles n'ha fet un de sol, enderrocant el mur de separació que els dividia, l'enemistat. Ell ha creat en ell mateix un sol poble, un sol home nou, una sola humanitat (cf. 2, 14-16).

Qui accepta la vida de Crist i viu en ell reconeix Déu com a Pare i s'entrega totalment a ell, estimant-lo sobre totes les coses. L'home reconciliat veu en Déu el Pare de tots i, en conseqüència, sent la crida a viure una fraternitat oberta a tots. En Crist, l'altre és acceptat i estimat com a fill o filla de Déu, com a germà o germana, no com un estrany, i menys encara com un contrincant o un enemic. En la família de Déu, on tots són fills d'un mateix Pare, i tots estan empeltats en Crist, fills en el Fill, no hi ha «vides descartables». Tots gaudeixen d'una mateixa i intangible dignitat. Tots són estimats per Déu, tots han estat rescatats per la sang de Crist, mort en creu i ressuscitat per cada un de nosaltres. Aquesta és la raó per la qual no podem quedar-nos indiferents davant la sort dels germans.

La fraternitat, fonament i camí per a la pau

4. Tenint en compte tot això, és fàcil comprendre que la fraternitat és fonament i camí per a la pau. Les encíclics socials dels meus Predecessors aporten una ajuda valuosa en aquest sentit. Seria suficient recuperar les definicions de pau de la *Populorum progressio* de Pau VI o de la *Sollicitudo rei socialis* de Joan Pau II. En la primera, trobem que el desenvolupament integral dels pobles és el nou nom de la pau.³ En la segona, que la pau és *opus solidaritatis*.⁴

³ Cf. Pau VI, Carta enc. *Populorum progressio* (26 març 1967), 87: AAS 59 (1967), 299.

⁴ Cf. Joan Pau II, Carta enc. *Sollicitudo rei socialis* (30 desembre 1987), 39: AAS 80 (1988), 566-568.

Pau VI afirma que no sols entre les persones, sinó també entre les nacions, ha de regnar un esperit de fraternitat. I explica: «En aquesta comprensió i amistat mútues, en aquesta comunió sagrada, hem [...] d'actuar a una per edificar el futur comú de la humanitat.» Aquest deure concerneix en primer lloc els més afavorits. Les seves obligacions enfonsen les seves arrels en la fraternitat humana i sobrenatural, i es presenten sota un triple aspecte: el deure de solidaritat, que exigeix que les nacions riques ajudin els països menys desenvolupats; el deure de justícia social, que requereix el compliment en termes més correctes de les relacions defectuoses entre pobles forts i pobles febles; el deure de caritat universal, que implica la promoció d'un món més humà per a tots, on tots tinguin quelcom per donar i rebre, sense que el progrés dels uns sigui un obstacle per al desplaçament dels altres.⁵

Així mateix, si es considera la pau com a *opus solidaritatis*, no es pot esquivar que la fraternitat n'és el principal fonament. La pau —afirma Joan Pau II— és un bé indivisible. O és de tots o no és de ningú. Només és possible aconseguir-la realment i gaudir-ne, com a millor qualitat de vida i com a desenvolupament més humà i sostenible, si s'assumeix en la pràctica, per part de tots, una «determinació ferma i perseverant de comprometre's pel bé comú».⁶ Això implica no deixar-se portar pel «afany de guany» o per la «set de poder». Cal estar disposats a «“perdre's” pel proïsme en comptes d'explotar-lo, i a “servir-lo” en lloc d'oprimir-lo per al nostre profit. [...] L'“altre” —persona, poble o nació— no [pot ser considerat] com un instrument qualsevol per a explotar-ne a baix cost la capacitat de treball i resistència física, abandonant-lo quan ja no serveix, sinó com un “semblant” nostre, una “ajuda”».⁷

La solidaritat cristiana entranya que l'altre sigui estimat no sols com «un ésser humà amb els seus drets i la seva igualtat fonamental amb tots», sinó com «la imatge viva de Déu Pare, rescatada per la sang de Jesucrist i posada sota l'acció permanent de l'Esperit Sant»,⁸ com un germà. «Llavors la consciència de la paternitat comuna de Déu, de la germandat de tots els homes en Crist, “fills en el Fill”, de la presència i acció vivificadora de l'Esperit Sant, conferirà —recorda Joan Pau II— a la nostra mirada sobre el món un nou criteri per a interpretar-ho»,⁹ per a transformar-ho.

⁵ Cf. *ibid.*, 44: AAS 59 (1967), 279.

⁶ Carta enc. *Sollicitudo rei socialis* (30 desembre 1987), 38: AAS 80 (1988), 566.

⁷ *Ibid.*, 38-39: AAS 80 (1988), 566-567.

⁸ *Ibid.*, 40: AAS 80 (1988), 569.

⁹ *Ibid.*

La fraternitat, premissa per a vèncer la pobresa

5. A la *Caritas in veritate*, el meu Predecessor recordava al món sencer que la manca de fraternitat entre els pobles i entre els homes és una causa important de la pobresa.¹⁰ A moltes societats experimentem una profunda pobresa relacional deguda a la carència de relacions familiars i comunitàries sòlides. Assistim amb preocupació al creixement de diferents tipus de descontentament, de marginació, de soledat, i a formes diverses de dependència patològica. Una pobresa com aquesta només pot ser superada redescobrint i valorant les relacions fraternals en el si de les famílies i de les comunitats, compartint les alegries i els patiments, les dificultats i els èxits que formen part de la vida de les persones.

A més, si per una part es dóna una reducció de la pobresa absoluta, per una altra no podem deixar de reconèixer un greu augment de la pobresa relativa, és a dir, de les desigualtats entre persones i grups que conviuen en una determinada regió o en un determinat context historicocultural. En aquest sentit, es necessiten també polítiques eficaces que promoguin el principi de la fraternitat, assegurant a les persones —iguals en la seva dignitat i en els seus drets fonamentals— l'accés als «capitals», als serveis, als recursos educatius, sanitaris, tecnològics, de manera que tots tinguin l'oportunitat d'expressar i realitzar el seu projecte de vida, i puguin desenvolupar-se plenament com a persones.

També calen polítiques dirigides a atenuar una excessiva desigualtat de la renda. No podem oblidar l'ensenyament de l'Església sobre l'anomenada hipoteca social, segons la qual, encara que és lícit, com diu sant Tomàs d'Aquino, i fins i tot necessari, «que l'home posseeixi béns propis»,¹¹ pel que fa a l'ús, no les té «com a exclusivament seves, sinó també com a comunes, en el sentit que no li aprofitin sols a ell, sinó també als altres».¹²

Finalment, hi ha una forma més de promoure la fraternitat —i així vèncer la pobresa— que ha d'estar en els fons de totes les altres. És el desprendiment de qui escull viure estils de vida sobris i essencials, de qui, compartint les seves riqueses, aconsegueix així experimentar la comunió fraternal amb els altres. Això és fonamental per seguir Jesucrist i ser

¹⁰ Cf. Carta enc. *Caritas in veritate* (29 juny 2009), 19: AAS 101 (2009), 654-655.

¹¹ *Summa Theologiae* II-II, q. 66, art. 2.

¹² Conc. Ecum. Vat. II, Const. past. *Gaudium et spes*, sobre l'Església en el món actual, 69. Cf. Lleó XIII, Carta enc. *Rerum novarum* (15 maig 1891), 19: AAS 23 (1890-1891), 651; Joan Pau II, Carta enc. *Sollicitudo rei socialis* (30 desembre 1987), 42: AAS 80 (1988), 573-574; Consell Pontifici Justícia i Pau, Compendi de la Doctrina social de l'Església, n. 178.

autènticament cristians. No es tracta només de persones consagrades que fan professió del vot de pobresa, sinó també de moltes famílies i ciutadans responsables, que creuen fermament que la relació fraternal amb el proïsme constitueix el bé més preuat.

El redescobriment de la fraternitat en l'economia

6. Les greus crisis financeres i econòmiques —que tenen el seu origen en l'allunyament progressiu de l'home de Déu i del proïsme, en la recerca insaciable de béns materials, per una part, i en l'empobriment de les relacions interpersonals i comunitàries, per una altra— han portat a molts a cercar el benestar, la felicitat i la seguretat en el consum i el guany més enllà de la lògica d'una economia sana. Ja l'any 1979 Joan Pau II advertia del «perill real i perceptible que, mentre avança enormement el domini per part de l'home sobre el món de les coses, perdi els fils essencials d'aquest domini seu, i de diverses maneres la seva humanitat quedi sotmesa a aquest món, i ell mateix es faci objecte d'una manipulació múltiple, encara que a vegades no directament perceptible, a través de tota l'organització de la vida comunitària, a través del sistema de producció, a través de la pressió dels mitjans de comunicació social».¹³

El fet que les crisis econòmiques se succeeixin una darrere l'altra hauria de portar-nos a les revisions oportunes dels models de desenvolupament econòmic i a un canvi en els estils de vida. La crisi actual, amb greus conseqüències per a la vida de les persones, pot ser, això no obstant, una ocasió propícia per a recuperar les virtuts de la prudència, de la templança, de la justícia i de la fortalesa. Aquestes virtuts ens poden ajudar a superar els moments difícils i a redescobrir els vincles fraternals que ens uneixen els uns als altres, amb la confiança profunda que l'home té necessitat i és capaç de quelcom més que desenvolupar al màxim el seu interès individual. Sobretot, aquestes virtuts són necessàries per a construir i mantenir una societat a mesura de la dignitat humana.

La fraternitat extingeix la guerra

7. Durant aquest últim any, molts dels nostres germans i germanes han patit l'experiència denigrant de la guerra, que constitueix una ferida greu i profunda infligida a la fraternitat.

Molts són els conflictes armats que es produeixen enmig de la indifèrència general. A tots els qui viuen en terres on les armes imposen terror i destrucció, els asseguro la meua proximitat personal i la de tota l'Església,

¹³ Carta enc. *Redemptor hominis* (4 març 1979), 16: AAS 61 (1979), 290.

que té la missió de portar la caritat de Crist també a les víctimes inermes de les guerres oblidades, mitjançant la pregària per la pau, el servei als ferits, als qui passen fam, als desplaçats, als refugiats i a tots aquells que viuen amb por. A més l'Església alça la seva veu per fer arribar als responsables el crit de dolor d'aquesta humanitat sofrent i per fer cessar, al costat de les hostilitats, qualsevol atropellament o violació dels drets fonamentals de l'home.¹⁴

Per aquest motiu, vull adreçar una encarida exhortació a tots els qui semblen violència i mort amb les armes: Que redescobreixin, en els qui avui consideren només un enemic a qui exterminar, el seu germà i no alcin la mà en contra seu. Que renunciïn a la via de les armes i vagin a l'encontre de l'altre amb el diàleg, el perdó i la reconciliació per reconstruir al seu voltant la justícia, la confiança i l'esperança. «En aquesta perspectiva, sembla clar que en la vida dels pobles els conflictes armats constitueixen sempre la negació deliberada de tota concòrdia internacional possible, creant divisions profundes i ferides agudes que requereixen molts anys per cicatritzar. Les guerres constitueixen el rebuig pràctic al compromís per aconseguir aquestes grans fites econòmiques i socials que la comunitat internacional s'ha fixat.»

Això no obstant, mentre hi hagi una quantitat tan gran d'armament en circulació com en l'actualitat, sempre es podran trobar nous pretextos per a iniciar les hostilitats. Per això, faig meua la crida dels meus Predecessors a la no proliferació de les armes i al desarmament per part de tots, començant pel desarmament nuclear i químic.

No podem deixar de constatar que els acords internacionals i les lleis nacionals, encara que són necessàriament i altament desitjables, no són suficients per elles mateixes per protegir la humanitat del risc dels conflictes armats. Cal una conversió dels cors que permeti a cadascú reconèixer en l'altre un germà de qui preocupar-se, amb qui col·laborar per construir una vida plena per a tots. Aquest és l'esperit que anima moltes iniciatives de la societat civil en favor de la pau, entre les que es troben les de les organitzacions religioses. Espero que l'interès quotidià de tots continuï donant fruit i que es pugui aconseguir també l'aplicació efectiva en el dret internacional del dret a la pau, com un dret humà fonamental, precondition necessari per a l'exercici de tots els altres drets.

La corrupció i el crim organitzat s'oposen a la fraternitat

8. L'horitzó de la fraternitat preveu el desenvolupament integral de tot home i tota dona. Les justes ambicions d'una persona, sobretot si és

¹⁴ Cf. Consell Pontifici Justícia i Pau, Compendi de la Doctrina social de l'Església, n. 159.

jove, no es poden frustrar i ultratjar, no es pot defraudar l'esperança de poder-les realitzar. Això no obstant, no podem confondre l'ambició amb la prevaricació. Al contrari, hem de competir en l'estimació mútua (cf. Rm 12,10). També en les disputes, que constitueixen un aspecte ineludible de la vida, cal recordar que som germans i, per això mateix, educar i educar-se a no considerar el proïsme un enemic o un adversari a qui eliminar.

La fraternitat genera pau social, perquè crea un equilibri entre llibertat i justícia, entre responsabilitat personal i solidaritat, entre el bé dels individus i el bé comú. I una comunitat política ha d'afavorir tot això amb transparència i responsabilitat. Els ciutadans han de sentir-se representats pels poders públics sense menyscabament de la seva llibertat. En canvi, sovint, entre ciutadà i institucions, s'infilten interessos que en deformen la relació, propiciant la creació d'un clima perenne de conflicte.

Un autèntic esperit de fraternitat venç l'egoisme individual que impedeix que les persones puguin viure en llibertat i harmonia entre elles. Aquest egoisme es desenvolupa socialment tant en les múltiples formes de corrupció, avui tan capil·larment difoses, com en la formació de les organitzacions criminals, des dels grups petits fins a aquells que operen a escala global, que, minant profundament la legalitat i la justícia, fereixen el cor de la dignitat de la persona. Aquestes organitzacions ofenen greument Déu, perjudiquen els germans i malmeten la creació, encara més quan tenen connotacions religioses.

Penso en el drama agut de la droga, amb la qual alguns es lucren menyspreant les lleis morals i civils, en la devastació dels recursos naturals i en la contaminació, en la tragèdia de l'explotació laboral; penso en el blanqueig il·lícit de diners així com en l'especulació financera, que sovint assumeix trets perjudicials i demolidors per a sistemes econòmics i socials sencers, exposant a la pobresa milions d'homes i dones; penso en la prostitució que cada dia capta víctimes innocents, sobretot entre els més joves, robant-los el futur; penso en el tràfic abominable d'éssers humans, en els delictes i abusos contra els menors, en l'esclavitud que encara difon el seu horror a moltes parts del món, en la tragèdia sovint desatesa dels emigrants amb què s'especula indignament en la il·legalitat. Joan XXIII va escriure respecte d'això: «Una societat que se sostingui només en la raó de la força ha de qualificar-se d'inhumana. En ella, efectivament, els homes es veuen privats de llibertat, en comptes de sentir-se estimulats, contràriament, al progrés de la vida i al perfeccionament propi.»¹⁵ Això no obstant, l'home es pot convertir i mai no es pot excloure la possibilitat que canviï de vida.

¹⁵ Carta enc. *Pacem in terris* (11 abril 1963), 34: AAS 55 (1963), 256.

M'agradaria que això fos un missatge de confiança per a tots, també per a aquells que han comès crims atroços, perquè Déu no vol la mort del pecador, sinó que es converteixi i visqui (cf. Ez 18,23).

En el context ampli del caràcter social de l'home, pel que fa al delictes i a la pena, també hem de pensar en les condicions inhumanes de moltes presons, on el reclus sovint queda reduït a un estat infrahumà i humiliat en la seva dignitat humana, impedit també de cap voluntat i expressió de redempció. L'Església fa molt en tots aquests àmbits, la major part de les vegades en silenci. Exhorto i animo a fer cada cop més, amb l'esperança que aquestes iniciatives, dutes a terme per molts homes i dones audaços, siguin cada cop més recolzades lleialment i honestament també pels poders civils.

La fraternitat ajuda a protegir i a conrear la natura

9. La família humana ha rebut del Creador un do comú: la natura. La visió cristiana de la creació comporta un judici positiu sobre la licitud de les intervencions en la natura per treure'n profit, a condició d'obrar responsablement, és a dir, acatant aquella «gramàtica» que està inscrita en ella i emprant sàviament els recursos en benefici de tots, respectant la bellesa, la finalitat i la utilitat de tots els éssers vius i la seva funció en l'ecosistema. En definitiva, la natura és a la nostra disposició, i nosaltres estem cridats a administrar-la responsablement. En canvi, sovint ens deixem portar per la cobdícia, per la supèrbia de dominar, de tenir, de manipular, d'explotar; no custodiem la natura, no la respectem, no la considerem un do gratuït que hem de cuidar i posar al servei dels germans, també de les generacions futures.

En particular, el sector agrícola és el sector primari de producció amb la vocació vital de conrear i protegir els recursos naturals per alimentar la humanitat. Pel que fa a això, la vergonya de la fam persistent en el món em porta a compartir amb vosaltres la pregunta: Com utilitzem els recursos de la terra? Les societats actuals haurien de reflexionar sobre la jerarquia en les prioritats a què es destina la producció. De fet, és un deure de compliment obligatori que s'utilitzin els recursos de la terra de manera que ningú no passi fam. Les iniciatives i les solucions possibles són moltes i no es limiten a l'augment de la producció. És prou sabut que la producció actual és suficient i, això no obstant, milions de persones pateixen i moren de fam, i això constitueix un veritable escàndol. És necessari trobar les maneres perquè tots es puguin beneficiar dels fruits de la terra, no sols per evitar que s'ampliï la bretxa entre qui més té i qui s'ha de conformar amb les engrunes, sinó també, i sobretot, per una exigència de justícia, d'equitat i de respecte envers l'ésser humà. En aquest sentit, voldria recordar a tothom el necessari destí universal dels béns, que és un dels principis clau de la doctrina social de l'Església. Respectar aquest principi és la condició

essencial per a possibilitar un accés efectiu i just als béns bàsics i primaris que tot home necessita i als quals té dret.

Conclusió

10. La fraternitat té necessitat de ser descoberta, estimada, experimentada, anunciada i testimoniada. Però només l'amor donat per Déu ens permet acollir i viure plenament la fraternitat.

El necessari realisme de la política i de l'economia no pot reduir-se a un tecnicisme privat d'ideals, que ignora la dimensió transcendent de l'home. Quan falta aquesta obertura a Déu, tota activitat humana es torna més pobre i les persones queden reduïdes a objectes d'explotació. Només si accepten moure's en l'ampli espai assegurat per aquesta obertura a aquell qui estima cada home i cada dona, la política i l'economia aconseguiran estructurar-se sobre la base d'un esperit de caritat fraternal autèntic i podran ser instrument eficaç de desenvolupament humà integral i de pau.

Els cristians creiem que a l'Església som membres els uns dels altres, que tots ens necessitem els uns als altres, perquè a cadascun de nosaltres se'ns ha donat una gràcia segons la mesura del do de Crist, per a la utilitat comuna (cf. Ef 4,7.25; 1Co 12,7). Crist ha vingut al món per portar-nos la gràcia divina, és a dir, la possibilitat de participar en la seva vida. Això comporta teixir un entramat de relacions fraternals, basades en la reciprocitat, en el perdó, en el do total d'ell mateix segons l'amplitud i la profunditat de l'amor de Déu, ofert a la humanitat per aquell que, crucificat i ressuscitat, atrau a tots a ell: «Us dono un manament nou: que us estimeu els uns als altres tal com jo us he estimat. Així, doncs, estimeu-vos els uns als altres. Tothom coneixerà que sou deixebles meus per l'amor que us tindreu entre vosaltres» (Jn 13,34-35). Aquesta és la bona notícia que reclama de cadascun de nosaltres un pas endavant, un exercici perenne d'empatia, d'escolta del sofriment i de l'esperança de l'altre, també del més allunyat de mi, posant-nos en marxa pel camí exigent d'aquell amor que es lliura i es gasta gratuïtament pel bé de cada germà i germana.

Crist es dirigeix a l'home en la seva integritat i no desitja que ningú es perdi. «Déu no ha enviat el seu Fill al món perquè el món fos condemnat, sinó per salvar-lo per mitjà d'ell» (Jn 3,17). Ho fa sense forçar, sense obligar ningú a obrir-li les portes del cor i de la ment. «El més important entre vosaltres ha d'ocupar el lloc del més jove, i el qui mana, el lloc del qui serveix» —diu Jesucrist—, «jo, enmig de vosaltres, sóc com el qui serveix» (Lc 22,26-27). Així doncs, tota activitat ha de distingir-se per una actitud de servei a les persones, especialment a les més llunyanes i desconegudes. El servei és l'ànima d'aquesta fraternitat que edifica la pau.

Que Maria, la Mare de Jesús, ens ajudi a comprendre i a viure cada dia la fraternitat que brolla del cor del seu Fill, per portar pau a tots els homes en aquesta estimada terra nostra.

Vaticà, 8 de desembre de 2013

Franciscus

III Assemblea General Extraordinària del Sínodo dels Bisbes

Els desafiaments pastorals sobre la família en el context de l'evangelització

Document preparatori

Ciutat del Vaticà 2013

I. El Sínodo: família i evangelització

La missió de predicar l'Evangeli a tota la humanitat ha estat confiada directament pel Senyor als seus deixebles i és l'Església qui porta endavant aquesta missió en la història. En el temps que estem vivint, l'evident crisi social i espiritual arriba a ser un desafiament pastoral, que interpel·la la missió evangelitzadora de l'Església per a la família, nucli vital de la societat i de la comunitat eclesial. La proposta de l'Evangeli sobre la família en aquest context resulta particularment urgent i necessària. La importància del tema sorgeix del fet que el Sant Pare ha decidit establir per al Sínodo dels Bisbes un itinerari de treball en dues etapes: la primera, l'Assemblea General Extraordinària de 2014, ordenada a delinear l'estatus quæstionis i a recollir testimonis i propostes dels Bisbes per anunciar i viure de manera creïble l'Evangeli de la família; la segona, l'Assemblea General Ordinària de 2015, per a cercar línies operatives per a la pastoral de la persona humana i de la família.

Avui es presenten problemàtiques inèdites fins fa uns pocs anys, des de la difusió de parelles de fet, que no accedeixen al matrimoni i a vegades n'exclouen la idea, a les unions entre persones del mateix sexe, a les quals sovint és consentida l'adopció de fills. Entre les nombroses noves situacions, que exigeixen l'atenció i el compromís pastoral de l'Església, bastarà recordar: els matrimonis mixtos o interreligiosos; la família monoparental; la poligàmia, difosa encara a no poques parts del món; els matrimonis concordats amb la consegüent problemàtica del dot, a vegades entesa com a preu per adquirir la dona; el sistema de castes; la cultura de la manca de compromís i de la pressuposada inestabilitat del vincle; formes de feminisme hostil a l'Església; fenòmens migratoris i reformulació de la idea de família; pluralisme relativista en la concepció del matrimoni; influència dels mitjans de comunicació sobre la cultura popular en la comprensió de la celebració del casament i de la vida familiar; tendències de pensament subjacents en les propostes legislatives que menyspreen l'estabilitat i la fidelitat del pacte matrimonial; difusió del fenomen de la maternitat subrogada (lloguer d'úters);

noves interpretacions dels drets humans; però, sobretot, en l'àmbit més estrictament eclesial, la debilitació o l'abandó de fe en la sacramentalitat del matrimoni i en el poder terapèutic de la penitència sacramental.

A partir de tot això es comprèn la urgència amb què l'episcopat mundial, *cum et sub Petro*, considera atentament aquests desafiaments. Per exemple, si només es pensa que en el context actual molts nens i joves nascuts de matrimonis irregulars no podran veure mai els seus pares acostar-se als sagraments, es comprèn el grau d'urgència dels desafiaments que presenta la situació actual, per altra banda difosa àmpliament en el «veïnatge universal», a l'evangelització.

Aquesta realitat presenta una correspondència singular amb l'àmplia acollida que està tenint en els nostres dies l'ensenyament sobre la misericòrdia divina i sobre la tendresa en relació amb les persones ferides, a les perifèries geogràfiques i existencials: les expectatives que es deriven d'això sobre les decisions pastorals sobre la família són moltes. Per tant, una reflexió del Sínode dels Bisbes sobre aquests temes sembla tan necessària i urgent com imperativa, com a expressió de la caritat dels Pastors, no sols davant tots aquells que els són confiats, sinó també davant tota la família humana.

II. L'Església i l'Evangeli sobre la família

La bona notícia de l'amor diví ha de ser proclamada a tots els qui viuen aquesta experiència humana personal fonamental, de vida matrimonial i de comunió oberta al do dels fills, que és la comunitat familiar. La doctrina de la fe sobre el matrimoni ha de ser presentada de manera comunicativa i eficaç, perquè sigui capaç d'aconseguir els cors i de transformar-los segons la voluntat de Déu manifestada en Jesucrist.

En relació amb la citació de les fonts bíbliques sobre el matrimoni i la família, s'indiquen en el present text només les referències essencials. Així, també per als documents del Magisteri, sembla oportú limitar-se als documents del Magisteri universal de l'Església, integrant-los amb alguns textos del Consell pontifici per a la família i invitant els Bisbes que participen en el Sínode a referir-se als documents dels seus respectius organismes episcopals.

Des de sempre i en les més diverses cultures no ha mancat mai l'ensenyament clar dels pastors ni el testimoniatge concret dels creients, homes i dones, que en circumstàncies molt diferents han viscut l'Evangeli sobre la família com un do incommensurable per a la seva vida i per a la dels seus fills. El compromís del proper Sínode Extraordinari és impulsat i sostingut pel desig de comunicar a tots, més incisivament, aquest missatge, esperant que, d'aquesta manera, «el tresor de la revelació encomanat a l'Església vagi omplint els cors dels homes» (DV26).

El projecte de Déu creador i redemptor

La bellesa del missatge bíblic sobre la família té el seu fonament en la creació de l'home i de la dona, ambdós fets a imatge i semblança de Déu (cf. Gn 1,24-31; 2,4b-25). Units per un vincle sacramental indissoluble, els esposos viuen la bellesa de l'amor, de la paternitat, de la maternitat i de la dignitat suprema de participar així en l'obra creadora de Déu.

En el do del fruit de la seva unió assumeixen la responsabilitat del creixement i de l'educació d'altres persones per al futur del gènere humà. A través de la procreació, l'home i la dona compleixen en la fe la vocació de ser col·laboradors de Déu en la custòdia de la creació i en el creixement de la família humana.

El beat Joan Pau II va comentar aquest aspecte a la *Familiaris consortio*: «Déu ha creat l'home a imatge i semblança seva (cf. Gn 1,26s): cridant-lo a l'existència *per amor*, l'ha cridat al mateix temps a l'amor. Déu és amor (cf. Jn 4,8) i viu en ell mateix un misteri de comunió personal d'amor. Creant-la a imatge seva i conservant-la contínuament en l'ésser, Déu inscriu en la humanitat de l'home i de la dona la vocació i consegüentment la capacitat i la responsabilitat de l'amor i de la comunió (cf. *Gaudium et spes*, 12). L'amor és, per tant, la vocació fonamental i innata de tot ésser humà» (FC, n. 11).

Aquest projecte de Déu creador, que el pecat original ha trastornat (cf. Gn 3,1-24), s'ha manifestat en la història a través de les vicissituds del poble elegit fins a la plenitud dels temps, quan, amb l'encarnació del Fill de Déu no sols va quedar confirmada la voluntat divina de salvació, sinó també, amb la redempció, va ser oferta la gràcia per obeir aquesta mateixa voluntat.

El Fill de Déu, el Verb fet carn (cf. Jn 1,14) al ventre de la Mare de Déu, va viure i va créixer a la família de Natzaret i va participar a les noces de Canà enriquint la festa amb el primer dels seus «signes» (cf. Jn 2,1-11). Ell va acceptar amb alegria l'hospitalitat familiar dels seus primers deixebles (cf. Mc 1,29-31; 2,13-17) i va consolar el dol de la família dels seus amics de Betània (cf. Lc 10,38-42; Jn 11,1-44).

Jesucrist va restablir la bellesa del matrimoni proposant novament el projecte unitari de Déu, que havia estat abandonat per la duresa del cor humà, encara en la tradició del poble d'Israel (cf. Mt 5,31-32; 19,3-12; Mc 10,1-12; Lc 16,18). Tornant a l'origen, Jesús va ensenyar la unitat i la fidelitat entre els esposos, reprovant el repudi i l'adulteri.

Precisament a través de l'extraordinària bellesa de l'amor humà —ja celebrada amb matisos inspirats en el *Cohèlet* i prefigurada en el vincle esponsalici exigít i defensat per Profetes com Osees (Us 1,2-3,3) i Malaquies (Ml 2,13-16)—, Jesús va confirmar la dignitat originària de l'amor conjugal de l'home i de la dona.

L'ensenyament de l'Església sobre la família

També en la comunitat cristiana primitiva la família apareix com «Església domèstica» (cf. CCC 1655). En els anomenats «codis familiars» de les epístoles apostòliques neotestamentàries, la gran família del món antic és considerada com lloc de la solidaritat més profunda entre esposes i marits, entre pares i fills, entre rics i pobres (cf. *Ef* 5,21-6,9; *Col* 3,18-4,1; *1Tm* 2,8-15; *Tt* 2,1-10; *1P* 2,13-3,7; cf. a més la *Carta a Filemó*). En particular, la Carta als efesis ha vist en l'amor nupcial entre l'home i la dona «el gran misteri» que fa present en el món l'amor de Crist i de l'Església (cf. *Ef* 5,31-32).

En el curs dels segles, sobretot en l'època moderna fins als nostres dies, l'Església no ha deixat de fer el seu ensenyament constant i creixent sobre la família i sobre el matrimoni que la fonamenta. Una de les expressions més fortes ha estat proposada pel concili ecumènic Vaticà II, en la constitució pastoral *Gaudium et spes*, la qual, referint-se als problemes més urgents, dedica un capítol sencer a la promoció de la dignitat del matrimoni i de la família, com apareix en la descripció del seu valor per a la constitució de la societat: «Així, la família, lloc d'encontre de diferents generacions que s'ajuden mútuament per assolir una saviesa humana més completa i per harmonitzar els drets de les persones amb les altres exigències de la vida social, constitueix el fonament de la societat» (GS 52). D'especial intensitat és la crida a una espiritualitat Cristocèntrica per als esposos creients: «Els mateixos esposos, creats a imatge del Déu viu i constituïts en autèntica dignitat de persones, estiguin units per un mateix afecte, per uns mateixos sentiments, per una mateixa mútua santedat, a fi que, seguint el Crist, principi de vida, enmig de les alegries i dels sacrificis de llur vocació, a través de l'amor fidel, esdevinguin testimonis d'aquell misteri d'amor que el Senyor ha revelat al món amb la seva mort i amb la seva resurrecció» (GS 52).

També els Successors de Pere, després del concili Vaticà II, han enriquit amb el seu Magisteri la doctrina sobre el matrimoni i sobre la família, en particular Pau VI amb l'encíclica *Humanæ vitæ*, que ofereix ensenyaments específics sobre els principis i sobre la praxi. Successivament el papa Joan Pau II, en l'exhortació apostòlica *Familiaris consortio*, va voler insistir en aquest aspecte, en proposar el disseny diví sobre la veritat originària de l'amor dels esposos i de la família, en aquests termes: «L'únic "lloc" que fa possible aquesta donació total és el matrimoni, és a dir, el pacte d'amor conjugal o l'elecció conscient i lliure, amb què l'home i la dona accepten la comunitat íntima de vida i amor, volguda per Déu mateix (cf. *Gaudium et spes*, 48), que només sota aquesta llum manifesta el seu significat vertader. La institució matrimonial no és una ingerència indeguda de la societat o de l'autoritat ni la imposició intrínseca d'una forma, sinó exigència interior del pacte d'amor conjugal que es confirma públicament com únic i exclusiu,

perquè sigui viscuda així la plena fidelitat al dissenyi de Déu creador. Aquesta fidelitat, lluny de rebaixar la llibertat de la persona, la defensa contra el subjectivisme i el relativisme, i la fa partícip de la Saviesa creadora» (FC 11).

El Catecisme de l'Església catòlica recull aquestes dades fonamentals: «L'aliança matrimonial, per la qual un home i una dona constitueixen entre ells una comunitat íntima de vida i d'amor, fou fundada i dotada de les seves lleis pròpies pel Creador. Per la seva naturalesa està ordenada al bé dels cònjuges i a la procreació i educació dels fills. Entre els batejats, ha estat elevada pel Crist Senyor a la dignitat de sagrament (cf. GS 48,1; CIC c. 1055 §1)» (CCC 1660).

La doctrina exposada en el Catecisme es refereix tant als principis teològics com al comportament moral, tractats en dos títols diferents: *El sagrament del matrimoni* (n. 1601-1658) i *El sisè manament* (n. 2331-2391). La lectura atenta d'aquestes parts del Catecisme ajuda a la comprensió actualitzada de la doctrina de la fe, que ha de sostenir l'acció de l'Església davant els desafiaments del present. La seva pastoral s'inspira en la veritat del matrimoni considerat en el dissenyi de Déu, que ha creat l'home i la dona i en la plenitud dels temps ha revelat en Jesucrist també la plenitud de l'amor esponsalici elevat a sagrament. El matrimoni cristià fonamentat sobre el consens i també dotat d'efectes propis, com els béns i les obligacions dels esposos, malgrat això no ha estat sostret al règim del pecat (cf. Gn 3,1-24), que pot procurar ferides profundes i també ofenses a la mateixa dignitat del sagrament.

La recent encíclica del papa Francesc, *Lumen fidei*, parla de la família en el seu vincle amb la fe que revela «fins a quin punt poden ser sòlids els vincles humans quan Déu es fa present enmig d'ells» (LF 50). «El primer àmbit que la fe il·lumina a la ciutat dels homes és la família. Penso sobretot en el matrimoni, com a unió estable d'un home i una dona: neix del seu amor, signe i presència de l'amor de Déu, del reconeixement i l'acceptació de la bondat de la diferenciació sexual, que permet als cònjuges unir-se en una sola carn (cf. Gn 2,24) i ser capaços d'engendrar una vida nova, manifestació de la bondat del Creador, de la seva saviesa i del seu dissenyi d'amor. Fonamentats en aquest amor, home i dona poden prometre's amor mutu amb un gest que compromet tota la vida i que recorda tants trets de la fe. Prometre un amor per sempre és possible quan es descobreix un pla que sobrepassa els projectes propis, que ens sosté i ens permet entregar totalment el nostre futur a la persona estimada». «La fe no és un refugi per a gent pusil·lànim, sinó que eixampla la vida. Fa descobrir una gran crida, la vocació a l'amor, i assegura que aquest amor és digne de fe, que val la pena posar-se a les seves mans, perquè està fonamentat en la fidelitat de Déu, més forta que totes les nostres debilitats» (LF 53).

III. QÜESTIONARI

Les següents preguntes permeten a les Esglésies particulars de participar activament en la preparació del Sínode Extraordinari, que té per objectiu anunciar l'Evangeli en els desafiaments pastorals actuals sobre la família.

1. *Sobre la difusió de la Sagrada Escripura i del Magisteri de l'Església sobre la família*

- a) Quin és el coneixement real dels ensenyaments de la Bíblia, de la *Gaudium et spes*, de la *Familiaris consortio* i d'altres documents del magisteri postconciliar sobre el valor de la família segons l'Església catòlica? Quina és la formació dels nostres fidels per a la vida familiar segons l'ensenyament de l'Església?
- b) Allí on l'ensenyament de l'Església és conegut, és acceptat integralment? Hi ha dificultats a l'hora de posar-la en pràctica? Quines?
- c) Com es difon l'ensenyament de l'Església en el context dels programes pastorals en l'àmbit nacional, diocesà, parroquial? Quina catequesi es fa sobre la família?
- d) ¿En quina mesura —concretament sobre quins aspectes— aquest ensenyament és realment conegut, acceptat, rebutjat i/o criticat en ambients extraeclesials? Quins són els factors culturals que obstaculitzen la plena recepció de l'ensenyament de l'Església sobre la família?

2. *Sobre el matrimoni d'acord amb la llei natural*

- a) Quin lloc ocupa el concepte de llei natural en la cultura civil, tant en l'àmbit institucional, educatiu i acadèmic, com en l'àmbit popular? Quines òptiques antropològiques se sobreenten en aquest debat sobre el fonament natural de la família?
- b) El concepte de llei natural en relació amb la unió entre l'home i la dona ¿és comunament acceptat com a tal per part dels batejats en general?
- c) Com és contestada a la pràctica i en la teoria la llei natural sobre la unió entre home i dona amb vista a la formació d'una família? Com és proposada i aprofundida en els organismes civils i eclesials?
- d) En el cas que demanin el matrimoni els batejats no practicants o els que es declaren no creients, com s'han d'afrontar els desafiaments pastorals que en deriven?

3. *La pastoral de la família en el context de l'evangelització*

- a) Quines són les experiències sorgides en els últims decennis pel que fa a la preparació per al matrimoni? De quina manera s'ha

intentat estimular el deure d'evangelització dels esposos i de la família? De quina manera s'ha de promocionar la consciència de la família com a «Església domèstica»?

b) ¿S'ha aconseguit proposar estils de pregària en família que aconseguixin resistir la complexitat de la vida i cultura actuals?

c) En la crisi actual entre generacions, ¿les famílies cristianes, com han sabut realitzar la vocació pròpia de transmissió de la fe?

d) De quina manera les Esglésies locals i els moviments d'espiritualitat familiar han sabut crear camins exemplars?

e) Quina és l'aportació específica que parelles i famílies han aconseguit donar respecte a la difusió d'una visió integral de la parella i de la família cristiana que sigui actualment creïble?

f) Quina atenció pastoral ha manifestat l'Església per donar suport al camí de les parelles en la formació i de les parelles en crisi?

4. Sobre la pastoral per afrontar algunes situacions matrimonials difícils

a) La convivència ad experimentum, ¿és una realitat pastoral de relleu a l'Església particular? En quin percentatge es podria estimar numèricament?

b) ¿Hi ha unions lliures de fet, sense reconeixement ni religió ni civil? ¿Hi ha dades estadístiques fiables?

c) Els separats i divorciats que es tornen a casar ¿són una realitat pastoral rellevant en l'Església particular? En quin percentatge es podria estimar numèricament? Com s'afronta aquesta realitat a través de programes pastorals adequats?

d) En tots aquests casos, com viuen els batejats les seves irregularitats? En són conscients? Manifesten simplement indiferència? ¿Se senten marginats i viuen amb sofriment la impossibilitat de rebre els sagraments?

e) Quines són les peticions que les persones divorciades i tornades a casar dirigeixen a l'Església, respecte als sagraments de l'eucaristia i de la reconciliació? Entre les persones que estan en aquesta situació, quantes demanen aquests sagraments?

f) ¿La simplificació de la praxi canònica, respecte al reconeixement de la declaració de nul·litat del vincle matrimonial podria oferir una contribució positiva real per a la solució dels problemes de les persones implicades? En cas afirmatiu, de quina manera?

g) Hi ha una pastoral per acostar-se a aquests casos? Com es desenvolupa aquesta activitat pastoral? Hi ha programes sobre aquest

tema en l'àmbit nacional i diocesà? ¿Com s'anuncia a separats i divorciats tornats a casar la misericòrdia de Déu i com es concreta el suport de l'Església en el seu camí de fe?

5. *Sobre les unions de persones del mateix sexe*

- a) ¿Hi ha al vostre país una llei civil que reconegui les unions de persones del mateix sexe equiparades d'alguna manera al matrimoni?
- b) Quina és l'actitud de les Esglésies particulars i locals tant enfront de l'Estat civil promotor d'unions civils entre persones del mateix sexe, com enfront de les persones implicades en aquest tipus d'unió?
- c) ¿Quina atenció pastoral és possible tenir envers les persones que han elegit de viure segons aquest tipus d'unions?
- d) En el cas d'unions de persones del mateix sexe que hagin adoptat infants, com cal comportar-se amb vista a la transmissió de la fe?

6. *Sobre l'educació dels fills en el si de situacions matrimoniales irregulars*

- a) Quina és en aquests casos la proporció estimada d'infants i adolescents en relació amb els infants nascuts i criats en famílies regularment constituïdes?
- b) Amb quina actitud els pares es dirigeixen a l'Església? Què sol·liciten? ¿Només els sagraments o també la catequesi i l'ensenyament en general de la religió?
- c) De quina manera les Esglésies particulars s'acosten a la necessitat dels pares d'aquests nens per oferir una educació cristianes als seus fills?
- d) Com es desenvolupa la pràctica sacramental en aquests casos: la preparació, l'administració del sagrament i l'acompanyament?

7. *Sobre l'obertura dels esposos a la vida*

- a) Quin és el coneixement real que els cristians tenen de la doctrina de la *Humanæ vitæ* sobre la paternitat responsable? Quina consciència hi ha de l'avaluació moral dels diferents mètodes de regulació dels naixements? Quins aprofundiments es podrien suggerir sobre això des del punt de vista pastoral?
- b) Aquesta doctrina moral és acceptada? Quins són els aspectes més problemàtics que en fan difícil l'acceptació en la majoria de les parelles?
- c) Quins mètodes naturals es promouen per part de les Esglésies particulars per ajudar els cònjuges a posar en pràctica la doctrina de la *Humanæ vitæ*?

- d) Quina experiència hi ha sobre aquesta qüestió en la praxi del sagrament de la penitència i en la participació en l'eucaristia?
- e) Quins contrastos s'evidencien entre la doctrina de l'Església i l'educació civil en aquest sentit?
- f) Com es pot promoure una mentalitat principalment oberta a la natalitat? Com es pot afavorir l'augment dels naixements?

8. *Sobre la relació entre la família i la persona*

- a) Jesucrist revela el misteri i la vocació de l'home: ¿la família és un lloc privilegiat perquè això succeeixi?
- b) ¿Quines situacions crítiques de la família en el món actual poden constituir un obstacle per a l'encontre de la persona amb Crist?
- c) ¿En quina mesura la crisi de fe que poden patir les persones incideixen en la seva vida familiar?

9. *Altres desafiaments i propostes*

¿Hi ha altres desafiaments i propostes respecte als temes tractats en aquest qüestionari, que siguin considerades com urgents o útils per part dels destinataris?

Vida Diocesana

Catequistes de Lleida a la Jornada Mundial de Roma

Una dotzena de catequistes de Lleida han peregrinat a Roma a finals de setembre per representar la nostra Diòcesi en la Jornada Mundial dels Catequistes. Un viatge que la delegada de Catequesi, Trini Catalán, ens explica en la següent crònica. “Han estat tres dies meravellosos, del 27 al 29 de setembre, que hem viscut una experiència de fe que no oblidarem mai.

El nostre pelegrinatge a la tomba de Pere ens ha dut a celebrar una eucaristia a la Basílica de Santa Maria la Major, a rebre una catequesi per part del Cardenal i Arquebisbe de Barcelona, Lluís Martínez Sistach que ens ha esperonat en el nostre treball i ens ha fet reflexionar sobre diversos temes. La catequesi va ser seguida d'una eucaristia presidida per ell. També hem visitat l'església de Sant Pau d'Extramurs i la tomba de l'apòstol.

La Basílica de Sant Pere ens va acollir amb els seus enormes braços

fins a arribar a la tomba de Sant Pere, abans però vàrem fer a l'altar de la reconciliació la renovació de la nostra fe, cantant el Credo.

El punt culminat va ser diumenge al matí amb l'assistència, a la plaça del Vaticà, a la missa presidida pel Sant Pare i després veure'l tant a prop quan es va passejar per la plaça.

La Jornada Mundial dels Catequistes a Roma per l'any de la fe es pot resumir amb xifres: el diumenge a la missa de la plaça del Vaticà hi havia 500.000 persones, d'aquestes 22.000 eren catequistes vinguts de totes les parts del món, dels quals 700 eren espanyols i d'aquests darrers, 408 veníem de Catalunya i Balears. És a dir, una experiència que difícilment tornarem a repetir i que tenim gravada al nostre cor.

Trini Catalán
Delegada de catequesi

Xerrada del Superior dels claretians als catequistes

Dintre del pla de formació de la Delegació diocesana de Catequesi, el 28 d'octubre, als locals de la Casa de l'Església del carrer Blondel, el P. Abella ha pronunciat una conferència adreçada als catequistes de la diòcesi de Lleida, tot i que han assistit d'altres persones interessades en el tema, entre elles el nostre bisbe Joan. Amb l'assistència d'unes 60 persones. L'acte ha començat amb la intervenció de la Delegada de Catequesi, la Sra. Trini Catalán, qui ha explicat que, en adonar-se que un lleidatà havia participat en el passat sínodo sobre la nova evangelització, es posà en contacte amb ell per demanar-li que s'adreçés als catequistes de Lleida. Tot seguit l'ha agraït que acceptés i l'ha presentat descrivint alguns trets de la seva biografia.

El P. Josep M. Abella, com ell mateix ha subratllat, és lleidatà, del carrer La Palma. I la seva parròquia Sant Llorenç. Aquí va ser batejat, confirmat, i també va ser ordenat de prevere. Ha estat missioner a Japó, i des de l'any 2003 és el Superior General dels Claretians. En aquest servei una de les seves funcions és visitar els 3.100 missioners claretians escampats per 66 països. Aquesta circumstància fa que tingui una perspectiva més universal d'Església.

Amb aquest bagatge cultural i eclesial, ha estat un plaer escoltar la seva conferència "La nova evangelització en la transmissió de la fe" que, tenint present que s'adreçava

a catequistes, ha basat en tres paraules del títol: fe, evangelització i transmissió:

- La fe com a experiència humana. El desig d'anar a Déu, que pot tenir una gran transcendència en la vida de la persona. Una fe que neix i creix en referència a Jesús i que té relació amb totes les dimensions de la persona.
- L'evangelització implica conèixer l'Evangeli, meditar-lo, deixar-se posseir per ell i donar-lo a conèixer. És la transformació de la cultura a través de l'acció de l'Evangeli. Si l'evangelització no comporta una transformació en la persona, es queda en una simple informació.
- La transmissió de la fe es dóna en un context i cultura determinats, que cal conèixer bé.

En referència a aquest darrer punt ha senyalat algunes característiques del món d'avui dia: la globalització, la secularització, el pluralisme, la superficialitat, les situacions d'injustícia i d'exclusió, el gran nombre de persones i grups que treballen per la solidaritat. Davant d'aquest panorama ha apuntat algunes accions de resposta.

Ha insistit que per ser catequista o educador el que primer fa falta és aprofundir en l'experiència de Déu. Les eines com power points, cançons, dibuixos... són només un ajut. En aquest sentit s'ha referit a la carta pastoral del bisbe Piris "La necessària qualitat espiritual". Ha

insistit igualment en la importància d'educar la capacitat de silenci i interioritat, en el contacte amb la Paraula de Déu, i en facilitar els infants la trobada amb Jesús, que mai podrà suplir el catequista. Després ha tingut lloc un col·loqui en el que s'ha parlat de la necessitat de crear comunitats eclesials, i en la importància de les relacions humanes

en la transmissió de la fe. La nova evangelització s'hi juga molt en les relacions personals. I ens ha animat a treballar més per la qualitat que no pas per la quantitat. Ha estat una conferència intensa, però amb un llenguatge molt planer i entenedor, esquitxada d'exemples molt gràfics de diverses cultures.

Conxita López Torres

Visita a la Catequesi especial

Com a delegada vaig fent visites a les diverses realitats de catequesi que tenim a la nostra diòcesi de Lleida. El dissabte, Dia dels Sants Difunts, vaig anar a la catequesi que cada quinze dies fan a la parròquia de Sant Ignasi de Loiola de Lleida. Una catequesi poc habitual. Aquesta catequesi va néixer arran la demanda d'una família que volien que la seva filla, que tenia paràlisi cerebral, rebés els sacraments d'iniciació cristiana. Després de veure que hi havia més nois que es trobaven en la mateixa situació, es va decidir donar solució a, juntament amb el rector, a aquest nou repte que es plantejava, es van "inventar" una nova catequesi. D'això ja fa 23 anys, hi ha nois que estan des del començament, altres fa menys temps.

Aquests nois dins de la comunitat parroquial estan completament integrats i col·laboren en les diverses celebracions especials i solemnes que es realitzen.

Com us podeu imaginar no segueixen cap llibre, però la seva catequesi és molt dinàmica, amb moltes imatges, amb moltes cançons, amb un tracte molt personalitzat, vivint totes i cada unes de les seves tristeses i alegries, i intentar acompanyar en les diverses realitats quotidianes.

Això si, cada any els acompanya un símbol, tant potser un cotxe, un semàfor, una planta, com aquest curs el camí. I totes les sessions catequètiques del curs giren al seu voltant.

En la catequesi es festeja tot: aniversaris, sants, castanyades, mona... no hi ha dissabte que no s'acabi al voltant d'una taula.

Els nois no assisteixen a les sessions de catequesi només els dos anys necessaris per rebre el sagrament, sinó que una vegada rebut, segueixen assistint regularment durant molt de temps, sempre que la seva salut els ho permeti.

És, però, una catequesi no només seva i dels catequistes, sinó

en la qual els pares i familiars estan totalment implicats i la seva col·laboració és total i absoluta.

Realment l'estona que vaig estar amb ells em va resultar molt curta, enriquidora i amb ganes de

tornar un altre dia. No cal dir que es va fer castanyada.

Enhorabona catequistes per la feina que esteu desenvolupant i endavant.

Trini Catalán
Delegada de catequesi

El Bisbe ens envia a enfortir les parròquies i comunitats diocesanes

Donar prioritat a una lectura creient de la Bíblia per revitalitzar la fe i, alhora paral·lelament, enfortir i consolidar aquell nucli de persones que constitueixen l'ànima de cada parròquia o comunitat de la nostra diòcesi, el qual assegura el seu funcionament, són els dos objectius pastorals que el bisbe Joan va demanar al gairebé mig miler de cristians lleidatans que ahir, 26 de setembre, es van aplegar a la Casa de l'Església-Acadèmia Mariana, per escoltar els missatges de la Jornada d'Enviament, que obre el curs 2013-14 al Bisbat de Lleida. El bisbe Joan va fer aquesta crida "a cada batejat, a totes les comunitats parroquials, a les delegacions i a les institucions diocesanes" als fidels que van omplir l'auditori de l'Acadèmia Mariana, i també l'oratori, des d'on es van poder seguir les paraules del nostre pastor per circuit tancat de televisió.

Sota el títol d'Arrelats en la paraula de Déu, amb què ha batejat els objectius pastorals, el bisbe Joan

recordava en la seva intervenció com el Concili Vaticà II ja va dir que "cada batejat és cridat a complir una missió".

"Sabem –deia el nostre pastor– que, a més dels Dotze, Jesús en designà uns altres setanta-dos i els envià de dos en dos perquè anessin davant a cada poble i a cada lloc per on ell havia de passar. De dos en dos, formant un grup o comunitat, els envia a fer saber a tothom que Déu és a prop i ens vol veure promovent una vida més humana". Una tasca difícil i plena d'entrebancs, però que cal fer, per anunciar que "ha començat un ordre nou".

Per això, el nostre Bisbe manifesta que "els cristians tenim davant una tasca ineludible: anunciar la fe que professem i fer-ho de manera creïble per als altres". És llavors quan ens demana revitalitzar la fe prioritant "una lectura creient de la Bíblia" i quan vol que enfortim i consolidem aquells nuclis de persones, que són i han de continuar essent l'ànima de

cada parròquia i comunitat. “Són els que asseguruen el seu funcionament ordinari. Pocs o molts, són els testimonis, els signes públics en els quals s’encarna la comunió i la missió de l’Església. Pel bisbe Joan “això pot ajudar que hi hagi i funcioni un Consell Pastoral (parroquial i arxiprestal), així com la potenciació en cada territori de l’equivalent a les àrees de cooperació”, en les quals està organitzat el treball de la Diòcesi: Litúrgia i espiritualitat, Gaudium et Spes o Evangelització, Acció Caritativa i Social i la participació en les diferents ofertes de Formació cristiana.

El bisbe Joan va acomiadar l’acte animant els cristians a renovar una convicció: “Déu ha intervingut ja en la història de la Humanitat d’una manera definitiva. Allò nou ja ha començat: l’esperança oberta en

l’horitzó de la fe no va mai al marge de la història, perquè és en ella on esdevé la salvació de Déu, i el Déu vivent que ens ha donat la llibertat empeny cap endavant els nostres esforços”.

La Jornada d’Enviament va estar precedida de la presentació del llibre “Entre tots i per al bé de tothom”, que va convertir-se en l’homenatge dels cristians de Lleida al seu bisbe, amb motiu de les noces d’or sacerdotals i del cinquè aniversari del seu servei pastoral a la Diòcesi lleidatana. En aquest acte, presentat pel vicari general, Mn. Ramon Prat, va participar el bisbe auxiliar de Barcelona, Sebastià Taltavull. També hi eren presents a la taula de presidència el vicari episcopal de Pastoral, Mn. Josep Antoni Jové, i el secretari general de la Diòcesi, Mn. Víctor Espinosa.

El Bisbe demana devoció per la Verge de l’Acadèmia

El bisbe Joan va aprofitar l’acte de lliurament dels premis del Certamen Literari Marià per expressar el seu desig de fomentar la devoció de la Mare de Déu de l’Acadèmia i que l’estimació que li tenen els lleidatans no sigui expressió d’un dia a l’any, sinó que formi part de les seves vides, atès com és la patrona de la ciutat, segons ens explica en la seva crònica Conxita López. Prèviament, al matí, i a l’oratori de l’Acadèmia, el nostre pastor havia presidit l’Eucaristia que

va concelebrar amb Mn. Antoni Agelet, responsable de litúrgia de la institució. “La bella imatge de la Mare de Déu del Castell, patrona del desaparegut poble de Tragó de Noguera, ha lluit al paranimf de l’Acadèmia Mariana de Lleida durant el Certamen Literari Marià en honor d’ella. Al costat, la imatge de la Mare de Déu de l’Acadèmia que, any rere any, acull l’advocació a la qual es dedica el certamen. Enguany s’ha celebrat en la tarda del diumenge 6 d’octubre.

El bisbe de Lleida, que ha presidit l'acte, ha recordat que fa 50 anys les cases de Tragó de Noguera van quedar inundades per les aigües, però que "el poble" existeix i manté viu l'amor i devoció a la seva patrona. Això ha quedat palès amb la presència de tants tragonins que, juntament amb els lleidatans que han participat, omplien la sala.

El Dr. Francesc Torralba, mantenidor del certamen, i en referència a la Mare de Déu, ha centrat la seva exposició en la virtut de la misericòrdia. Maria acull la novetat de la Paraula de Déu. Ella no és Déu, però a través d'ella podem arribar a Déu. Maria esdevé un referent per al cristià. Perquè, en un món globalitzat per la indiferència, cal practicar la misericòrdia de paraula i d'obra, per fer un món més acollidor i més humà. Els assistents han agraït les seves paraules amb un fort aplaudiment.

Tot seguit s'ha passat al lliurament de guardons a les obres premiades. Enguany s'han presentat més de 100 treballs, en català i castellà, tant de Catalunya com de la resta de l'Estat espanyol. El nivell ha estat tant alt que el Jurat, a més a més dels premis, ha concedit menció a altres poesies. El Dr. Joan Viñas, Director de l'Acadèmia Mariana, ha destacat que enguany, després de 150 anys d'història, s'ha obert el certamen als escolars de diferents graus. Després 3 persones han recitat els primers poemes premiats.

Han vingut després els parlaments de les autoritats que, d'una o altra manera, han destacat el senti-

ment de poble dels tragoners, que es van sacrificar havent de marxar, per contribuir al bé comú amb la construcció del pantà de Santa Anna. En aquest sentit, l'alcaldesa d'Os de Balaguer, poble que acollí a Tragó de Noguera, ha dit que aquest és un poble que no té quotidianitat però que els seus antics veïns es troben periòdicament per mantenir vius els vincles de poble. Així mateix ha manifestat l'orgull dels tragoners perquè la seva patrona hagi estat homenatjada.

Tant el Dr. Viñas com el bisbe Piris, que ha tancat l'acte, han agraït la participació, la presència i l'organització. I han recordat i agraït a Mn. Gené i Mª Carme Sabador la tasca realitzada durant molts anys per fer possible els certàmens marians. El Sr. Bisbe ha aprofitat l'avinentesa per expressar el seu desig de fomentar la devoció a la Mare de Déu de l'Acadèmia, i que l'estimació que li tenen els lleidatans no sigui expressió d'un dia a l'any, sinó que formi part de les seves vides, atès com és la patrona de la ciutat.

Després ha tingut lloc un concert de cloenda ofert per l'Orfeó Balaguerí. Vàries de les cançons que ha interpretat han estat dedicades a la Mare de Déu. I, com no podia ser d'altra manera, ha finalitzat amb els Goigs a la Mare de Déu del Castell (de Tragó de Noguera), convidant els assistents a cantar amb ells. Ha estat així, com tots plegats, hem dit a la Mare: "Vulgueu-nos sempre ajudar i a tots mals doneu remei".

Conxita López Torres

Exposició sobre els màrtirs de Lleida a la Catedral

El bisbe Joan inaugurarà el Divendres, 4 d'octubre, a les set de la tarda, a la Catedral Nova de Lleida, una exposició dedicada als 95 màrtirs que formen part d'alguna de les cinc causes que la Diòcesi de Lleida ha instruït en els darrers anys i que seran beatificats en la cerimònia que tindrà lloc a Tarragona el pròxim dia 13 d'octubre. Aquesta mostra, que s'ubicarà en l'espai expositiu habilitat recentment a l'interior del temple, està formada per uns pa-

nells explicatius on figuren tots els 95 màrtirs, amb una imatge i una explicació personalitzada, així com els decrets sobre el martiri de totes les causes, des de la del bisbe Salvi Huix i els 'curetas de Monzón', fins als dels 68 maristes, 19 mercedaris i cinc carmelites.

L'exposició, organitzada pel Bisbat de Lleida i la Comissió de Màrtirs, ha estat coordinada per la Delegació de Patrimoni Artístic i Cultural.

Activa participació de Lleida als actes de beatificació dels Màrtirs del Segle XX

Aquest diumenge, 13 d'octubre de 2013, tindrà lloc a Tarragona la cerimònia de beatificació de 522 màrtirs del segle XX a Espanya. La celebració serà presidida pel cardenal Angelo Amato, prefecte de la Congregació per a les Causes dels Sants i representant del Sant Pare. L'Eucaristia en què tindrà lloc la beatificació serà concelebrada per 8 cardenals, 97 arquebisbes i bisbes, entre els quals els de les diòcesis catalanes, i prop de 1.400 sacerdots, entre els quals els superiors de les ordes religioses als quals pertanyen molts d'aquests màrtirs. A la cerimònia hi assistiran uns 4.000 familiars dels màrtirs, més de 2.700 religiosos i religioses, i de l'àmbit civil, representants de la

casa reial, del govern espanyol i del govern de la Generalitat de Catalunya. S'espera també l'assistència de més de 25.000 fidels. L'escolania de Montserrat i el Cor dels Amics de la Catedral de Tarragona seran els encarregats de sostenir els cants. La celebració tindrà lloc al Complex Educatiu (antiga Universitat Laboral) de Tarragona, a les 12 hores. La Diòcesi de Lleida ha instruït cinc causes pels 95 màrtirs vinculats al seu territori: la del bisbe Salvi Huix Miralpeix, la dels dos 'curetas de Monzón', la dels germans maristes (68), la dels pares mercedaris (19) i la dels carmelites descalços (5).

Per aquest motiu, 900 persones han confirmat la seva assistència aquest diumenge a Tarragona on es

desplaçaran en autocars (onze, tres d'ells des de Montsó), que sortiran del Bisbat a les 8:15 hores del matí, i en cotxes particulars. Podeu sentir els darrers preparatius en una entrevista amb Mn. Joan Ramon Ezquerria, coordinador del Bisbat de Lleida en els actes de la beatificació.

La cerimònia serà retransmesa en directe a partir de les 12 del migdia per La 2, de RTVE, i per les webs de la Conferència Episcopal Espanyola, de les Beatificacions de l'Any de la Fe i de l'Arquebisbat de Tarragona.

A Lleida, els actes començaran la vigília, amb una vetlla a la Catedral Nova, presidida pel bisbe Joan, el qual ha fet personalment una crida a assistir a aquesta pregària el dissabte, dia del Pilar, a les 19:30 hores, “per preparar-nos espiritualment a la cerimònia de beatificació dels màrtirs”.

Els màrtirs beatificats són de diferents regions espanyoles i de distinta condició eclesial: 3 bisbes (Salvi Huix, de Lleida; Manuel Borràs, auxiliar de Tarragona i Manuel Basulto, de Jaén), 82 preveres, 3 seminaristes, 15 sacerdots operaris diocesans, 412 religiosos i religioses i 7 laics. El seu procés de beatificació ha tingut lloc en 33 causes distintes. La causa més nombrosa és la de Tarragona, amb 147 màrtirs, encapçalada pel

bisbe auxiliar Manuel Borràs; també per lloc de naixement, l'arxidiòcesi de Tarragona és la més nombrosa, amb 75 màrtirs. Per això, aquesta solemne beatificació tindrà lloc a Tarragona. En total, dels màrtirs beatificats, 184 són nascuts a les diòcesis amb seu a Catalunya.

En paraules de Mons. Jaume Pujol, arquebisbe de Tarragona, amb aquesta beatificació, “l'Església només desitja exposar a la llum el testimoni d'homes i dones que moriren per causa de Crist. Als màrtirs no se'ls admira com a herois, sinó com a testimonis de la fe. No és la mort violenta el que fa que un sigui màrtir, sinó la causa d'aquesta mort, i l'Església, quan beatifica aquests servents de Déu, no ho fa per venjança, ni tan sols per a una reparació de la justícia humana, sinó per a afirmar que el bé és sempre superior al mal”. La beatificació és una ocasió de gràcia, de benedicció i de pau per a l'Església i per a tota la societat.

Aquesta solemne beatificació, coorganitzada per la Conferència Episcopal Espanyola i l'arxidiòcesi de Tarragona, amb el lema “Testimonis fermes i valents de la fe”, serà la més nombrosa de la història de l'Església i l'acte culminant de l'Any de la fe promulgat pel papa emèrit Benet XVI.

L'Església de Lleida encomana als màrtirs-beats la pastoral diocesana

Amb un bàcul que va pertànyer al beat-màrtir bisbe de Lleida Salvi Huix, el bisbe Joan, acompanyat per nombrosos preveres, ha presidit la celebració d'acció de gràcies pel gran do que significa la beatificació dels màrtirs que van donar la vida per causa de la fe. Han participat en la celebració autoritats locals, familiars directes dels màrtirs i feligresos de la diòcesi. La beatificació va tenir lloc el diumenge passat a Tarragona, on el Cardenal Amato, en nom del Papa Francesc, va beatificar 522 màrtirs del segle XX. Des de llavors, s'han succeït actes d'acció de gràcies en diferents indrets, com per exemple al monestir de les Avellanes, on els Germans Maristes han recordat els seus.

L'Església de Lleida ho ha fet aquest diumenge, 20 d'octubre, a la Catedral nova, amb una Eucaristia que unia tres celebracions: donar gràcies a Déu per la beatificació de 95 màrtirs de la Diòcesi de Lleida o que estan vinculats a ella, la cloenda de l'Any de la Fe i la Jornada del Domund. La fe com a element comú de totes elles.

El bisbe Piris ha destacat la importància de la fe. Per als màrtirs va ser decisiva a l'hora de la veritat, els va donar força per no deixar-se intimidar ni renunciar al seguiment del Crist fins a donar la seva vida. I enllaçant amb la Jornada del Domund ha senyalat que els missioners, moguts per la fe, ho deixen tot

per anar a altres terres a anunciar amb entusiasme la bona nova de l'Evangelí.

Diversos objectes ens han recordat els màrtirs durant la celebració: Uns quadres amb les seves fotos al presbiteri, una relíquia del bisbe Huix sobre l'altar i una faixa d'ell en les ofrenes, així com una còpia de l'Acta Apostòlica de la beatificació. Així mateix, el cant "Amunt, germans" de final de la celebració, per recordar que molts dels màrtirs ho cantaven camí del martiri.

Ja beats, hem demanat públicament la intercessió de tots ells per la nostra Església Diocesana. Al beat bisbe Huix li hem demanat que beneixi l'església de Lleida, als "curetes de Monzón" li hem pregat pels joves, als Maristes li hem encomanat els mestres, educadors i catequistes, als Mercedaris que ens ajudin a atendre les persones més pobres i marginades, als Carmelites una vida al servei de Déu i els germans, i a tots ells que ens acompanyin en el creixement de la fe i seguiment del Crist.

Ara tenim intercessors més propers: els beats bisbe Huix, els "curetes de Monzón", els mercedaris, carmelites i maristes, tots ells relacionats amb la nostra diòcesi. Per això, juntament amb la benedicció final, el bisbe Joan ens ha engrescat a replantejar-nos la fe a la llum del testimoni dels màrtirs, així com demanar la seva intercessió. Després, tothom que ha volgut ha

passat a venerar la relíquia del beat-màrtir bisbe Huix i se'ls ha lliurat una estampa recordatori amb una

pregària per poder demanar la seva intercessió.

Conxita López Torres

L'Escola de l'Esplai inaugura el seu curs

L'Escola de l'Esplai de Lleida ha redactat un article, que tot seguit reproduïm, amb motiu de la inauguració del curs que ara s'inicia i que va tenir el seu tret de sortida amb la lectura de la lliçó inaugural per part del pedagog Daniel Gabarró al Paranimf de l'Acadèmia Mariana. "Com Escola formadora del Bisbat de Lleida que som, creiem que és molt important la resposta que hem de donar a la societat des de l'àrea de formació. Per això hem cregut necessari parlar des d'un àmbit clau en l'ensenyament-aprenentatge. La Motivació-Acció, un binomi que hem de moure des del cor".

Com a catalans tenim una missió molt important que és la de "transformar el nostre país per transformar el món". Un somni. Això significa que hem de tenir molt clar el nostre somni. No podem ser educadors/es si no ens movem des del cor. Per fer aquest pas hem de tenir presents 3 factors.

1. Si vull un canvi social –que ja és aquí–, si vull ajudar als nens/es he de poder explicar cap on vaig. Ha de ser molt clar.

2. Aquest somni ha de ser entenedor i ha de ser rellevant. Ha

de parlar sobre la pròpia vida quotidiana i m'ha de moure a l'acció.

3. Ha de ser possible. Aquesta nova societat ha de ser rellevant i ha de ser possible. Nosaltres hauríem de fer possible el que deia Sta. Teresa "descobreix allò que et fa estimar i fes-ho". Si la Motivació i l'acció surten del cor del que nosaltres volem perquè ho estimen serem capaços de moure a la gent de manera individual i col·lectiva cap al somni. Tot comença per un mateix. Cadascú, com a persona única que és, posa a la terra el gra de sorra que ha de posar perquè tot sigui com ha de ser i jo tregui el millor de si mateix.

Què és el que em motiva per actuar? Sols una cosa: l'Amor.

L'Amor, els valors i les capacitats allà on aquestes es troben, en la seva intersecció trobarem la nostra missió en el món, perquè viuré el meu somni, com a part divina que som amb passió i estimació i el faré possible.

Quin repte més gran tenim! Com podem donar el màxim de nosaltres?

Doncs omplir-nos d'amor, aquesta és la Motivació. Som-hi!

Escola de l'Esplai de Lleida

Els nous cursos de l'Escola de l'Esplai de Lleida

L'Escola de l'Esplai de la Fundació Verge Blanca ha programat quatre cursos (Intervenció en infants i joves amb risc social; Vetllador/a, auxiliar d'educació especial; Discapacitat intel·lectual i Manipulador/a d'aliments) per als pròxims mesos de novembre i desembre. El nomenat Intervenció en infants i joves amb risc social està reconegut dins el pla de formació del voluntariat de Catalunya. Si vols saber quina ha de ser la intervenció dels educadors/res en aquest àmbit i vols tenir eines i recursos per a l'acció concreta en aquest col·lectiu, no et pots perdre aquest curs. Les dates del curs són el 9, 16, 23 i 30 de novembre, amb un horari de 9 a 14 hores. La data límit de matrícula és el 31 d'octubre. Tens més informació en aquest enllaç: <http://www.vergeblanca.org/eeursos/intervencio-socioeducativa/intervencio-infants-risc-social/>

Si vols conèixer la tasca de vetllador/a i adquirir coneixements bàsics sobre la intervenció i l'acompanyament de l'infant amb discapacitat, pots apuntar-te al curs Vetllador/a, auxiliar d'educació especial, què també està reconegut amb 4 crèdits de lliure elecció per la UdL. L'inici de les classes és el 16 de novembre i l'horari de 15 a 20 hores. La data límit per matricu-

lar-se, el 4 de novembre. Tens més informació en aquest enllaç: <http://www.vergeblanca.org/eeursos/entorn-escolar/vetllador-auxiliar-deducacio-especial/>

El curs Discapacitat intel·lectual i lleure està reconegut amb tres crèdits de lliure elecció per la UdL i s'inclou en el pla de formació del voluntariat de Catalunya. En ell es desenvolupen les tècniques d'integració social de disminuïts i es faciliten els recursos i metodologies per adaptar les diferents activitats que es duen a terme en l'educació en el lleure en aquest camp. Les classes s'impartiran els dies 23 i 30 de novembre, de 9 a 14 hores i de 16 a 21. El dia 30, només al matí. La data límit per matricular-se és l'11 de novembre. Tens més informació en aquest enllaç: <http://www.vergeblanca.org/eeursos/intervencio-socioeducativa/discapacitat-intel%C2%B7lectual-leure/>

La darrera proposta és sobre Manipuladors d'aliments i ens facilita els coneixements necessaris per desenvolupar aquesta activitat segons la legislació vigent. Teniu fins al 2 de desembre per matricular-vos, ja que l'inici de curs serà el 14 de desembre. Tens més informació en aquest enllaç: <http://www.vergeblanca.org/eeursos/entorn-escolar/manipulador-aliments/>

Catalonia Sacra amplia l'oferta de rutes sota demanda

Un dels objectius principals de **Catalonia Sacra** en aquest nou curs serà la potenciació del servei de rutes sota demanda, per tal d'adaptar les visites a les necessitats concretes de tots els grups interessats. Així, s'oferiran totes aquelles rutes inaugurades el curs passat, més les que es vagin inaugurant en aquest proper curs, a aquells grups que vulguin conèixer el patrimoni cultural de l'Església d'una manera propera però profunda. Aquestes visites permeten conèixer esglésies i monestirs molt interessants que tenen un horari de visita restringit.

Des de l'estiu, els grups interessats ja poden recórrer les rutes "La Vall del Llobregat" (Bisbat de Solsona), "Del Pla de l'Estany a la Garrotxa" (Bisbat de Girona), "El romànic menut de la Plana" (Bisbat de Vic) i "Les Parroquials de la Val d'Aran" (Bisbat d'Urgell). En els mesos vinents s'hi incorporaran les noves rutes, una vegada es vagin estrenant en el programa propi d'activitats de Catalonia Sacra.

Per consultar condicions podeu fer-ho a info@cataloniasacra.cat o al telèfon 938891857.

Pregària interreligiosa per la Pau

“Units tots en harmonia per la pau” és el lema que va servir per donar títol a la Pregària Interreligiosa per la Pau 2013, que organitzada per la Delegació d'Ecumenisme del Bisbat de Lleida es va celebrar el divendres 4 d'octubre. Hi van participar dotze tradicions religioses: Comunitat Musulmana, Buddhisme Tibetà, Comunitat Juëva, Església Ortodoxa Romanesa, Tradició Hermètica, Tradició Cristiana Catòlica, Església Adventista del Setè Dia, Associació Espiritual Brahma Kumaris, Escola Zen Sanbo Betània, Comuniat Baha'í de Lleida, Fraternitat Blanca i la Delegació d'Ecumenisme i Diàleg Interreligiós.

Aquesta ha estat la dotzena pregària interreligiosa per la Pau que s'organitza a Lleida, malgrat que per la Delegació Diocesana és la que fa número deu, ens aclareix la responsable de la Delegació d'Ecumenisme del Bisbat de Lleida, Francesca Agustí. Aquest ball de xifres respon al fet que el diàleg interreligiós ja es va establir a Lleida abans que es creessin les delegacions. Ara bé, cal dir que “el grup interreligiós establert a la ciutat, el que formem els dotze grups religiosos que ens reunim cada mes per conèixer-nos com a persones dins del grup religiós que representem, per compartir les nostres creences, la nostra espiritualitat, els nostres

projectes, aquest grup, celebra aquest any, els 10 anys de caminar plegats”.

El propòsit d'aquestes trobades “és compartir, ajudar-nos, intentar viure el que l'altre viu dins de la seva creença. És en definitiva, una experiència d'amor”, diu la Francesca. Això fa plantejar-li una pregunta a la delegada d'Ecumenisme i Diàleg Interreligiós: Si el què ens mou és l'estimació, pot haver-hi tant abisme entre les religions que tenim a la vora? Potser és perquè no les coneixem o perquè el seu Déu té un altre nom?

Francesca Agustí creu que “aquestes estones interreligioses de pregària, cants, silenci, que anem fent en l'àmbit de la ciutat, potser ens ajudaran a conèixer per veure més clar. La voluntat del Pare del cel és que tots siguem tal com Ell ho és amb el Fill”.

A la pregària van assistir el bisbe Joan i el director general d'Afers Religiosos de la Generalitat, Enric Vendrell. L'acte va comptar amb l'actuació de la Coral Estel, del Cercle de Belles Arts, que va estar dirigida per Gemma Naranjo.

Deu anys de diàleg interreligiós

“10 anys junts, experiències de diàleg interreligiós” va ser l'acte que l'Associació Sociocultural Xarxa de Manresa i el Grup de Diàleg Interreligiós de Lleida, vam viure a Manresa, el dissabte 30 de novembre, al commemorar el 10è aniversari que aquests dos grups caminen en la línia del diàleg interreligiós. Prèvia la presentació dels inicis i trajectòria d'aquests grups, tres representants de cada ciutat foren qui, formant una gran taula rodona, vam anar recordant vivències, anècdotes, espiritualitats i tracte humà, viscuts al llarg d'aquests 10 anys, ja sigui en les trobades mensuals, o bé en els diferents actes programats en col·laboració mútua.

Un power point, ens recordà vivament aquests moments viscuts en intensitat, complicitat i molt respecte i amor, que hem sabut i pogut aportar a cada esdeveniment programat, i que ajuda a perdurar el seu record en els nostres cors.

En definitiva, un acte senzill i alhora entranyable que enalteix el bon fer de les persones components d'aquests grups de diàleg interreligiós tan important en el temps que estem vivint.

Donem gràcies a Déu per aquesta vivència i complicitat.

Francesca Agustí i Farreny
*Delegada d'Ecumenisme
i Diàleg Interreligiós*

Jornades de formació per a sacerdots i laics de la Diòcesi

“Com fer front a les dificultats que comporta la nostra vida sacerdotal” és el títol de les jornades de formació pels sacerdots de la Diòcesi de Lleida que es van celebrar els dies 24 i 25 de setembre a la Casa de l'Església-Acadèmia Mariana i que al vespre es van fer extensives als laics. El doctor en Pedagogia, Laureano Sánchez, i la doctora Marta Trepà van ser els conductors que van introduir un debat que va resultar molt fecund. El dimarts, Laureano Sánchez ens va ajudar a veure més el tema des del vessant social, de la nostra relació amb les persones que ens envolten i amb els nostres companys. Va incidir en la necessitat de l'acompanyament postulat des de diferents punts de vista. Va parlar també de la necessitat de sentir-se bé amb un mateix però sense tancar-se en el que sempre hem fet, sinó essent prou agosarats per buscar

camins nous. Aquests serien també els punts de contacte amb la doctora Marta Trepà. El dimarts vam acabar analitzant tots conjuntament els possibles problemes que podem tenir en una parròquia i entre tots vam enriquir l'aportació del ponent tant pel qual fa referència al que no hem de fer com a aquelles actituds positives.

El segon dia, la doctora Trepà va encarar el tema des del vessant psicològic, fent-nos descobrir aquelles actituds que de vegades no asimilem prou o no desemmascarem prou i que ens continuen fent mal. Sempre hem de partir del que som i de com reaccionem per analitzar-ho a fons i buscar camins nous que ens portin a viure amb plenitud la nostra vida. També en aquest segon dia, es va baixar a problemes concrets de la vida, i a com encarar-los.

Torna el cicle de cinema a la Mariana

La Casa de l'Església i les delegacions de Missions i Mitjans de Comunicació del Bisbat de Lleida tornen a organitzar el cicle de cinema 'Diumenges de pel·lícula a la Mariana', una iniciativa que es va endegar amb força èxit l'any passat i que torna aquest curs que ara iniciem. La idea és que un diumenge al mes, mentre els grans mirem una pel·lícula, els petits poden veure'n

una altra en una altra sala o poden jugar amb els monitors que hi haurà per atendre'ls. Després de la projecció a l'auditori de l'Acadèmia Mariana podrem fer plegats un cafetó. És una activitat oberta a tothom i podeu venir amb qui vulgueu.

El cicle s'inicia el pròxim diumenge, 27 d'octubre, i totes les sessions seran a les 6 de la tarda. L'estrena per a adults és 'October

baby' i per a infants. 'El secreto del libro de Kells'. El 17 de novembre les pel·lícules escollides són 'Diamantes de sangre' i, 'Kiriku y las bestias salvajes', aquesta per als nens. El

15 de desembre es podrà veure 'La invención de Hugo' i 'Monstruos 2'.

Al mes de gener de 2014 el cicle de bon cinema familiar i de valors continuarà!

Responsables de la Diòcesi s'assessoren en banca ètica i en reutilització d'edificis diocesans en desús

Fa uns dies, Mn. Ramon Prat i Mn. Josep Anton Jové, vicaris del nostre Bisbat, juntament amb Mn. Xavier Jauset, ecònom diocesà, i Mn. Joan Ezquerra, delegat de patrimoni, van escoltar en un primer moment a Montserrat Roset, directora de 5Talents. Aquesta és una empresa dedicada a l'assessorament de diòcesis, congregacions religioses i entitats d'Església en general, per donar una utilització pastoral i alhora econòmicament viable, a edificis eclesials en desús.

En aquesta trobada informativa es va parlar de com recuperar a temps edificis com ara rectories buides i en desús, donant una nova utilitat pastoral i social.

Seguidament, responsables de **Fiare**, una entitat de banca ètica, explicaren en què consisteix aquesta nova manera d'administrar els diners en banca i les diferències substancials amb la banca convencional. Entre altres coses s'assenyalà que la banca ètica s'allunya de l'especulació i és transparent a l'hora d'informar en què inverteix els dipòsits, sabent que mai inverteix en comerç d'armes ni en empreses contaminants, sinó en afavorir la creació de llocs de treball, el medi ambient i les entitats socials.

Els responsables de Fiare van proposar a la Diòcesi de Lleida que formi part del grup de socis que ja integren 'aquesta entitat present a Catalunya i resta de l'Estat Espanyol.

Jornada del Voluntariat Social a Lleida

“Com vivim els valors” ha estat el títol de la III Jornada de Voluntariat Social celebrada aquest passat dia 3 d'octubre a la Sala de Junttes de la Facultat de Dret i Economia de Lleida. La Federació Catalana de Voluntariat Social, per

tercer any consecutiu, aconsegueix atraure un cop més persones que mostren interès pel món del voluntariat. Aquest any l'assistència ha estat de cent persones i escaig; la qual cosa, congratula a les persones responsables de la FCVS al

capdavant de la Unitat Territorial de Lleida, l'Assumpta Costafreda i Oró i la Gemma Mestres i Torrelles. El Jordi Baiget i Piqué, educador social en medi obert, professor de tallers de *clown* i humor terapèutic, professor adjunt de la UDL dins de la facultat de Medicina i que treballa també per a Pallassos Sense Fronteres, ha estat aquest any el ponent que s'ha ocupat de dur a terme la primera part de la Jornada. La seva intervenció ha constatat la necessitat de replantejar-se el paper i la funció dels valors en el moment en què estem vivint; alhora que, ha introduït també el que s'anomena intel·ligència emocional aplicada a les organitzacions; és el que ella anomena l'empoderament, capacitar a les persones amb eines de coach de vida, per tal que elles mateixes treballin i dissenyin el seu pla de vida (acció, projecte, negoci, etc.).

La segona part de la Jornada ha estat protagonitzada per cinc de les gairebé quaranta Entitats que integren la Federació Catalana de Voluntariat Social a Lleida; aquest any han estat la Fundació Verge Blanca, l'AECC Catalunya contra el càncer, Sant Vicenç de Paül,

Arrels Sant Ignasi i Down Lleida les Entitats que han pogut presentar els seus projectes i el seu treball diari comptant, sens dubte, amb la col·laboració incondicional dels seus voluntaris/àries. L'acció del voluntariat marca una notable diferència en les seves pròpies vides però, alhora, contribueix al desenvolupament econòmic i social cada cop més valorat per la ciutadania.

Des de la Federació Catalana de Voluntariat Social encoratgem a tota aquella persona que senti la curiositat per conèixer aquest fascinant món del voluntariat, per bé que alguns cops pugui ser colpidor i punyent, a conèixer les nostres Entitats de més a prop; entreu al web **www.voluntaris.cat**; o bé, escriviu a lleida@voluntaris.cat i us n'informarem amb més detall.

La mare Teresa de Calcuta deia “No podem arreglar tots els mals del món amb les nostres mans, però davant dels mals del món tenim les nostres mans”. Moltes mercès! a totes les persones que van fer possible una III Jornada de Voluntariat Social enriquidora, plausible i, en definitiva, genial!

Construir espais d'esperança, campanya de Càritas

“Viu senzillament, perquè altres senzillament puguin viure” és el lema de la campanya institucional de Càritas, que es va presentar ahir a Lleida de la mà del

director de l'entitat, Ramon Baró, i del secretari general, Josep Fernández. L'acte, que es va celebrar a la sala d'actes d'Ibercaja i va ser clos pel delegat diocesà, Carles Sanmar-

tín, va comptar amb la presència de dues persones que van explicar el seu testimoni de com han recuperat l'esperança. L'esperança continua essent el missatge de Càritas en les seves campanyes institucionals dels darrers tres anys. En les dues anteriors, es va denunciar el fracàs del model polític, social i econòmic de la nostra societat, que només genera més pobresa i afavoreix la vulneració dels drets de les persones, provocant l'augment del nombre d'homes i dones, de famílies senceres, que viuen en situació greu d'exclusió.

També es van obrir portes i finestres a la reflexió, a l'autocrítica i a la cerca d'alternatives que ajudin a construir un nou model de desenvolupament, d'economia, de relació amb el treball i de convivència amb les altres persones.

Enmig d'una societat asfíxiada per la crisi, l'atur i el desànim per buscar nous camins, Càritas des de la seva acció, denúncia i compromís

amb els més vulnerables de la nostra societat, anuncia a través de la seva experiència, la necessitat d'obrir vies, camins a l'esperança, com un horitzó obert al canvi, que té la seva arrel en el cor i el comportament de cada persona.

Càritas construeix espais d'esperança, zones alliberades per recuperar la vida i la dignitat de les persones des de la senzillesa i quotidianitat, des de la fidelitat a un Déu Pare de tota la Creació que es commou amb els més dèbils i petits.

Amb aquesta campanya, Càritas vol ajudar-nos a conscienciar-nos del gran paper que juguem cada persona, cada comunitat cada grup en aquest moment de la història que vivim.

És una invitació a viure aquest temps d'esperança per construir espais de vida, de novetat, de justícia i fraternitat, per restaurar els drets de totes les persones que viuen en situació de pobresa i vulnerabilitat.

Campanya de les persones sense llar

El 19 de novembre Càritas Diocesana de Lleida i Arrels/Sant Ignasi varen presentar en roda de premsa la Campanya de les Persones Sense Llar 2013. El lema és: *Cap persona sense salut. Cap persona sense llar. Que hi hagi persones sense accés a la salut ens hauria de fer mal a tots.* Càritas va fer la presentació de la campanya, situant-la en el seu marc

global d'estratègia europea i dins l'estat espanyol. Posteriorment, Joan Suñol –president d'Arrels / Sant Ignasi– va incidir en la duresa del fet de viure al carrer, sense llar i sense un futur possible i, sobretot, del pes afegit que suposa pel que fa al deteriorament de la salut, tant física com mental de les persones que pateixen aquesta situació. Va denunciar les dificultats que tenen

les persones en situació de sense llar per tal d'obtenir o bé renovar la targeta sanitària, i es va recordar la impossibilitat de fer front al cost de la medicació quan no es tenen ingressos.

Es va destacar, també, que fins a l'octubre 2013, Arrels/Sant Ignasi ha atès 132 persones en situació de sense sostre, i 759 persones en

situació de sense llar. Aquestes xifres mostren un increment en comparació al 2012, i ens van mostrant que la situació de la població més vulnerable continua empitjorant.

Per a denunciar aquesta situació, Arrels/Sant Ignasi en col·laboració amb Càritas, ha organitzat diversos actes. Esteu convidats a participar-hi!

Quaranta aniversari de l'Esplai Epis

L'Esplai Epis, el centre de lleure infantil i juvenil del Col·legi Episcopal 'Mare de Déu de l'Acadèmia' de Lleida celebra enguany el 40 aniversari de la seva creació amb tota una sèrie d'activitats que s'iniciaran el proper 4 de novembre amb una conferència del periodista Carles Capdevila, director del diari 'Ara', el qual parlarà d'Educar de bon humor'. El 4 de novembre de 1973 i amb la presència del bisbe Ramon Malla, va començar a funcionar l'Esplai Epis. Aquest és el motiu que, quaranta anys després, un altre 4 de novembre hagi estat escollit per iniciar tot un seguit d'activitats que commemoraran al llarg del curs el naixement d'aquest centre de lleure, el qual forma part dels àmbits formatius del Col·legi Episcopal.

A més a més de la conferència inaugural de Carles Capdevila, a les 8 del vespre, al saló d'actes del col·legi, els organitzadors han previst un programa d'actes al llarg del curs que vol abastar totes les dimensions d'una commemoració.

El dia 23 de febrer s'ha previst una trobada d'educadors/res, monitors/res i voluntaris/ies a partir de les 11 del matí, on es projectarà un audiovisual. Hi haurà un dinar de germanor com a eix central de la trobada al centre educatiu, però abans se celebrarà una eucaristia i es podrà visitar una exposició fotogràfica i l'Epis Esplai.

La tarda del dissabte 5 d'abril, s'obriran les instal·lacions de lleure de l'escola, del Col·legi Episcopal, a les nenes i als nens de tots els esplais de la ciutat, la veritable raó de ser del lleure.

Finalment, el diumenge 7 de setembre, s'organitzarà una trobada en un dels entorns més significatius per al col·lectiu de l'Esplai Epis, Vilaller, a cavall de les colònies Montsant i Riupedrós, amb una romeria a alguna de les ermites de la Ribagorça restaurades pels grups de treball de l'Esplai.

Les delegacions de Catequesi i Missions treballen juntes

Dissabte passat, 9 de novembre, diverses catequistes, provinents de diferents parròquies de la diòcesi i alguna escola, es van aplegar a la Casa de l'Acció Catòlica, al tercer pis de l'avinguda Blondel, 11. Van ser convocades per les delegacions de Catequesi i Missions per tal de presentar la campanya de la Infància Missionera. Aquesta campanya té com a objectiu transmetre als infants una visió missionera de la vida; que no és altra que posar en pràctica els valors que Jesús en va ensenyar; especialment l'actitud fraterna que ens atansa als nostres germans més necessitats.

Per tal de treballar aquests conceptes i actituds, la Delegació de Missions de Lleida ofereix un **itine-**

rari que comença amb la celebració de l'**Advent Missioner**, continua amb els "sembradors d'estrelles" i acaba amb la fira de la Infància Missionera.

Aquest itinerari no fa més que reforçar el treball que ja es fa a les catequesis, des del punt de vista missioner; és a dir, del sortir d'un mateix per anar a trobar a qui ho necessita.

En el taller, les catequistes van poder fer-se la idea de què representa la Infància Missionera, així com posar en comú idees concretes per tal de treballar amb els infants.

Us reconanem que aneu seguint aquest blog i per informació més concreta ens escriviu un correu electrònic.

Jornades Generals de Pastoral Obrera d'Espanya

La Comissió Episcopal d'Apostolat Seglar de la Conferència Episcopal Espanyola (Departament de Pastoral Obrera) ha organitzat les jornades anuals de Pastoral Obrera. Aquesta és la XIX edició i s'ha realitzat a Àvila els dies 16 i 17 de novembre. El lema que presideix la trobada és "No os dejéis robar la esperanza. Espiritualidad cristiana en la precariedad". Representant a la Diòcesi de Lleida, hi han participat el Lluís Tarazón, com a delegat de Pastoral Obrera i Consiliari Diocesà de l'ACO i el Josep Anton Belchi, militant del mateix

moviment i membre de l'equip de la Delegació de P.O.

El dissabte al matí ha intervingut Guillermo Fernández Maíllo, del *Equipo de Estudios de Cáritas Española y Fundación Foessa*, amb la ponència "Precariedad social: ¿una nueva forma de vida?" Ha fet una anàlisi del funcionament dels mecanismes de la crisi i per què es realimenta la precarietat en les persones que la pateixen.

A la tarda, Darío Ernesto Mollá Llácer, jesuïta, ha presentat la seva ponència "Reflexiones sobre Espiri-

tualidad del Trabajo en tiempos de precariedad". A partir d'una mirada a la realitat, ha elaborat un grup de 5 propostes d'espiritualitat per a assegurar la dignitat de les persones en situacions de precarietat, acompanyar-les i cercar sortides.

El diumenge al matí s'han presentat experiències d'acompanyament en la precarietat. S'ha fet

un treball de grups i, en plenari, s'ha fet un resum del que han significat les Jornades.

Han participat unes 65 persones de diòcesis de tot l'Estat i ha estat present Mons. Antonio Algora, Bisbe de Ciudad Real i Responsable del Departament de Pastoral Obrera de la CEAS.

Visita pastoral del bisbe Joan a la parròquia de Balàfia

De l'11 al 17 de novembre, el bisbe Joan Piris ha realitzat la visita pastoral a la parròquia Sant Antoni M. Claret, de Lleida. Durant la setmana ha assistit al funcionament ordinari de diversos grups, com Càritas, Catequesi familiar, Matrimonis, Economia, etc. S'ha reunit, al Centre Cívic del barri, amb els Equips directius dels Col·legis Públics: Balàfia, Pinyana i Països Catalans; ha visitat el Col·legi Mirasan; al mateix Centre Cívic s'ha reunit amb l'Associació de Veïns, i s'ha entrevistat amb l'assistent social del barri. També ha visitat els tres Centres de Gent Gran del barri: Balàfia, Myces i Sanitas, on ha celebrat l'Eucaristia amb els residents. Ha visitat alguns avis i malalts a casa seva, i ha tingut dos actes amb tota la comunitat cristiana: l'assemblea parroquial i la missa dominical.

L'assemblea parroquial ha tingut lloc el dissabte al vespre, als locals parroquials (l'antiga església),

i ha comptat amb la participació dels preveres de la parròquia i membres de tots els grups parroquials a través dels quals la parròquia realitza la seva tasca evangelitzadora. Aquests li han exposat les activitats que realitzen, així com les alegries, neguits i dificultats que troben en la realització de la seva tasca. Gairebé tots tenen dificultats per incorporar gent nova. Tot i què això és una realitat, el bisbe Joan els ha animat dient que l'evangelització va començar amb un grupet de 12 persones, i ha arribat fins els nostres dies. Això ha donat peu a animar a tothom a treballar més per la qualitat que no pas per la quantitat.

Un altre tema de l'assemblea ha estat l'exposició dels objectius per al present curs, i que no són altres que els que ha proposat el bisbe Piris a nivell diocesà. Per tant, i aprofitant la seva presència, ha estat el mateix bisbe qui els ha explicat. Per una banda, vol que es doni prioritat a

la Paraula de Déu, com a font que il·lumini i impulsi el treball evangelitzador de la parròquia. I per l'altra, cal enfortir i consolidar el grup de persones que constitueixen l'ànima de cada parròquia. Tenir cura d'elles, perquè són les que donen continuïtat a la parròquia encara que canviï de rector.

El bisbe Joan ha felicitat els grups per la tasca que fan i ha suggerit d'organitzar activitats a nivell arxiprestal, per tal d'economitzar recursos i persones. El diàleg posterior ha estat molt enriquidor.

Com a acte de cloenda ha estat l'eucaristia dominical, on el bisbe Joan ha agraït l'acollida de la parrò-

quia, ha convidat tothom a ser una comunitat engrescada per l'evangeli, per tal d'esdevenir comunitat engrescadora. Ha comentat que, més enllà de l'informe que prèviament se l'ha lliurat sobre la parròquia, aquesta setmana de convivència, de contacte amb les activitats dels diversos grups i les visites a entitats, l'ha ajudat a conèixer la realitat social, cultural, econòmica i religiosa del barri. Ara, doncs, coneix millor el barri de Balaia, però atès que una setmana no dóna per parlar amb tothom, s'ha ofert per rebre qualsevol persona de la parròquia que vulgui parlar personalment amb ell.

Conxita López Torres

Tres noves emissores emeten el programa De Bat a Bat

El programa de ràdio De Bat a Bat, produït i realitzat per la Delegació de Mitjans de Comunicació Social del Bisbat de Lleida, amplia el seu àmbit de difusió a l'haver arribat a un acord per emetre'l durant el cap de setmana amb tres noves emissores municipals del territori diocesà. Des del dissabte 16 de novembre, aquest espai radiofònic pot escoltar-se per Ràdio Torrefarrera (99.1, de la FM), Ràdio Alguaire (96.5), i Proradio (107.3), emissora de l'associació de veïns del barri de Pardinyes. Ràdio Torrefarrera i Ràdio Alguaire, dues de les set emissores municipals de la cadena EMUN, emetran De Bat

a Bat tots els dissabtes, a dos quarts de deu del matí. Per la seva part, Proradio ho farà dues vegades, tots els dissabtes i diumenges, a les 10 del matí. Aquest compromís permet a De Bat a Bat ampliar la seva cobertura radiofònica, ja que fins ara s'estava emetent els divendres al migdia per l'ona mitja de la Cadena Cope; els dissabtes per Ràdio Estel-Ràdio Principat, i els diumenges per Ràdio Almacelles i Ràdio Alpicat.

Algunes d'aquestes emissores també poden seguir-se a través d'internet: Radio Alpicat: <http://www.alpicatradio.com>, Radio Estel: <http://www.radioestel.com>, Emun: <http://www.emunfmradio.cat>

Curs sobre Xarxes Socials i Evangelització a l'IREL

L'Institut Superior de Ciències Religioses (IREL), les delegacions de Missions, Catequesi, Formació del Clergat i Comunicació del Bisbat de Lleida han organitzat un curs sobre Xarxes Socials i Evangelització que es desenvoluparà tots els dimecres del 5 de gener al 15 de febrer, en sessió de 19 a 21 hores. El curs té com a objectius comprendre les característiques principals de la comunicació digital, donar a conèixer què són les xarxes socials, iniciar-se en el seu funcionament i descobrir la seva aplicació en l'evangelització i la pastoral.

Els principals destinataris són preveres, catequistes, alumnes de l'IREL-ISCR, agents de pastoral i fidels de les parròquies. El preu de la matrícula és de 90 euros i cal formalitzar les inscripcions abans

del 20 de desembre. Les classes es desenvoluparan a les aules de l'IREL i del Col·legi Episcopal.

La primera sessió estarà dedicada a introduir-nos en el món comunicatiu i la seva evolució fins a l'era digital i anirà a càrrec del periodista Jordi Pérez. La mestra i pedagoga Montse Claveria s'encarregarà d'introduir els assistents en el Facebook mentre que el programador informàtic i coautor del web del Bisbat de Lleida, Josep Anton Belchi, explicarà el twitter als assistents. El curs el clourà el delegat diocesà amb una xerrada sobre l'evangelització a través de les xarxes.

Aquest curs tindrà un valor acadèmic de dos crèdits per a tots aquells que ho vulguin convalidar.

La proposta de Família i Vida de pregar per les vocacions

Segur que ja n'heu sentit parlar. Durant el mes de novembre, des de ja fa força anys, a Catalunya se celebra una cadena de pregària per les vocacions. Es tracta que entre tots, amb una dedicació especial durant aquest mes, estiguem pregant contínuament demanant-li a Déu per tal que, especialment la gent jove que hem d'orientar la nostra vida, sapiguem respondre a

la crida que Ell ens faci. També d'una manera especial hem de demanar perquè ens concedeixi vocacions a la vida consagrada de les que tenim molta mancança. A la Delegació Diocesana de Família i Vida hem pensat que, en comptes d'organitzar una estona de pregària adreçada a les famílies, amb les dificultats que comporta d'harmonitzar els horaris familiars... el que podríem fer és

unir-nos tots des de les nostres llars per tal de pregar demanant a Déu per les vocacions.

Ho farem el dia 23 de novembre (un dels tres dies encomanats a la nostra diòcesi)

Es tracta de dedicar una estona de pregària en família (aprofitant la benedicció de la taula, el fet d'anar-se'n a dormir, el moment habitual d'oració... o un moment que expressament es dediqui aquell dia) demanant Déu per tal que ens faci ser confiats, coherents i generosos,

i ens doni la gràcia de cridar gent de la nostra comunitat a la vida consagrada.

T'adjuntem el cartell que hem preparat i un fulletó amb textos per poder meditar i fer-ne pregària. Si és el cas que no pots fer-ho amb la teva família, no dubtis en unir-te a tots els que hi serem. També et demanem que ho difonguis de la millor manera possible al teu abast, tant de bo que hi fóssim molts.

Blanca i Juan Luis

Portes Obertes als habitatges socials del Seminari

L'equip de voluntaris del **Projecte dels Habitatges Socials del Seminari de Lleida** van obrir el dissabte 30 de novembre les portes de l'edifici del carrer Maragall, que ha d'acollir abans d'acabar el 2014 famílies desnonades o en risc d'exclusió. Una activitat que entra en una fase decisiva: el projecte constructiu es troba en fase de tramitació administrativa, la qual cosa permet confiar a iniciar les obres a primers d'any, i compta gairebé amb la meitat del pressupost previst, mercès a les aportacions del Bisbat, la Diputació i donacions voluntàries. Unes dues-centes persones van voler conèixer de primera mà aquest dissabte una iniciativa que va néixer ara fa un any quan, el 7 de desembre de 2012, el bisbe de Lleida, Mons. Joan Piris, va assistir a una assemblea de la Plataforma d'Afectats per la Hipoteca (PAH), els quals es reunien

en un local cedit per la parròquia de Santa Maria Magdalena, i els va oferir la possibilitat d'utilitzar les dependències del seminari diocesà en desús.

Un any després, aquella idea llançada al vol s'ha transformat en un projecte on uns seixanta voluntaris estan treballant per fer-la realitat. En aquests moments, quan s'està tramitant administrativament el projecte constructiu dels habitatges i es preveu iniciar les obres a primers d'any, es disposa de 254.000 euros dels entre 600.000 i 700.000, en què s'ha pressupostat. Aquests ingressos han estat possibles mercès a les aportacions de la Diputació (150.000), els avançats pel Bisbat (80.000) i la resta prové de donacions voluntàries dels ciutadans).

La xifra recaptada queda lluny de l'objectiu final, per aquest motiu la Jornada de Portes Obertes tenia

una doble finalitat: una informativa, per explicar i donar a conèixer les actuacions realitzades, i l'altra de sensibilització, per conscienciar la societat de la situació on ens ha conduït la crisi econòmica i cercar una sortida dins les nostres possibilitats.

El bisbe Joan era molt realista sobre aquest projecte. “No té més pretensions que les que té. No solucionarem gran cosa, però pot ser un signe públic que pot fer canviar una forma de viure, de pensar, de treballar, de donar-se suport els uns als altres i de fer front a les situacions problemàtiques que van apareixent a la nostra vida”, deia dirigint-se als assistents a la jornada en una de les plantes de l'edifici on s'han de començar a construir els habitatges socials.

Els treballs en l'edifici del carrer Maragall han començat retirant tots els envans de les quatre plantes, deixant només les parets mestres, i marcant a terra la divisió dels futurs 19 habitatges, que tindran entre 50 i 70 metres quadrats i seran de dos o tres dormitoris. A més a més, en cada planta hi haurà espais comuns on es disposarà d'una bugaderia. També està previst que hi hagi una sala polivalent, que s'utilitzarà per tallers, reunions i xerrades d'assessorament, per reinserir els usuaris dels habitatges en el món laboral.

Carles Sanmartín, delegat de Pastoral Caritativa i Social del Bisbat de Lleida i un dels membres de la comissió executiva del projecte, avançava que es treballa amb la idea d'acollir les famílies entre un i tres

anys. “La finalitat és que aquestes famílies, que ho han perdut tot, puguin refer-se. Primer tenir una llar on poder estar i, paral·lelament gaudir d'assessorament d'un equip de tècnics que els ajudaran a refer-se per tornar a vincular-se a la societat”, deia.

La jornada de portes obertes va iniciar-se al matí amb una sèrie de visites guiades que va gaudir d'una nodrida participació de ciutadans. El primer lloc a visitar va ser el Rectorat de la Universitat de Lleida (UdL), edifici que va fer construir el bisbe Josep Meseguer a finals del segle XIX. El catedràtic Frederic Vilà va explicar la història, les diferents etapes i usos que ha tingut l'edifici i la simbologia dels vitralls de la sala noble i de La Pensativa, l'escultura de Leandre Cristòfol, que presideix un dels claustres.

El bisbe Joan va rebre els visitants al Palau Episcopal, segona parada de les visites guiades, que va obrir de bat a bat les dependències de la Cúria. Aquí el delegat de Patrimoni Artístic, Ximo Company, i l'artista Amadeu Bonet van explicar la història i les obres que s'hi exposen, les quals eren fins ara molt poc conegudes pels lleidatans.

La tercera parada de la jornada va ser l'edifici del Seminari, al carrer Maragall, on es construïran els habitatges. Aquí, una exposició fotogràfica de l'evolució dels treballs realitzats fins ara va servir per introduir l'acte més protocol·lari on Carles Sanmartín va explicar la tra-

jectòria del projecte i el bisbe Joan la seva significació.

Sanmartín va voler significar alguns gestos de solidaritat que ha rebut el projecte i, prèviament haver demanat l'autorització als implicats, va explicar com l'empresa que havia enderrocat els envans de l'edifici havia volgut contribuir al projecte, rebaixant el 40% del pressupost pel qual es va adjudicar l'obra.

L'acte també va comptar amb la presència de representats institucionals (el delegat de Benestar Social de la Generalitat, Josep Maria Forné; el vicepresident de la diputació,

Josep Maria Roigé, i la directora d'Assumptes Socials de la Paeria, Montserrat Gil).

Un vermut pels assistents, un dinar solidari al menjador del Col·legi Episcopal i una tarda plena d'activitats, pels més menuts amb els monitors de l'Esplai Epis i pels grans al saló d'actes del col·legi amb actuacions musicals, van posar fi a una diada que es mou per un projecte que es treballa "entre tots i totes i per al bé de tothom", com repeteix una vegada i una altra el bisbe Joan.

Jordi Pérez

Com aquell que no diu res

Mn. Xavier Navarro, delegat de pastoral de Joventut i de Vocacions ha escrit un interessant article que ha titulat "com aquell que no diu res" i que tot seguit reproduïm. Déu actua en silenci... com aquell que no diu res... i comença una història. Nosaltres l'acabem, la completem, la duem a terme. Som lliures. Responem. La Isa, la Elena i la Teresa són tres joves universitàries que resideixen a Lleida per motius d'estudi. A la nostra ciutat tenim anualment uns 9.000 universitaris. Elles truquen a la porta de la delegació de joves i diuen: necessitem una mica d'ajuda, volem

fer un grup, volem formar-nos, què ens ofereix. I ja està. Una persona ha cridat a l'altra, creix la cosa i es va construint la proposta. Això qüestiona radicalment els pessimismes del "no hi ha res a fer amb els joves" o aquells judicis com "els joves no tenen interès per la fe". Depèn de què els ofereixis i com. I no es tracta únicament de capacitat d'adaptació. I jo em dic: Déu no deixa de començar les coses, Déu no deixa d'empènyer, no deixarà d'apropar-se. L'advent també té alguna relació amb aquest trio que veieu a la foto... com aquell que no diu res.

És el moment de la creativitat.

El delegat de la Pastoral de Joves, Xavier Navarro, ens escriu unes línies per explicar-nos

com preparen amb un grup de joves la vetlla de Nadal. "Els joves estem preparant la vetlla de Nadal.

L'altre dia a hores intempestives ens trobàvem el Sergio, la Irene, la Mercedes, el Nicu, el Sergio, el José Luis i el Xavi per mirar de preparar la celebració. La vetlla tindrà lloc a la parròquia de sant Andreu, el divendres 20 de desembre a les 20h. És el moment de la creativitat. Ja sabem que el contingut de les festes que s'apropen s'ha omplert de mol-

tíssimes coses que no tenen a veure amb la fe. Les llums del consum s'instal·len cada cop més aviat en les nostres ciutats i pobles. ¿On anirem a parar? Els joves mirem de trobar alguna bretxa que ens ajudi a viure cristianament aquest temps. La vetlla és una cita especial i una oportunitat per a tots els joves de Lleida”.

La Vetlla de Nadal dels Joves

L'Església de Sant Andreu es va omplir de gom a gom per acollir la Vetlla de Nadal organitzada per la Pastoral Diocesana de Joventut i presidida pel Bisbe de Lleida, Mons. Joan Piris, el passat divendres 20 de desembre i que engany portava per lema 'On Est?'. Els organitzadors havien preparat una trobada molt participativa, on un dels joves feia de mestre de cerimònies, mobilitzant a la gent que s'havia aplegat al temple. Aquest es va dividir en quatre punts cardinals,

mentre un audiovisual ens conduïa per aquests indrets per ensenyar-nos com es viu el Nadal (el Nord com a símbol d'opulència, el Sud de misèria i l'Est des d'on ens ve la Llum que ens ha d'il·luminar en el nostre camí, d'aquí el títol de la trobada).

Durant l'homilia, el bisbe Joan va fer una crida vocacional, demanant la implicació i participació en el servei a l'Església en manifestar que Jesús lluirà entre nosaltres si nosaltres ens comprometem.

Recés d'Advent de la Delegació de Vida Consagrada

El matí del dissabte 30 de novembre, abans de començar l'Advent, ens vam trobar els religiosos de les diferents comunitats de la diòcesis de Lleida, al Santuari de Santa Teresina. La comunitat dels Carmelites ens acolliren molt bé a casa seva. Organitzava el recés d'advent la Delegació Diocesana de Vida Consagrada. Després de

l'acolliment i d'un generós esmorzar, la doctora Montserrat Esquerda, delegada diocesana de Pastoral de la Salut i membre del Consell Tècnic de l'IREL, va fer una xerrada molt interessant sobre "L'acompanyament del sanador ferit" que ens va ajudar a reflexionar a tots. Es va propiciar un diàleg enriquidor. Va acabar la ponència amb el següent pensament

de Sant Agustí: “Lo que hagas, hazlo de tal manera que a quien hablas, oyéndote, **crea**, creyendo, **espere** y esperando, **ame**.”

Després d'una estona de pregària personal, vam compartir la celebració de l'Eucaristia a la nova capella del Santuari.

El pare Josep Castellà, de la comunitat dels Carmelites, ens va parlar de la nova capella, de la voluntat de fer referència amb una

escultura molt adient dedicada als pares de santa Teresina, les persones que la van apropar a la pregària i a l'amor a Jesús i als germans, els seus primers evangelitzadors..., ens va explicar també el perquè de l'arquitectura de capella.

Penso que va ser un matí per a recordar amb gratitud i senzillesa de cor!

Gna. Mª Cristina Barreda Merino, ctsj.

Peregrinació a Terra Santa

Del passat 14 al 21 d'octubre un grup de feligresos lleidatans hem tingut l'oportunitat de visitar en peregrinació Terra Santa, en un viatge organitzat per la Confraria de Portants del Sant Crist de Sant Llorenç de Lleida i amb la col·laboració Institut Superior de Ciències Religioses de Lleida-IREL. Un dels membres del grup era el pare Cipriano natiu de Ruanda i que actualment ofereix els seus serveis ministerials al barri de Vallecas. El guia que ens va acompanyar en el viatge era de Betlem, catòlic, al qual estem molt agraïts per les seves explicacions dels llocs que vam visitar. El vol va anar de Barcelona a Tel Aviv, i vam ser portats en autocar fins Tiberiades on començaria el nostre pelegrinatge per Terra Santa. El pare Cipriano presidí l'Eucaristia cada dia de la nostra estada a Terra Santa.

En la nostra peregrinació vam poder visitar diferents indrets: L'Es-

glésia del Primat de Pere, senzilla capella que marca el lloc on després de la seva Resurrecció, Jesús es va manifestar una altra vegada als seus deixebles, al costat del mar de Tiberiades, (S. Joan 21, 1), i van menjar junts. La roca que sorgeix en el centre del terra és la “taula” en què van menjar Jesús i nomenà després a Simó Pere a la Primacia amb les paraules “pastura les meves ovelles”.

Entre Tabga i Cafarnaüm es troba la Muntanya de les Benaurances lloc on el pare Cipriano va poder presidir l'Eucaristia aquest dia.

És el lloc on Jesús predicà el Sermó de la Muntanya (S. Mateu 5, 3-12). Les restes d'una petita Església van ser descoberts aquí a 1935 pels franciscans que van decidir reconstruir la moderna Església edificada por Antonio Barluzzi de forma octogonal. És un lloc d'assossec i tranquil·litat per als pelegrins, com ho va ser per a tots els membres del

grup, davant les tranquil·les aigües del llac.

Vam creuar el Llac de Tiberiades en una barca, recordant els moments que va viure Jesús en el mateix lloc, van haver-hi uns minuts on el motor de la barca es va parar i en un profund silenci escoltant les aigües i cantant una cançó al nostre Senyor, tot aquell paisatge que estàvem experimentant es va transformar per a tots en moments de pau i de comunicació íntima amb Nostre Senyor.

També vam visitar la Muntanya Tabor. Va ser en el seu cim on es va realitzar la Transfiguració de Jesús a ulls de Pere, Jaume i Joan. També vam visitar la Basílica de la Transfiguració. L'Església compta amb tres capelles que commemoren la proposta de Pere al Senyor de construir tres tabernacles, per a Jesús, Moisès i Elies. A més de la basílica dels franciscans, han construït un gran monestir i un hospici. Al peu de la muntanya hi ha el mar de Galilea. Jesús va estar-hi la major part del seu ministeri de tres anys en ciutats i poblets al voltant del Mar de Galilea.

A Natzaret vam visitar la Basílica i la Gruta de l'Anunciació, com també l'Església de la Sagrada Família.

Natzaret és la ciutat d'infantesa de Jesús, situada als turons de la Galilea que dominen la vall de Jezrelo o Yizrael (Esdraelón). El punt principal de Natzaret és l'Església de l'Anunciació, el lloc on l'àngel

Gabriel s'aparegué a Maria per comunicar-li el naixement de Jesús. Davant l'Església de l'Anunciació es troba la de S. Josep construïda sobre la cova que va servir com a taller de fusteria i hauria estat la llar de la Sagrada Família.

Altres indrets del pelegrinatge van ser Canà de Galilea, prop de Natzaret, lloc on Jesús realitzà el seu primer miracle tal com relata (S. Joan 2,11), Haifa, el port modern més important d'Israel i el riu Jordà, lloc del Baptisme, "Jesús va ser batejat per Joan en el Jordà" (S. Marc 1,9). Aquí, tots els membres del grup vam renovar-hi les promeses del baptisme, sent batejats pel pare Cipriano en el mateix riu on va ser batejat Nostre Senyor.

També vam passar pel Mar Mort i Betània, lloc on Jesús va fer ressuscitar Llätzer, abans d'arribar a Jerusalem. No hi ha una altra ciutat que hagi estat la causa de tants conflictes armats. En el primer segle aC, Herodes el Gran transformà la ciutat en una important capital i reconstruí el Temple en un magnífic edifici. Va ser aquesta la Jerusalem que Jesús va conèixer i aquí va tenir lloc el seu judici i crucifixió pels governants romans. En la Jerusalem dels nostres dies alts edificis apareixen al costat d'antics i monumentals tombes.

Muntanya de les Oliveres, el Jardí de Getsemaní i la Capella de l'Ascensió van ser indrets a visitar, així com l'Església del Pater Noster, la caverna en què Jesús va ensenyar als seus deixebles el Parenostre.

En aquest lloc com en tots els que visitarem vam tenir el moment per escoltar la paraula del Senyor proclamada pel pare Cipriano. També vam poder contemplar la Roca de l'Agonia, a la Basílica, lloc central del jardí.

Tot el grup també va tenir l'oportunitat de poder realitzar la Via Crucis pels mateixos carrers per on ho va fer Nostre Senyor.

Betlem, el camp dels pastors, lloc on els pastors van escoltar la bona nova del naixement de Jesús,

l'església de la Tomba de la Mare de Déu i el Cenacle també van ser lloc de parada obligada.

De tot el nostre viatge de peregrinació a Terra Santa hem de destacar tres coses importants: haver visitat els Sants Llocs on va viure Nostre Senyor, haver renovat les promeses dels sagraments que ja havíem rebut i haver celebrat cada dia de la nostra estada l'Eucaristia.

José Jiménez
Les Borges Blanques

Jornada de formació de Pastoral de la Salut

La Delegació de Pastoral de Salut de Lleida va organitzar el passat 3 de desembre una jornada de Formació per a tots els voluntaris que treballen i atenen espiritualment als malalts als hospitals, residències, domicilis i que els hi porten la comunió. El tema era "Ministres Extraordinaris de la Comunió". La part més teòrica va anar a càrrec de Mn. Gerard Soler, liturgista i responsable de l'àrea de Litúrgia del Bisbat i la part més Pastoral i pràctica, a càrrec del nostre Bisbe, Mons. Joan Piris.

Entre moltes de les coses que allí ens van dir, podríem destacar que hem de sentir-nos enviats a donar el Cos del Crist, en nom de l'Església i, en particular, ser nomenats pel Bisbe de la Diòcesi. Tenint sempre la

màxima cura, decòrum i coherència, tractant amb tota tendresa i respecte tant al malalt, l'avi, i l'impedit, com a qui entreguem i donem a aquestes persones, que és Nostre Senyor Jesús. Els malalts sempre estan alliberats de tot protocol, norma o rigor, que regeixi qualsevol ritus, ja que ells mateixos són el cos sofrent del Crist.

Els participants van intervenir activament preguntant i demanant aclariments als seus dubtes. Agraïnt als dos ponents la seva dedicació, disponibilitat i presència, i als participants la seva participació a la Delegació de Pastoral de Salut.

Lourdes Gilgado
Pastoral de la Salut

La campanya contra la fam al món arrenca a Lleida

Càritas Diocesana de Lleida i Mans Unides s'han adherit aquest 10 de desembre a la campanya internacional contra la fam "Una sola família humana. Aliments per a tots", que ha arrencat a les 12 del migdia al mateix temps en tots els països del món de la mà de les 164 organitzacions vinculades a l'entitat caritativa, doncs es calcula que hi ha 1.300 milions de persones que passen fam. La posada en marxa d'aquesta iniciativa, que a Lleida s'ha dut a terme a la biblioteca del local de Càritas i que ha estat conduït pel delegat diocesà, Carles Sanmartín, ha començat amb la lectura de la pregària de la campanya per part de la presidenta de Mans Unides, Pilar Menéndez.

Les seves paraules van donar pas al missatge en **vídeo** del papa Francesc, el qual ens convidava a tots, a cadascú de nosaltres, a les institucions i a l'Església arreu del món a "donar veu a totes les persones que pateixen de fam silenciosament, perquè aquesta veu ressoni com un rugit que sacsegi el món".

La veu del cardenal Óscar Andrés Rodríguez Maradiaga, president de Càritas Internacionalis, també va arribar a través d'un altre **vídeo** a la

gent que es va aplegar a la biblioteca d'aquesta entitat a Lleida.

El cardenal, que també ha dirigit una carta als bisbes responsables de les Càritas del món diu que hi ha prou aliments perquè ningú passi fam i fa una crida a governs i Nacions Unides per solucionar-ho d'aquí a l'horitzó del 2025.

Una reflexió d'una voluntària de Mans Unides sobre el compromís de la seva entitat per lluitar contra la fam i la crida de Mn. Carles Sanmartín a crear una comissió de seguiment de la campanya, que es perllongarà fins al maig de 2015, van precedir a la cloenda de l'acte que va anar a càrrec del vicari de Pastoral del Bisbat, Mn. Josep Antoni Jové.

Mn. Jové confessava sentir-se avergonyit pel fet que hi hagi gent que passa gana. "Si fóssim una família, no caldria dirigir-los-hi, a qui se'ns atansa, cap a Càritas, cap a Mans Unides, cap a casa del veí...", deia, motivant les consciències que cadascú pot fer molt més del que ens pensem. "Si a molts petits llocs, moltes petites persones, fan moltes petites coses, el món segur que canviarà", manifestava el vicari de Pastoral.

Càritas marca prioritats per al proper trienni

Captar nous voluntaris, millorar la seva formació, augmentar les accions de sensibilització, de denúncia de les desigualtats i injustícia i intensificar el treball en xarxa per aconseguir més eficàcia són les principals prioritats de Càritas de Lleida pels pròxims tres anys, segons va aprovar el dissabte 14 de desembre l'assemblea diocesana.

Els responsables de Càritas Diocesana de Lleida van presentar el balanç de gestió dels darrers tres anys i els objectius per als propers en una trobada que va aplegar els delegats de les Càritas parroquials (CP) en l'estatge social de la plaça Sant Josep i a la qual també va assistir el bisbe Joan.

Josep Fernández, secretari general de Càritas i director de la Fundació Jaume Rubió i Rubió, va informar que en els darrers tres anys s'han atès a 14.573 persones a través d'algun dels 15 programes en els quals s'ha treballat. Aquesta funció l'ha fet gràcies a la col·laboració de més de 600 voluntaris (s'ha passat de 620 a 680 en tres anys), i a 14 treballadors.

Càritas, que en l'actualitat té 344 socis, 37 més que el 2007, participa en dues comissions: la d'Aliments, col·laborant en la recollida i coordinació amb el Banc dels Aliments, i la de Denúncia, i forma part de dues xarxes: la d'Entitats Cristianes d'Acció Caritativa i Social i la d'Entitats d'Atenció a les Necessitats Bàsiques.

En total, Càritas ha gestionat en el darrer trienni 2.081.705,29 euros, dels quals el 47% van anar al capítol de personal i el 53 a programes d'atenció.

L'assemblea també va renovar part dels membres del consell. Encarna Torrelles, de la CP Sant Jaume, Conxita Llonc, de la CP de la Unitat Pastoral Santa Maria Magdalena-El Pilar, i Conrad Farré, de CP del Pont de Suert, van deixar el seu lloc a M. Teresa Betriu, de la CP Artesa de Lleida; Adelina Gay, de la CP del Pont de Suert, i M. Carme Blanch, de Lleida. Per la seva part, Dolors Cabello, de la CP d'Alcarràs, va renovar per un altre mandat.

Un cop renovat part del consell, el director de Càritas, Ramon Baró, va explicar com s'havia planificat el treball en grups, que era d'on havien sortit les prioritats i orientacions que anava a sotmetre a l'aprovació de l'assemblea.

Segons Baró, Càrites marcava onze reptes, que anaven des d'un acompanyament amb més continuïtat de les persones que s'atenen, fins a anar més enllà de la tasca assistencial, passant per prendre consciència dels límits que tenim i saber prioritzar.

Tot aquest treball havia donat com a conclusió unes prioritats com potenciar el voluntariat, amb la captació de nous voluntaris, especialment entre joves, immigrants

i persones que havien estat ateses dins de Càritas. La segona línia de treball implicava augmentar les accions de sensibilització i denúncia de les situacions de desigualtat, injustícia i pèrdua de drets accentuades per la crisi. La tercera de les prioritats de Càritas pel proper trienni era intensificar el treball en xarxa, perquè arribi a tots els nivells dins de Càritas, prioritzant l'eficàcia, la complementarietat i la subsidiarietat.

L'assemblea va finalitzar amb unes paraules del bisbe Joan, el qual manifestar que estava content, perquè veia que "l'Església de Lleida té molta vida", i va agrair als voluntaris el seu esforç, encoratjant-los a seguir endavant i a no defallir per la manca de joves. "No us preocupeu. Som els que som, però això tira endavant", va dir, per recordar les paraules de Jesús, quan aconsellava que la manera de fer quelcom important a l'Església era dedicant-nos a servir al nostre germà.

El bisbe Joan amb els alumnes de Pastoral Sacramental

El Bisbe de Lleida, Mons. Joan Piris, va deixar el pas-sat dimarts, 17 de desembre, el seu testimoni de servei als alumnes de l'assignatura Pastoral Sacramental que s'imparteix a l'Institut Superior de Ciències Religioses-IREL de Lleida, en participar en una de les catorze classes que té el curs.

El professor Mn. Xavier Batis-te, que comparteix assignatura amb en Francesc Cabrero, va demanar al bisbe Joan la seva col·laboració en una de les classes, davant dels 66 alumnes que s'han matriculat per obtenir aquesta diplomatura.

Lleida, capital del Nadal

La vicepresidenta del Govern, Joana Ortega, ha estat l'encarregada de pronunciar el pregó de Nadal d'enguany, obrint de manera oficial el Cicle de Nadal organitzat per l'Agrupació llerdenca

de Pessebristes. L'alcalde de Lleida, Àngel Ros, juntament amb el president Agrupació llerdenca de Pessebristes, Àngel León, i el bisbe de Lleida, Mons. Joan Piris, han presidit l'acte amb la vicepresidenta

al Saló de Sessions de la Paeria, que s'ha celebrat aquest passat dissabte, 21 de desembre.

Ortega ha ressaltat que Lleida viu un esperit nadalenc com cap altra ciutat, sent Lleida capital del Nadal. La pregonera d'enguany ha posat en valor el treball que fa aquesta associació per transmetre valors, basats en el cristianisme, que posa a l'abast de tothom i que avui en dia són molt necessaris.

En el seu parlament, ha afirmat que la ciutat es bolca en facilitar aquesta divulgació de valors i l'ha

posat d'exemple a seguir. Ortega també ha destacat el conjunt de pessebres que s'exposen aquests dies en diferents espais de la ciutat, convertint-se en un "museu de pessebres", que alhora ressalten l'artesanía i les obres d'art que els formen.

La vicepresidenta s'ha referit a autors i poetes que tradueixen els sentiments en paraules per destacar la implicació de l'associació, que posa la tradició del Nada a l'abast de tothom i impregna la societat catalana.

Índex General de l'any 2013

Diòcesi

Ajudant a viure

La manifestació als pagans	5
Emigrants i església evangelitzadora	6
Què espera el senyor dels cristians?	7
“Adsum”, sóc aquí.....	8
Seguir Jesús més de prop.....	9
Justícia i igualtat	11
Els nostres catecúmens fan camí	12
La classe de religió per als vostres fills	13
Testimonis de fraternitat.....	14
El seminari i les vocacions	15
Comunicar-nos en veritat	17
Us desitjo una bona Setmana Santa	18
Pasqua i Misericòrdia	19
Deixem el dol!.....	73
Superar individualismes.....	74
Una necessitat: Evangelitzar	75
Apassionats per fer el bé.....	76
Els nostres malalts	78
No ens és permesa l'abstenció.....	79
L'apostolat dels laics	80
Pedres vives al cor de l'església	81
Adorar en esperit i en veritat	82
La primacia de les persones	84
Més sobre “el Baptisme”	85
Comunicar-nos en veritat	86
Alimentar-se de la paraula de Déu, també a l'estiu	87
Empreses solidàriament responsables	173
L'inconformisme del cristià.....	174
Consolidem les arrels.....	175
Què diem i com ho diem.....	176
Pensaments per a la reflexió i la vida	178
El tresor de l'amistat	179
Els diumenges “no oïm Missa”	180
L'Homilia no és el principal.....	181
Acabant l'any de la fe	182
Contemplant el misteri cristià	233
Testimonis de la Fe fins a la mort.....	234

Fe+Caritat=Missió.....	235
Poseu-vos en camí.....	236
Oberts a l'esperança.....	238
L'Església amb tothom, al servei de tothom.....	239
Pregar com respirar.....	240
A les portes de l'Advent.....	241
Una tasca urgent i delicada.....	242
La Mare de Déu del futur.....	243
El científic i la rosa.....	244
Empobriment i acció caritativa i social.....	246
Família, siguis allò que ets.....	247
Any de la Fe	
Testimonis.....	21
Renuncia del Papa Benet XVI	
Comunicat del Sr. Bisbe.....	22
Elecció del nou Papa Francesc	
Tenim Papa. Donem gràcies a Déu.....	23
Missa Crismal. Acció de Gràcies pel Papa Francesc	
Homilia del Sr. Bisbe.....	25
Confirmacions	
Primer trimestre.....	28
Segon trimestre.....	93
Tercer trimestre.....	184
Quart trimestre.....	250
Decrets	
Capella Miravall.....	29
Congregació del Culte Diví.....	251
Casa Sacerdotal.....	252
Assemblea Diocesana	
Missatge del Bisbe Joan.....	89
Beatificacions	
A tots els mossens.....	92
Felicitació Sant Pare al Sr. Bisbe	
Imatges.....	169
Carta de felicitació.....	170
Felicitació de Nadal	
El Sr. Bisbe felicita el Nadal.....	248

Vicaria General:

Consell Presbiteral

Sessió del dia 3 de desembre de 2012.....	30
Sessió del dia 25 de febrer	94
Sessió del dia 29 d'abril	96
Sessió del dia 10 de juny.....	97
Sessió del dia 7 d'octubre.....	257

50è aniversari ordenació presbiteral Mons. Piris

Actes a Lleida	185
Carta als germans en Crist	191

Vicaria de Pastoral:

Consell Pastoral Diocesà

Sessió del dia 16 de novembre de 2012	34
Sessió del dia 8 de març.....	100
Sessió del dia 14 de juny.....	102

Secretaria General:

Nomenaments

Nomenaments 1r trimestre.....	38
Nomenaments 2n trimestre	104
Nomenaments 3r trimestre.....	192
Nomenaments 4t trimestre	261

Necrològiques

Mn. Josep Alexandre Baró Ania	38
Mn. Ramiro Ballarín Solana	106
Mn. Josep M ^a Cistaré Aubia.....	106
Mn. Joan Blas Bosch.....	193
Mn. Facund Salvia Torné	193
Mn. Antonio Ballarín Solana	262
Mn. Amable Redón Abad.....	262

IREL:

Memòria del curs 2012-2013.....	107
---------------------------------	-----

Conferència Episcopal Tarraconense

Oficina d'informació:

Comunicat de la reunió núm. 205	41
Comunicat de la reunió núm. 206	136

Comunicat de la reunió núm. 207	265
Comunicat de la reunió núm. 208	267

Santa Seu

Sant Pare:

Missatges

XXI Jornada Mundial del Malalt	43
XLVII Jornada Mundial de les Comunicacions Socials ..	46
Jornada Missionera Mundial 2013	195
Jornada Mundial de l'Emigrant i del Refugiat 2014	200
XXII Jornada Mundial del Malalt 2014	271
XLVII Jornada Mundial de la Pau	273

Habemus Papam!

Inici del Pontificat de S.S. el Papa Francesc	50
Homilia del Sant Pare Francesc	51

Sínode dels Bisbes:

III Assemblea General Extraordinària

Document preparatori	285
----------------------------	-----

Vida Diocesana

Activitats de la Diòcesi

50 aniversari fundació de la P. de la Sgda. Família.....	55
Visita pastoral del Sr. Bisbe a la P. de Santa Teresina ..	55
Preparant el futur: Animador/es de comunitat	57
Presa de possessió de Mons. Salinas com a Bisbe de Mallorca	57
Comiat del Comitè Óscar Romero de Lleida	59
Èxit de participació en la Infància Missionera	59
Ordenació de Diaca a la P. d'Alcarràs.....	59
Exercicis espirituals per a preveres	60
El Sant Pare Benet XVI ha anunciat la seva renúncia ..	61
Èxit de participació jornada "Sóc Cristià". I ara què? ..	61
Hospitalitat Diocesana de la Mare de Déu de Lourdes.	61
Una partida a 4 bandes.....	62
Trobada Xarxa d'Entitats d'Acció Caritativa i Social....	63
"Catalonia Sacra" a Lleida	64
Nou rector a la Parròquia de Sant Pau de Lleida.....	65
Dotzè aniversari Beatificació d'en Francesc Castelló....	65

50 anys seguint el Crist.....	65
Pasqua Familiar: una bona manera de viure la Pasqua!	139
Formació de seglars en administració parroquial.....	140
Nou adults reben els 3 sagraments iniciació cristiana...	140
VII trobada catalana del professorat de religió	141
Troballes realitza 18 contractes laborals	142
Lliurament premis de la Frater Diòcesi de Lleida	144
La Diòcesi aposta per la comunicació i xarxes socials .	145
La mostra “Christus-Porta Fidei” estrena la sala d'exposicions de la Catedral Nova de Lleida	147
Trobada diocesana de joves: caminem@castello.cat	148
Vida Creixent es reuneix a la Seu Vella.....	149
El Bisbat de Lleida incorpora un periodista	150
Assemblea Diocesana	150
Del 25 d'abril al 2 de maig: Pelegrinatge a Fàtima.....	152
L'equip del CPM a Lleida	153
Festa del Corpus Christi, Dia de la Caritat a Lleida	154
La Comissió 3.4 i Salut treballaran plegats per evitar la desatenció sanitària a Lleida	155
El bisbe Joan saluda al Papa Francesc	157
El Papa aprova els processos de beatificació de maristes i carmelites	157
Cursos de formació a l'IREL per al servei d'algunes parròquies.....	159
Trobada de germanor missionera	160
Assemblea Anual Moviment Professionals Catòlics	161
El Bisbat de Lleida presenta els llibres dels seus màrtirs	161
Reunió del Consell Pastoral Diocesà.....	162
Un miler d'alumnes participen activitats de l'IREL	207
Hem anat a Lourdes	208
El Segle dels Màrtirs	209
Trobada dels acollidors de promesos del Bisbat	210
“Lumen Fidei”, primera encíclica del Papa Francesc ...	210
XII Jornades de formació responsables de catequesi ...	211
Divuit preveres reben sagrament d'Unció dels Malalts .	212
Jornades de formació de les Delegacions Diocesanes de Comunicació de Catalunya	213
Seguiment especial de la Setmana de la Missionologia	213
Troballes crea un servei per recollir la roba a domicili..	214
El consell del Moviment de Professionals Catòlics de Lleida (MPCL) visita el Sr. Bisbe	215

S'inicien les obres d'enderroc de l'antic Seminari per construir habitatges socials	215
150 nois i noies gaudeixen de les Vacances per Créixer	216
Fer exercicis espirituals: deixar-se atreure per Déu!	217
La Romeria de la Ribagorça es converteix en una pregària per la Pau	218
Els Cicles Formatius de l'Episcopal presenten a Facebook la seva aportació al Projecte d'Habitatges Socials	219
Actes en honor al beat Francesc Castelló	219
Pregària en favor de la pau.....	221
Un dia inoblidable pel nostre bisbe Joan	222
Congrés de la <i>Sociedad Mariológica Española</i>	222
Trobada d'agents de pastoral	223
Catequistes de Lleida a la Jornada Mundial de Roma ..	223
El bisbe Joan ens envia a enfortir les parròquies i comunitats diocesanes.....	224
Jornades de formació per a sacerdots i laics.....	225
Catequistes de Lleida a la Jornada Mundial de Roma ..	295
Xerrada del Superior dels claretians als catequistes	296
Visita a la Catequesi especial	297
El Bisbe ens envia a enfortir les parròquies i comunitats diocesanes.....	298
El Bisbe demana devoció per la Verge de l'Acadèmia..	299
Exposició sobre els màrtirs de Lleida a la Catedral	301
Activa participació de Lleida als actes de beatificació dels Màrtirs del Segle XX.....	301
L'Església de Lleida encomana als màrtirs-beats la pastoral diocesana	303
L'Escola de l'Esplai inaugura el seu curs.....	304
Els nous cursos de l'Escola de l'Esplai de Lleida	305
Catalonia Sacra amplia l'oferta de rutes sota demanda	306
Pregària interreligiosa per la Pau	306
Deu anys de diàleg interreligiós.....	307
Jornades de formació per a sacerdots i laics.....	308
Torna el cicle de cinema a la Mariana.....	308
Responsables de la Diòcesi s'assessoren en banca ètica i en reutilització d'edificis diocesans en desús.....	309
Jornada del Voluntariat Social a Lleida	309
Construir espais d'esperança, campanya de Càritas	310
Campanya de les persones sense llar.....	311
Quaranta aniversari de l'Esplai Epis.....	312

Les delegacions de Catequesi i Missions	
treballen juntes	313
Jornades Generals de Pastoral Obrera d'Espanya	313
Visita pastoral del Bisbe a la Parròquia de Balàfia	314
Tres noves emissores emeten de Bat a Bat.....	315
Curs sobre Xarxes Socials i Evangelització a l'IREL.....	316
Proposta de Família i Vida de pregar per les vocacions	316
Portes obertes als habitatges socials del Seminari	317
Com aquell que no diu res.....	319
És el moment de la creativitat	319
La Vetlla de Nadal dels Joves.....	320
Recés d'Advent de la Delegació de Vida Consagrada ..	320
Peregrinació a Terra Santa.....	321
Jornada de formació de Pastoral de la Salut.....	323
La campanya contra la fam al món arrenca a Lleida ...	324
Càritas marca les prioritats per al proper trienni.....	325
El Bisbe amb els alumnes de Pastoral Sacramental	326
Lleida, capital del Nadal	326

